

موئی لال کیمیو

٣٣٦ مژوزاً مُت. بل. اے کرکٹ کوڑگھ نیشنل سکار
شپ حاصل تے کرکٹ بروڈایویورسٹی منزدراہم سینٹلائزین۔ پیچھے رفائی
گپتہ کار، اداکار، پدایت کار تے ناگک سکار۔ کپل اکیڈمی نش پچاکہ
بہترن اداکاری، بہترن سیٹ ڈیزائن چہ بہترن کیتا ہو موکب درجن وادیا لاد
حامل کرکرو میں

مطبوعات:-

تین آنسنگ ایکانجی (ہنری)۔ میزووو۔ (ناگک ستمبرن)۔
لہڈیز ایس لوکے۔ شعلے۔ ناگک تریخ۔ (ناگک ستمبرن)۔
طوطہ۔ اڈ۔ ڈکھیسیدھل۔ (سونبرن)۔
اڈاک ناگک۔ (سونبرن)۔ سایتی اکیڈمی خاطر۔

ڈین تھیور کرٹ پن چکیشن ڈیما نویسی ورکاپن شہر ہدایت
واریاں تنظیمن مسٹر وابستھی چکیشن کلین چریاست تنظیمن ہشہ ربانی کار
نامور تھیور ایکپرٹ۔ ۲۴ ڈین ورکر بن مختف عہدنا پسند رفڑ تھے کرکٹ
کپل اکیڈمی منزول کری ۔ سید رحیشت ایڈیشنل سیکریٹری ریٹائر۔
ڈاکین چھ مرکزی سکاراگ کسپریز فبلو۔ غلیقی کام جو جاذب ہو تو۔

موئی لال کیمیو

نگرودا سر

موقلا لک نیو

گوڈت

جون، جولائی ۱۹۶۵ء، ہس منزکریو دستے یہ ناٹک لینکھن شروع۔ امیر بروہنہ
اُسکے میئے ترنزوو سلا ۱۹۶۵ء مانگے ۱۹۶۵ء دیتے رہا۔ صرف پہم ترتبے ناٹک کا شعرو
پاٹھو یکھو دھوتے پھو منزراوس پا اکھ پتھ پھیجنو دھوت۔ میں اوس پا کاٹھے ناٹک کا رسنس
روپس منزرا نا ان وو گوڈت پتھ ترنزوو اوس یہ سل سپدان پتھشون مجلس منز
گندھ پوان۔ یہ سکھ ناٹک کوڑھ صھ پکھھے یہ سری بھر منز بھیجھشن شروع
بیٹھے بلے یہ کچھ اکیدی بھی دھرس منز میا پا کا مہر پتھ میون ذہن روڈ آور پتھ میون
پتھ ناٹک آنڈتا پکھھے بٹھ ۱۹۶۷ء تھی منزراو پا گوڈھ صھ سیکور ہال منزدھ یہ لٹھ
گندھ پ۔ داریا یہو کھارلو ادا کارو پتھ قیلا روپو کوڈ باندھا تھی بہ کرنا ناٹک پلز اپا لپو
تھے کرداریاہ کا شہ مگرہ یہو کم سٹائل رچھھے یہو کم ناٹک پکھھے۔ دو یہم انگ
اوسمیہ میا پا منز طلباق بنان۔ لہذا اوسمیہ یہ تکمیل یکھوڑی کا غذہ دو کر منز

NAGAR UDASE : Historical Play in Kashmiri
By MOTI LAL KEMMU

کاپی رایٹ :-

موئی لال کیمبو

۵۔ اپنا وہار۔ کجھو ان۔ جموں

۱۸۰۰۱۰

اشاعت :- ۱۹۶۷ء

ناشر :- موئی لال کیمبو

کتابت :- محمد یوسف سگر

تعداد :- ۵۰۰

مول :- ۲۵۰۔ روپہ پیسہ

پدایت :- یہ ڈراما یا آمینک کاٹھہ ہے جو صیر گزھو ہے ڈراما لیکھار سندھ جازتہ
وراء کئے محفلہ مشعر پر کہہئیں۔ یہ سل سپدان، سنج سپدان، ترجیہ سپدان
یا غلام و نہیں۔ موئی لال کیمبو

کتاب سپیدستیاب :-

- Kitab Ghar
Abhinav Theatre,
Canal Road,
Jammu-180 001.

- 5-Apna Vihar
Kunjwani,
Jammu-180 001.

بیتکم پنجه بروندیه پکه گاو و تهد. مشکل پنجه بارگران گوم آخرا هم کمه شرکش. حالانکه کتاب بن شتر اس سپاهی پلیسی په کمزور ایشد چیزیه میتوان "نکرود داک". مگر په رود خالص آپزو وعده — متنے اوس زیسته شتر په ناٹک صرف ترین حصن منزه یوئرمت. مگر گوئنک جو یکمیض په باقی چه چه لیکمیض شتر گذرے په ۲۸۰ روایت په نیکه جو چو اپریل، مئی ۱۹۹۵ لات منزه زخم. لہذا گوئنک ژونان یاگ منزه تیار یه ڈرام شروع کړي و زماں میمال کا نکھیا ز کاشرنگ تکھن و اهن کیفت کاشرنگ په ځوړښته یو ناټه تراسدی یکمیض یعنیه ګندن سیايل سکن په زان ګندن ګردو چیزه روزه تراسدی ہند تا شر ته ناٹک منزه یې یو دجه چو ټه اتفاق ناٹک منزه چو کورس یې ٹشاه ایم چو. دو دل ګوئنے چه ہر ټه منزه کورس آکر آکر مقامیه و پنه نوئم یعنیه زان اداکاری په پیش کوش ہند سیايل آسان باره.

یه ناٹک چو رانه انت دلو په تشنر ټاټ سریره می ہیز درد داستان مگر یه منزه چو اکه سالم ننگرا هم. نگردا هم. یې فلکن، ولوان، اندیشن ټه و سوان منزه چو زندگی لسرکران، تو ټه چو داک. پیوه و چو چو ز آتفه منزه چو کورس ٹشاه ایم. متنے چو پیشمند کیشن بیعنی ناٹک منزه کورس استعمال کورم. آپا پوز یې یک ناٹک کورس چو و کھر. ایک اکھ کاکھ فرد چه ذاتی ټه اجتماعی طورا هم. ای کروار ټه ای زیسته سو تھدار. ای قناده ټه ای زر ته صلاح کار بیتر. کاشرون چو کھن دل دنک واش کله ناٹک، ټبصر کرنک عادت زسته سماجی رواج بنیوئم. آکر کړه ما اسن قواره همی په جهز فانیه دجوهات.

اوے چو کورس دنان په دل دوان بشیکان په ژرزان دسوئکه باهه تکه کران. دو داکر کر دوزان په یېتیه ټه داریا ه. چه کم تو ای خبار اړنځه و اپه سنجه په چه سهقه په ژردان ټرڅو ځرجن دل دوان دوان پنځین پنځین آلو بھوچه باوان تنسه کوچه کورس سپید و میں حالاتت په واقعه ات یا تو ژنیان نسته را رسه تر ای ددان سنته داکر روزه هه سورے برداشت کران په سپیدان چو. پیښه دن گیمه پکه میں پېښه هن دوکرین منزه کا شرقن لوکن، عاً لوکن پکن منزه بسته چھس اکاهه داکر نکردو داکر با.

لړانه ډټر چه "تراسدی" منزه چھن، انگه باگه یا حصه باگه آسان سیون ډرامه چھن کند یو ناټه تراسدی ہند رو پاشر یکد میتوان ځلخانی ډار ډالیع امیک بستایل دیه پیباس نو ټه یې یکد زسته ټکو انداز په طرز س پیٹه په ګند په ټه چو یکد انداز س منزه یو ناټه تراسدی اس پو ان ګند په. یې چو اکس پهليت کارس ټا ایزه کریا موکھت په کھرا فو اسعمال یا په. میا ټکن چھن ټهں یعنی ضرورت. یو ده کا ټه په زاده ننگرو داکر چو غایص یو ناټه ڈراهمه یکو تراسدی یتند چو ته سر، یې منزه چو تریتے زھن و کھر قسمک کورس یې منزه سمواد (مقام) په ژنیان یې منزه چو کا ټه یو ناټه عقیده هنک په طرک ډېر ټک، په په. یې منزه چو از پاخ کھکه ټه دن. ای پاخ پیش کاری آسې جدید طرز په.

په چھس مانان نه یو ده کا ټه تو اړنځی واقعه داکر داستان یا کفه پیښه په تھه په پیغام خلص صوت دې په تینله ګزه هه سه هم کا پاخ عکا همی کردن. یې یکو

موضوع په و تعاوپر چه باعقصبد بسان نگروادکر چه تو از کمی در لاما۔ مگر پرمن
والین یا شیخس بجهه ای پیشکش و چن والین پیش پانه پن از کمال پانه
مشترد شیط.

۱۹۳۶ء میں مشنگو سون ملک دوں حصہ منظر قسم۔ پچھے بند کمکه گئے
بے گھر۔ زمین زراعت مکاپن جایداد تراویح تھے بننے پر ہماجر رفیوجی۔ کوت گیہ
مار۔ سائز ریاست پر آئیہ دلٹ پاٹھو ہیتھ۔ قبائل محمد، ۱۹۴۵ء کل جنگ پر ایوار
سک جنگ۔ ۱۹۷۶ء میں مشنگو سون بکین من مکاپن جایداد تراویح
تلن زو بھاون۔ نارس مشنر داد بٹھائیں۔ پست او لوآن گھاٹ آجیر کر پڑ۔ ۱۹۷۹ء
کس بنگ مشنگو چھبڑ چھنے۔ خر کھن دکھنے۔ جیز جایداد پر زراعت
راونک تیول پیتو کم۔ ۱۹۸۹ء میں مشنگو کیہ کش مشنگو ڈھہشت گردی پر پست
ملشی شروع۔ گوڈا ایک کاشنر بیڑ زمین، مکاپن زراعت بالغات پر جایداد تراویح
جوگم، دلبر، پنجاب، ہماچل پر باتی علاقن کن پر پور کیتھے سمان گرتی۔ اڈو روڈ
مایگرنس کم منظر اڈو روڈ کراپر مکاپن مشن۔ چھلے جھانگر مونت، والیع دوڑ
راون تیول، بدن باین ہسین پر رشتہ دار نش جدی۔ لوآنگ جوانی
پر ماحد۔ میو خضرد دکھ، دکھ درد، دگ، چھوکھ جبڈائی رکوز قرسی سپہ الوچھو
دہستراون پر اکھ تراسد جذبہ پر انبوح روڈ وچھ منظر پر من شن ورین
پچھن تلاں۔ سمجھ؟ اکھ ساس فری بر و نیم کش پر بند پتھے کالک تو از کمی پت
منظر لتو میے پن نس آز کاٹا اؤ بھوس مسکر پر پھو یہ ناٹک تھنے۔

گرس منز چھ بانے کا تپہ لوک شر پیچ زوں میکان پر ہم کران۔ یہوے
ہٹھ کر گھن چھ داں بدنس مسکر مسکر احتجان کرنگ ذریعہ بان پر بھنے شکل جوڑت
بدلان۔ عوامی سطح پسہ چھ احتجاج کرناک ذریعہ ہر ہر تال پر یہم، سرتال چھ از
کل کشیر منز نرید پاٹھو سپدان۔ پراز زماں اوس کشیر منز بانکھ بند گھاٹ
بند سپدھ احتجاج سپدان۔ بر سمن اکر رازس پر راج پوں سھاپر خلاف پر ایہ
اپلیش، اگر کھا احتجاج کران۔ تم اکر کھن جن تراویان، فاق کشی کران پر رانے اوس
تپہنہ مقدم بالعل انان میچہ زن تیں بہتر تیاہہ ہند پاپ لگھنے۔ اڑکی پچھو
پن احتجاج جن سیاگہ تے دنان تے گو پیزو مو کوچھ احتجاج۔ پر رس پسہ قائم رکذ بھ
احتجاج کر۔

پہ چھس لوکا پو پسہ نارس کھوڑان میے دچھ پن نس مجلس اونک پچھو
خطناک نار پاچھن تل و چھم لبر پیچھو لبر تران پر در حیز واد مکاپن دلان پر در جنر
واد گھر اکی ساعتیہ گھرداوس مشن بہن پولان۔ پتھے کپتھے دستی ناپ پور تراویان پر کیتھے
گھر واٹلر زیڈل دوان دوان اوس تراویان۔ یہ گوئے ناریں اسی غلط شر نہ
ہتھ جو آسے۔ مگر یہ حملہ اور پر ملکی زور اور نگن ہندرنگر کام ہندرنگر کام
زیلان آسیں کا شر کمہ میتھ منز اکر ہن میز پولان۔ ملشی شروع سپدان
پتھے کشیر منز بہن ٹریٹن پتھے بٹاریں، سکون، کدلن پر در کامن نار دنک جنہے ماگو
کم۔ تہندی سے تھلکو اکرنا پر بزری کرنگ اجما کیا ساچھو آسان؟ انتقام اپنک
جد بہر چھاپر کو نار یا مار گئے ہمان۔ یہیلہ پتھیر نافلکٹ اخی حصہ اوس

لیکھاں پڑی۔ دی پہنچ بلوزم خبر نو ”زرا ر آو زالن“ تاریخ اوس امری ۱۹۴۰ء تھے
بڑے اوس امری و نیز پتھی ٹالپس منزہ ہٹ بمنزہ بھرپور تھے۔ قلم روم پتھی بھرپور
کھنڈس توگم پتھی کیتھے تو بوزن پتھی بھرپور تھے۔ زندگی کو سپتھی رٹھیہ منزہ لگا تھی پتھی
کیتھے دھر ہر جو مم پتھک کو زم پتھک لئے تھیں۔ یعنی کیتھے زندگی کیتھے دھر ہر جو مم
سوچیان ز ترستہ جھوکس اُخس پتھک دھر جیشور تھے دزن دگ وہ تائے پتھک لئے شوہیں
انگل منزہ۔

کہلیں پتھک تھے تھے راج ترگی منزہ سرگر اک بڈنالاک ذکر کوڑت
سیلہ کامٹھو پلے پیٹھنار اپور لوئر لاشدڑ تھوڑہ منزہ۔ تیکت نو قھان تھے دار
دوت لاکن زکھن سُدیسان بلوٹ تھے تھے تھے بھطان تھے۔ تیکو جیشور آو زالن،
کوتاہ نو قھان آسہ لاؤ کوڑو لٹتے۔ تارچھ رشد دک بھق بارا خاکڑہ کشیر
منزہ۔ یتہہ مسکاہ کذل، ناو عمر اڑتہ استان لکر ہسندھ چھا اسان۔ اوسے انتقام
ہہنے داوس اسالن دپ بیٹھاں اُلٹجھی شیجھا رواتان تھے تائید دوس راون
تیکول تھے گرداو!!

کاشڑ جھے مالو سُکتے۔ مراز، کملنے جھے ورکیں منزہ دار یاہن جاین گاہو دیکی
تے دویہ لگان۔ لکھتے عقیدت مند جھے جوک در جوک استان تھے مان و تان
باڑ تھے جھے لگان۔ نخن چھوں پتھک رنگی علاوہ جھوڑ دار یاہن قسم ہنڈی تفرع
تے میسر روزان۔ یقتو کامر اُسی پر تھے ووکس منزہ پیداں۔ بودھ کام منزہ تھیں
راج منزہ، سلخانی منزہ یا چاہے۔ لکھ راج منزہ مالی روڈی جاڑی۔ دو فلگو گرا
روڈی کھد نویعت بدلان۔ مگر دار یاہ پتھر کو کھو پتھک دوس منزہ ہوئے۔ یعنی

۹
مالے تھو جھے تھے روزن دھن دھن روزن جاین یا طرفات جایہ پتھیر کران۔ یعنی اکھاں گاہر جھوڑ
و تھک بر سارے داد دار یو پتھک را تھک۔ یعنی کوئے ماس منزہ جھوڑ کھنڈ نا فلکس منزہ
و تھک بر گاہس نار یوان دین۔ پھلے چھانگر گرڑھان۔ مو خضر بر یادی۔

یعنی انسطھیں چھار چھانگر چھے گرڑھان، لکھ پتھک دلابن منزہ پتھر
پوان۔ گر گر راج تے بانسطھائی جھوڑ دھر دش تھد رو یہ بنا۔ پتھک حاڑی منزہ
چھے کھل کر ایسیں تے دو پدان۔ جھول، آدھش، اخلاق، نیتاے تے در تاداوس منزہ
چھے فرق یوان۔ خوف، بے، حراس تے خاموشی چھے گونا تھن و مٹھن مو ہر کران۔
گھنڈن گھنی مسٹر گھنڈر تر کار تر دفیم فنکار بیا تے دش تر ادھہ تھا لان یا پن پیٹھے
بدلاوان۔ فنی تے فکرو خال کھن زادو جان چھوڑ کر لگان۔ لکھن ترائیں ہنز
ئیں چھے بدلاوان۔ اخلاقیں تے سو جھاوس منزہ تھے فرق یوان۔ یہ وہ تھے
راوان چھوڑے چھوڑ پتھک تھدیں مسک بھوکھو کران نہتے اندری گھان یا لان
پیٹھنڈ پریں تر او تھ۔ کھل کر ایسیں چھوڑ ایسا ہن فنی بھجن راود راوان نہتے اکھ
ٹھہر او کران۔ ذہن ٹھہر ادھیقی ٹھہر او سوچ تے نکر چھنے پر وہنہ پکان۔ ادب تے
فنی سخن کیکھے چھے روٹا گرڑھان۔ بھنے چھے ریا ٹھاری تے مکاری لوزان نہتے بھنے دار
وار نوچو سوچ، فٹکر او ادب تے فنی بھجی، رایہ ترایہ لونا ٹھنے لونوڑو زہنے سان
زمیں ہوان۔ لونکر تھر تھنے ہوان۔ دوچ چھپنے تھر بک تے پتھے کا پکن واقع
رش سبق رٹھک فالاہ تھیجھے لوبن پر تھ تھر بکن زنم دوان۔ ساری فن چھ
آدمی تھر بک نتھیج آسان۔ یعنی کوئی منزہ و دلیلو و کٹھپر منزہ دار او گھنٹک
دورے۔ گو اکھ ل جoint family یعنی بوڑھو کو ٹھک گر بیوں ہیوں۔ اُسک

تے چھ تر اس احساس پیچس احساس تے جذبہ کس آدیں منزیں پیش ہے
یوادہ سے خود کشی تے کوئے کوئے کوئے چھتے ہے۔

محمود غزرازی چھ بھار ت پڑھ و ایسا ہر لٹھ حملہ کران۔ کیتھے زینان تے
کیتھے ہاران تے۔ سیل کشیر پڑھ حملہ چھ کران تے پر کوئے شرہ منڈی تام واتاں
پیٹھ کشیر ہند فوج تے چھ مگر سند مقام لکھ کران سے چھ واپس ٹلان۔ ناکام
گڑھان۔ مگر اسے حملک اتر چھ تو اڑ رکھ بدالاوان۔ قنڈ ہار تے کویکو شاہ چھ
تاج تختہ نش گڑھان۔ یہ چھ پنجاب تے کشیر کن یوان۔ کیشنس کالس چھ
دو یمن رازن ہشید مدد تیراچ تاج واپس پراو رکھ کوئی شی کران۔ ناکام
گڑھان۔ یہ چھ پھر دن کشیر چھ داتاں تھ چھ تیتے کس سیاست منزیں
یوان۔ انتظامیں منزیں ازان۔ رفہر کران، تھے چھ نگرودا کنالکس منز
شاہ کویکو را حکمر آئیکو و نہیں۔

راج تر نگی پشنہ سیتم تے آٹھیم تر نگ چھ کلہن پشنڈت پشنہ دور پچ
تو اڑ رکھ تند مول چپک اوس را جھ ہر شدیو سند و زیر۔ سیتم تر نگ منز
چھ اشت دیو، کلش دیو، ہرش دیو اکی خانداں کو تریتے اہم رازن تے پر ناک
چھ اٹھیت نگ پڑھ شلوک نمبر ۲۳۳ پڑھ شلوک نمبر ۴۵۳ پڑھ مبنی۔
ساری اہم کردار چھ تو اڑ سخی خصیش تے بیشتر واقعہ چھ تو اڑ اکھی۔ بینے چھ کلہن
پشنڈر نور شلوک مقامن منز کاشراوی و تھ فرما دیو رکھتے ہیں۔ ایک کنچ پھس
پر کلہن پشنڈت سُنہ مشکور۔

بیٹس گرس گنیہ اکھا کھ اکپی انگ۔ مارس نش پیچو۔ بائیس نش بوسے۔
حال انکار قضا دی، انفرادی، سماجی، تے کار بار بدھ پنکھ تادھ چھ ایکو وجہ۔ کاہنے
ہے ڈاکو ہینقوتہ کل دلخیس ملکہ نیپر ز پون۔ خاندانی منصوبہ بٹی آپ تے اسکو
نہ تے سانگی نیا ٹوڑ تے بستہ لئے باہر بینو و اکھ اکھ کو بھجھ۔ تے بدھ گرک یا کوہ بھجھ
یکھا لئن تے بیس، اگی داہن کھیتوں چون، پیشر تے گندھ بھٹ پیکو پس بودھ کوہ بھجھ
چھل چھل گڑھان ڈچھ بھت کیٹ اوس یہ دھ کھد تحریر تے یم الگ گنیہ تیز
کیٹ نو د تھک لفاض پلکو کرن۔ یہ تانا ملک منزیں بودھے یہ دگ تے آسے
وہ تلان تے کوئے کوئے چھتے۔

تبیانی، کھپر تے بوب کن پیون چھوٹ احساس نیں را دوڑتھن چھ
سپدان۔ پنیہ ز میسٹر ٹکلر، ہوا نواح ما حلول نیپر پیٹن کن پنیہ نش جدنا
سپدان تکڑی ۱۷۴۱ احساس و جذبات و تلان چھ تمہرے کوک چھ پیٹن پان عالم
منز اجنبی میوان بیتے۔ یہ الگ تھلگ پینک احساس چھ اندری گدھ کران
تس نیں نشکاست آس۔ جلاوطن آسے یاد طہن دؤر آس۔ تس چھ پنیں لوکار
جو ائی تے زندگی سند پر آوت روؤم بسان۔ تس چھ ذیہنس منز لپوت کاں
اچھن تل دیٹھان بیٹھ بیوان تے وھ پس رادوں دگ تلان۔ وھن پھٹ پڑے
والے افسوس!! یا ہے ہوشیدہ نیران۔ خالص زیل اٹھ وہ شاہ تراو وھ
اسان زھو پر کر کھ سوچس پیوان۔ ڈیکس ٹر بھی کداں۔ پیٹر ساری کار تے
زندگی بے محانے، مُدعا مقصر رؤس بسان تے نگہ ارسا قس منزا کھاہ بیوو
ایکوہ بسان ملیں پر کاہنے رجا ٹھڈن نیز ویسندہ کاٹنے ضرورت چھ۔ یہ احساس

بیو رو شجس چھ بیے منزرس ہیس پاؤ کر ہے برلن۔ آنکھوں تک چھ اندر
گڑھنک دار۔ دار اندر چھ، ہیس پاؤ کر بسان۔ دار برا نند چھ و جیشور
مندر س پھر مسانن کن اثر بخ و وقہ۔ بون کھو رو سٹھن پیٹھے اکھ
کنچو چوکی یقہ پیٹھے شے زلہ سکن بھیتھ۔ دچھو سیٹھوں کنچو چھ اندر انک
برہ بانے رنگ چھ زمٹتے آنکن۔ شین برہمن ہند کورس چھ اڑان گوڈ
نیک برہمن چھ زیٹھ بہہن۔

گود بیک برہمن۔ کس وند از چھ زیٹھ دھ۔ میس چھ اندر و فرلانڈ
لگکھ۔

دو بہرہن بکس وند از چھتے ویچہ سو کپھسان وسان۔ تیس چھ بیک بھوڈ و دیر
باسان۔

تریم بہرہن بکس وند از چھتے بترائھ بیٹھ۔ تیس چھ پاپی آدم پادان ہند گوہہر
باسان۔

(۱۳) تکن ۲۵ رُوہر۔ لائے کمار ہیڈہ بسان۔

(۱۴) ترستے سیوک۔ خد منگار

(۱۵) نے زنا خو پت کپٹے شرک

(۱۶) سیکر وول مرد

(۱۷) نوکنا۔ رانی سلوہر می ہنڑو شر

(۱۸) سینٹ انت دیلوڑ سلوہر پتکا ہنڈ طرف دار۔

(۱۹) کھیٹ

(۲۰) پا تھر گوہر۔ دھ ۲۵ رُوہر

(۲۱) پا تھر گر۔ سٹی۔ ۳ رُوہش سوندر مال آواز لوہر و ملز

(۲۲) دیتہ دیت۔ ۵ رُوہش۔ چوڑا جگرا ل۔ رائے درون لاگھ۔

(۲۳) گنگا دھر انت دیلوڑ ذائی سپوک۔ جان و ائس۔

(۲۴) دنیاک

(۲۵) ولگا۔ سلوہر می ہنڑو دھ ٹوہنڑو شر

(۲۶) ترستے نایہ شفور۔ جوان داشن ہندر

(۲۷) دوت۔ ۲۵ رُوہر چوڑا جوان۔

(۲۸) آئند۔ ہرہش دیلوں ذائی نوکر۔

(۲۹) بیسہر کپٹے نگرو اسکر شر کر تے زنا پاٹ۔

شیخیم برہمن کس وہ آز چھے کا نہہ کاشتہ بہرہ روس۔ پڑھے کائے چھپن۔ بھٹک
وہ پرباسان۔

پلشنر یعنی اکس توکشز کو طرفداری۔ پڑھے طرف پچھے شکایں ہند آگز۔

شیخیم برہمن از کس وہن پاکش بوز ساؤ کا نہہ کھتا باز چھبیون پا پڑزا چھ لگ۔

گوڈیٹک برہمن: آز چھ راز گرس مشنزو وہ پرڑھ پر۔ نگس مشنچھ کھمند

بکر زرق پر کھے بہمان۔

دوئیم برہمن: گرگی طاپن ہنزراواز بوز کھے چھ پر کھے کا نہہ بسکن بے
کھوان لذت دو ز ماگوہ یوہ دشروع

تریئیم برہمن: راپڑا منت دیلوں بوز بھاٹلیں ہند۔ ارمان او سس

چھخش راج پیٹس پل ترس۔

ثوریم برہمن: راجا کلاش دیلوں، یس کو سگس منتر آمت ہند۔ از پس
گام پسٹ پر کر کھ بد لجھ۔

پلشنر یعنی برہمن: راجھک پر کھے کا نہہ ولقار مشریعہ یس منہ کل گینپیز
بداخلا پسخ۔

شیئیم برہمن: بد کرد ایچ! یس اندر چکھواز کل ڈومین ہند سگ۔

زلو نچھکو بستہ سازند حصہ بنے نہ تھے مشور دان۔

زیٹھ برہمن: شاہی کو بلک کو کری رانے پوڑو یس راو راؤ مہنڈھ۔ تیس

چھ گومت مسخے ز پڑزا ہر مندرو چھوہے داد دگ۔

دوئیم برہمن: - بھیج، پکھ راج، پا جھ تے جیا نہد! پھوے چھ کو رمٹت ش
پتھر نس تالس رش بیون۔

تریئیم برہمن: - فاماں پاگھ کھوہ ڈا پھیچہ زان وول پتند کھنٹے چھ بیٹو مٹ
رازس گور۔

ثوریم برہمن: - نے وایں دوں نس روٹ چمک چھ بیٹو مٹ رازس شاہی
موسیقار۔

پلشنر یعنی برہمن: - بیتھ تے پھتی بکر دار چھ از رازس پر کر کھ دا لکھ کو کرن
منتر پڑ راوان۔

شیئیم برہمن: - کتے روز تیلہ رازس سندھریا د۔ کتے روز رازس تیلہ
پڑزا یاد؟

برہمن اوپر یور پھیران

گودنیک برہمن: - کیتھ کالاہ کوڑ پر سوئے انت دلوں برداشت۔ اپا لوز
سیلے آب ہرنس تل ووٹس کوڈا کر دوہ کلش دیلوں
ہنچکر تراوند

دوئیم: - مگر کلش دیلوں یار سنگی اسکے برو نٹھے پسیں وائیتھ بخو
دراپن اکھ کارس آپنے مان

تریئیم: - کٹھہ ہن تے پو شمش۔ راپڑا منت دیلو دناد ساپے گرو یط
ہنچھ راز دا نہ منتر پسٹس ٹچھوں رش رو شمش۔

زیمیٹہ برسن : - ایس پسندو اطوار ہتھو پھر کو آس، پڑ کر تھے بدپے ٹپ لوکن
منش شک .

دوئیم برسن : - فر یہ چھا پیڑی پاٹھو ران پسترا - یہ چھا پیڑی پاٹھو انت دیوس
پنچو !!!

تریتیم برسن : - کُشنہ سہنہ چھٹے پڑھ - مہارانی سوریہ متنی پیچھے کس کر شک .
ثروریم برسن : - راز رائی چھ پانہ راڑ کو پلچ، کانگڑہ دیش، جان نہنگ پر
راڑ کیماری .

پانچتیم برسن : - یتھم مریدا دایم موچب و دھو بھین پیچھے سکھ ڈ مندر
گڑی عالم پر .

ششم برسن : - یتھم برسن ہتھ خوشحالی خاطر اگر ہار ڈ گرو گپن کر دو
دان !

زیمیٹہ برسن : - یتھم بونکس پو تر سندس شو کس منزراں مندور ہند
کوڑ تیاگ ڈ کوڑن واس سدا شو مندر منز .

دوئیم برسن : - یتھم راڑ کوچ پک شان برقرار رکھو ڈ مود کوچ کوڑ پن خڑاہ
تاک ور ور ور خالی .

تریتیم برسن : - یتھم بونلے سندھ پتھ چندر ک رتن لائگھ تان راڑ گر
نیپکر کوئن دیشت .

ثروریم برسن : - تس راڑ لاد پھٹ کس تلہ افگن کس آند زلو ڈ کر تمنز

ثروریم برسن : - آولیور وجیشورا ویجیہ برورا ! یتھم ریشک تو پر تیچھ
شانی لبان .

پانچتیم = اما پوڑا منز دیوس = چھ دھ هس سو کھ پتہ راتس نین پر
رشو پلازا پر تیچھ سریوان وورک وورک .

ششم = ٹپکھ پر لیان . من ڈنڈل، کوڈی ٹپکھ، ڈیکس درہ لہنہ
ڈ زلپو تیز تلوار ہش پر کان . دی بسان زن پتے تس وارگی
نال وڈ لمت پتے دی بسان زن پتے پار و ہیوہ نیر یوہ دکرنہ .
برہمن اوپر یور جاے بدلان .

زیمیٹہ برسن = کتہ روکار درش، نیتا بے تو پر زایہ سکد کو داتناو نیکس اما بے .
دوئیم = یتھم دلپش منز اسے راجت چھکارہ . بیون بیون آس رازن

ہندک آدیش حکم تو پرواہ !
تریتیم = ڈ پڑا پیہنڈ کو انگ آس پانی پانی تو پر کھ انگ آس
الگ وجود تھوان .

ثروریم = یتھل رازس پیچھے آس ہے پڑھ روز مہر لکھ آس کیوں
دیہ ناو سوران .

پانچتیم = یتھل دیون آس پانہ سُم ڈرٹھیز، پڑزا یہ کوتاہ کال نیر
کوہ لگڑھن .

ششم = گوڑھا د کاش دیوس راجت سائپن !

پوشنشم برعین: - آمالپوز باپنہ ہتس دز ٹھاپہ بھت. زیپو ہتس کی کروز
شیم برعین: - کرمہ لاں کیہ کروز. امیں راندہ رسیدہ اوہ پس
پوتورس الایق بھقہ باپنہ. اذ چنے راندہ داہہ منیر نیپسر، راندہ
گرمتشنر نیپسر!!

"برین ہناہ ٹھوپپ کران کلڈنے بھر کھا در لور
زمیٹ بدلان: - پتہ زنپہ بھو پھر بولان"
زمیٹ برعین: - باسان. از چک کتا شاپ آمت رانے کولس پہ یمتح
دیش پھٹ و ٹائمھ.

دوئیم برعین: - کھوتا کو کر میں چھہ ہوتھت زنک. یکھو سندہ بور پوچھ
بڑے رائھ چھینڈا لمحہ ہر کان.

تریم برعین: - یکھو سندہ پالو سارے پڑزا چھے ڈچش یکھو سندہ لو
پالو تو وفت رازس پھٹ کو پر بھاو !!
ژوئیم برعین: - نتے کھق پیٹھ گا پیٹھ کاش دیوس منوش اسستھ را کھس
اوند. یکھو راجت زونکت شرکو گیندناه !!

پلاشریم برعین: - میں اندو پیچھو غرضمند و قلمت نال! بدپے آزار.
بدپے وہ سارا تھ پھر قہ پر کر قہ کھٹر میٹھ پسخن.

شیم برعین: - پھو اور چھ بولان سوئیر چندر. آگو سے پڑھو

راز داہہ بھنر چھو !!

"سرپر چند اثان، سہ باسان باولقار
لا جھ پلارش برعین توں الیہ ولشیوان"

ساری برعین: - توہہ اگر آتے پتھن پاے.

زمیٹ برعین: - ڈلو مہرا تو ہکتہ چھو چھو بولان! راز داہہ بھنر چھو
کیٹہ خبر؟

سرپر چند: - راز داہہ بھنر چھو راندہ دیونہ نیرنگ نٹوں لوکن دل بھنر
شیم برعین: - آسکاھ نا؟ کوہ کالن چکاھہ ہو وہ مت بھت. ٹھ سوزن چھ آتھ
راز داہہ بھنر چھر تھ.

سرپر چند: - راندہ امانت دیونہ راز داہا تراوہ پتہ فھہما راج کلش دیوں
با سیو مت دز نتے نگہ بھنر چھے سارے وہ یعنو تھ شو بھ
در پیش

دوئیم برعین: - سچھ کھو شاہما رزلنہ پتہ ریپنہ تلہ کلڈ تھ نیو مت خزان
چھ خاںل باسان.

سرپر چند: - ساروے و پلادو شاہی چھلکھ کھو راج کلش دیوں
بجھ ستو مشور.

تریم برعین: - یہ گوئے بھج سکو ماں ت پوتورس بھنر پھاس تردد. یکھو
کلش دیوں کھو گرین رش رو تپہ پراؤ پہ مون کھو کلش
دیوں انداز ناونہ نشہ بھوو.

سُرِیہ چندر:- ہے سیر پا دلو اُندر پر جھ رائے انت دیو شیران تے رنگس اڑان۔

ساری بہمن:- و چو رواز انت دیو دیا پر لیو رک رالی تے پر رازو زن سوکھی
انت دیو:- تینز ن آپس آسہ ہے کانہ تباشہ شرستہ مانہنا! تو ہر اسے ہو سوکھی
تیو تیو اسے ہو آسوی کارو دیتے اڈو کو سے شیخھو چھو باوند آئو تو
سُرِیہ چندر:- ہمارا ج! اساینے چھ اس دیکھا کیا ہ ناکارگی چھ سپان۔ مگر
کمپ دیا پر سکھ یا کمپ کر سپر کسکر سپر جان تھکن چھٹن کانہ مگر گل ان

انت دیو:- چون مطلب کیا چھ؟

سُرِیہ چندر:- ہمارا ج! اجتنب بکھر تیز نیز پر چھ ہمارا ج کلش دیوں جیاند
سر وادھیکار بہو دوت۔ وجہ مسٹر کپن آدیش پر کراہ دیو دھارپی
بہو دوت۔

انت دیو:- دو کوکو دس منتر طاق جیا نتے شاہ کو لکھ کر راجھیت بکھر پا جھ۔ تو
پھٹ راح کرن پر راجھیت پر اُدکس کر! بیوے دا جگ کلش دیوس
بیو۔

سُرِیہ چندر:- ہمارا ج! پہ کہتے اپنے زپو پر کو درن ز لگھر فخر کوہ سے تیاری آئی کرنا
انت دیو:- کوہ سیاہی آپ کرد! صاف صاف و ان؟

سُرِیہ چندر:- یکو شاہ کو لکھو را جھو تو کور کلش دپ تو ہس پھٹھ حمل کرنس آماد۔
انت دیو:- کیا ہ؟ کلش کریتا جھلو؟

ساری بہمن:- امر تھ۔ امر تھ۔ کس پور کریب کو رو ان تے ڈن پن پر تھ پکڑ لئے۔ پوچھ راج

تیاگ کر دیتیں ماریں پچھے جائے۔

انت دیو:- حملو! تمیک کارن؟

سُرِیہ چندر:- بمحضہ مشورہ تھ جاؤ کوہ ہمارا ج کلش دیوں جیا نند سروادھیکار
پر وہیہ ووٹرک ولاد دیو بہو دن دھیوار پتی۔

تُو رُیم برعن:- تو کپن آدیش، سینا پت کس آو بنا پتہ؟

سُرِیہ چندر:- و بے مستر! ایس اکر ویز لان گر کپن پلو بند اون بُند اسٹھا
اوک. بنڈار کراوس۔

پلانشیم برہمن:- کش دیوں کیا ساہ پڑبند بیو ت کرن خال خڑا پر وہیہ موکھہ؟

سُرِیہ چندر:- جیا نت چھ دلکن دھنہ دنار و دزم تھاڑا تھ گن کران مجھ
چھ اُکل چھ دل ان لیت تا اولیا دیل و دزم تھ دل ان رکنیا ز تکنیا ز۔

شیئیم برہمن:- تو ہر ماہ رکنیا ز کر پڑھو پتے؟ ڈرلو سر کیا یا چھ پر کران؟

سُرِیہ چندر:- تکنیا ز پھ کلش دیوس پسنس ماریں انت دیوں کوکھی لید
کر پتھو کوکھ و توں دوان۔

ساری بہمن:- اسز تھ! اسز تھ! مگر یا ہمارا ج کلش دیو پسنس بس
ماہس انت دیوں متریلود!!!

سُرِیہ چندر:- سُر چھ حمل کر پتھو کوکھ راز دا بہ متریلود!

ساری بہمن:- اچھا! اسُر چھا حمل کر پتھو کوکھ راز دا بہ متریلود!

زیٹھ، برہمن:- اسے پڑیز رائے انت دیوس پر سلے شیخھ باؤل!

سُرِیہ چندر:- بُتھ پھ ای پڑیل زن زو پھا اوہ پیا گو راز دا بہ پھٹھ
لیو رآمد۔

دار بر ترق پر تھا۔ ہر گز پڑا گز ہو پڑنے کا نہ کرو خبر زیارت
روزگار۔

سرپرچندر:- یقہا آگیا مہاراج۔ "سیران"

زینب برسمن:- کمودیت شاپھے!! یہ بُوتات زندہ دادھ فھوم پر دادھ زنکوں
پشروا کان۔ کسی حکم کا اوپر زایہ امدا پڑنے۔
انست دیلو:- کس شاپھے! یا گو یتھو سے چھینے یہ کئی منزیر نہ کا لے آسی۔
ہر کل شکر و من۔ وہ منہ پر چکر و من۔ کیا پورا زوچنا پر زایہ
دو کھدا تھا و کوئی۔

دوئم برسمن:- مگر راجھت چھ آڑک و پھان مالیں پوتورس منزد جن جن
منزز بآگر تھ۔ رائے گرچہ گرچہ پیدا ہستد پر بھاد پھو
مہاراج! پڑزاپر پھٹھے تو ہوان۔

انست دیلو:- مئے چھ راجھتیاگ کوئم باتاچ چھت تھت ترو و مٹ۔
تریتم برسمن:- تھ کس کرالکار۔ مگر پڑزاپر ہستد پن دادہن پہ مسلن
چھنے کا نہہ واتاں۔

انست دیلو:- پچھے دک چھس پہلے داں۔ پڑزاپر آس رہت تیکوت دو کھ
یلوٹ مئے چھ۔ دوہیں قرار نہ راس نینڈر۔
ثریتم برسمن:- کس کر پڑا آٹھ پڑھ۔ سنگا سنگ لواہ کمچھ تو و مٹ
کار کوٹ کو لکھ راجھ پتہ و چھو یتمودیشن کم کم رنگ۔ تیندر

۲۳
سرپرچندر:- کارن چھ د جنڈ د راجھ پانڈک واپسیت آمٹیلے تراوٹ۔ تی
چکھ کو تو ہر پتھ حلی کر پڑھو کچھ پیاد پیاد کھست دوڑھو۔
انست دیلو:- چنڈ د راجھ اھیک گو۔ سہ آسکے بدلا، اہنے جاھلے ترو و مٹ۔
تس چھ پنڈت بلو و پری ہند سچاہ گنڈ۔ سہ سوڑے گنڈ کر
پہ تس چکنا چوار۔ سرپرچندر! توہ تک رو سارے ڈامن،
راز کارن پتھن میا من انگ اشناون۔ شکھو پک میا ب طرف
چھ ز تم کرن پڑھ طرف پہ شیاری یتھ زکنہ وزیر اچانک
سپید و زہ حلق مقابلہ پتھ کر د۔

تریتم برسمن:- مئے اوت ن۔ آس کیتھ پتھ گڑھ ڈنڈو پریمن دیتے۔ یتھ
زم ساری کشاہ کو پکو لانہ کو فارو پتھن کلش دیلو نہ اطوارو
چوٹنگ الڈو ہمو کرن چھنڑ طرف داری۔

انست دیلو:- یہ چھ نیک مشوہر! بیتہ پچھڑا زاکس کس آس میا ب طرف
پتھ کس کس آس پن کو کر مین دیتھ طرف۔

سرپرچندر:- مئے چھ بسان یک چھ اکس سو پنچھ سمجھ منصوبس تھت
آس پتھ حلی کر د یوان۔ لونک مفرج بے تراویہ مکھ یو د
یڑھان کر دن پتھ جا ری یڑھان تھوں۔ یتھ زن تم مشرادوں
توہ ہر تکاش دیو من کو کر من کرن کھما۔

انست دیلو:- مگر پتھ کر پتھ آٹھ کھما! مئے پتھ سپید حلی پتھ ب روپن پتھ بگر

..... بُرْگَن حمَّا ؟ !!

زُبُرْجَن بِرْجَن : - یہ آسے کشید منڈ پچھے تو اُرتخ منزِر گو ڈنیک سے یہی
پہنچ ترس پہ مائیں مشریلو و دسپد۔ ہمارا جن ! نو موئیسترو یہ کلمہ
کا پچھے رُصْطَح وَ حَقْيَه بروہنگر گرھن سماں پران ہے رُنڈ۔

انہت دیو : - تو ہر کیا نہ پُن ہر دے یوں ٹھوٹ کران۔ دیو یوہ دسپد نہ
دلے ڈھونی خوت ہو گے پھیلی سپد۔ دو یوہ منزِر اکھہ ناش گرھ
اکھہ ناہر پا اکھہ زینہ۔ یہ یوہ دگڑھ سپدن۔ ضرور سپدن۔
”آمی وز کمن گرھان دعا میر و زمیخ آواز“

لے یوہ ! وہ دگڑھ بھے کھسرس انڈو نہ دشپھو۔ راجحت تیگی
مائیں تہ ہماراں کلاش دیوں مشریلو و دیو دیو !!
”آمی وز نیبران شرپریتی نہر“
سریہ متی : - کُس یوہ ! یہ کرٹھ پارے ؟ ڈم ڈم ؟ وہ لوہ ہے کھچ پھٹھ
چھ کر کواد۔

انہت دیو : - گاٹھو برمھو ! وہ نیتس راز ماتا پر نہ آئیں سو پوچھ
پسندو راز دھر کو کرم اطوار۔ گنیتوں ہماراں کلاش دیو
چھے مئے پیٹھ حمد کرنہ یلوہ کیوں۔

سریہ متی : - اپزر اپزر اپزر ! پر کمک میل خورن چھے
شووے سراؤ دمشر۔ پر زایہ بیٹہ مس کس انگلیں آؤ پہ سوون

ماتا بیڑ اوں پانہ راج کرنک پسیگاں چھاؤنک لوب یہنڈ
کو پچھے دیو را بہ کھوکھوٹ رائی کر کتھ دعوی دار رچپڑن
ہنڈ نا ش صرف سیگا سکنک لوبھو موه کھو۔

انہت دیو : - چونکہ مئے اوں شردار پانہ سیچے سیگاں پر قومت پا تاج
چھوومت۔ اوے کریوہ مئے اہر و نہہ شراہ وری پسند
تر وہ پری دہری جوان یوہ س تاج چوشی۔ میے تاج تھنک لوب
اوں تر قومت۔

پلو نشیر نہ برمیں : - مگر کلش دیو گوڑھ تھے یہ کو اس۔ تیس کتہ درائی ہم گون
ریم اکس رازس چھے شوہراوان۔

انہت دیو : - آخر پیسے پائیں سیلہ پی میون ساپے آسیں۔ آنونکس سایں
تل چھنیتے تے دھرم پھانچہلان مگر کلاش دیوں چھے میون
ساپے شاید مقابلہ آرائی کن بترماوان۔

ساری برمیں : - افسوس ! ش کمک بمحکم حمد ! تیس رو زنا لچن منزِر چن
دگر ہنڈ سریٹھ۔

انہت دیو : - گاٹھو ! اس ایسگی پوچھ ترس چھ گومت میشہ زستے ماکر یوہ
وہ تال یوہ تریہوں ڈامر شرک پانہ یوہ د بھوکاپی منزِر لنس
چھٹھ بھوکر تے ابھوڈا مرکر تلہ ہنڈ اکٹا سے ڈھیر کریں
حمدہ بُرْگَن، بُرْجَن، بُرْجَن ! اکی سا پتے سوکلی یہ سورے بیتاے

انہت دیو : - تو چھے بجود ڈیجیر نظر ڈیجیر، تینہ را آڑا پہ وہ شارپ
وہ پر ہے۔ توے ہے چھے بجیر ہے پکھڑاں ہوں پکن ہیشہن
کو سکن آمٹ ہے۔

سریہ متی :- مگر تس کس دی اسے پہنچ جملہ کرنگ مشور پر کیا ہے؟
انہت دیو : - جنہ و راج چھکھہ باند کو وہہ منزہ تو وہت کیلے۔ توں چھکھہ نے
پہنچ جملہ کر سکن قویش دیڑھوڑ۔

سریہ متی :- پکو پہنچ نہ آ تھو رو چھ اسے سر پھ اس گڑھن یور
وائچھہ سارے وہ بت کر دے؟

انہت دیو : - سچھ پیا ڈیچو کھہ، ہوچھ لیوڑ کن پکان۔

سریہ متی :- مگر سون کلش دیو کر پہ جملہ بے اسے کا نہہ ہم ہوچھ را جیڑی
کوں گڑھاں۔ نہ ما اسپن کا نہہ ڈامسر فریخ بخاوت ختم کرنا
انہت دیو : - یہ ھھنے قیاس کرئے کا نہہ گر۔ وہ اوس راز دا نہ پہنچ سوہہ
چندر آنٹ تک تو نہ اسیوے شیپھ۔ کلش چھ کمپن سیا ہوچھ
پکان۔ بوز چھے؟ پہ کر لیوڈ! بہ نیس پاٹا! یکھ نیالیں گکھ
وہ نہ سپن کا نہہ فاصلہ۔

" شہ ہوان واپس آندہ آڑن۔ بیس کھان۔ "

ڈم ڈیچ آواز تیران۔

سریہ متی :- ٹھہر وہ امام بر قبہ ز توہ کہ نہرو پانہ لیوڈ بوم کایا۔ پہ

یہ تھجا ہے ان نزل کھیتوں خوش اکس چھٹے ریس اسے بیوت وار تھتہ
چھ پھاس تراوان؟

زیمہ برسن : - راج ماتا! اسکے کہتا الو سہ زلو ہے کرو ورنز رکش دیوں کم راج
اگنیا ہے چھٹے جاری کر مشر۔

سریہ متی :- اسے دو کھہ تے آزار و اتنا وہچہ کم راج الگیا ہے چھٹے جاری کس چھے
شوٹر لارا گھٹے مانو دا نہ پھٹے اسے ستو دستی یہ تھے بھریں منزہ اسے
صحیح شاہ بے قرار کران؟ وہ لوکس چھوٹیں ساند زندگانی نہیں
پھر دو دیتھ شوہر جیشور کس اسھا پس شتر لارا ڈیچھنے خوش
یوان۔

دو یہم برسن : - کلش دیو پہ شاہ کو لکھ را جکار چھ سینا ہوچھ لیوڑ جملہ کر دے
موکھ پہ لانڈ دا نہ پھٹے درما نہیں۔

سریہ متی :- ہر گز پتے! یہ سپرد پہ شکھ پتھ کری حاقت۔
” برسن شیران ”

انہت دیو : - وے تری نہ اپورتارن ووں سو پوچھ چھے بیٹھ رک در ہوچھ
ہمچو یار آزمائیں تے مالیں پہنچ وار کر بند دیا مٹت تے تھ چھکھ
وہنہ ماتا تھہ، اہنیز ماہر بھر کتھ کتھ کر لان۔ واہ! واہ!

سریہ متی :- یہ چھتے بے پتھ کھتھ۔ میون کلش دیو پھٹہ سریں بھر مارا دا
ہیسے۔ ڈشاون پسیسے۔

کرو یو اکھ وہ منی۔

۳۰

"انت دیلوں پھر ان پتے پوتے پوتے پھیران"

انت دیلوں کو سو وہ منی! چاہو وہن تیو واتے نوؤں بہ وہیہ کھیس! سریہ متنی: سنتے وار آسے ہے بہتہ دمپہ ملچ چاکہ مگر کی جائج ہے چھس! بڑھس وہ کھٹ درمپہ سکھن امشہیہ۔

انت دیلوں: کلش واتے سینا ہچھا یو دکریز یو کریز روز که درمپہ سکھ منز۔ خبر کتو نیدتہ بدر منش مرن پتہ روز که دھرمپہ سکھ منز۔ وجہ کھتہ سینی یو دیکھو مرکا پتہ روز که دھرمپہ سکھن ہنز۔

سریہ متنی: اے کنترہ چھم وہ منی ر.....

انت دیلوں: وہن تی آسم زبہ گزھ کلش دیلوں پوش مال تراوہ ہجھن بڑھن سریہ متنی: ٹرانہ! تھھنے مئون۔ مگر یعنی دیلوں تو ہو کھتہ در کرنے... انت دیلوں: وہن کیا چھے وہن؟

سریہ متنی: تو ہبہ پر کلش دیلوں کر ائن بُلا وہتہ توں پاٹہ پڑھن۔ چمن حاصلت سُد کاران۔

انت دیلوں: هر گزہ بہ چھس پن دوڑ تس پوچھ نظر و چھتہ کا نہہ کہ سمجھوتہ کرس پہنچ تیار۔ وہن گزھ فاصلہ سپن

سریہ متنی: کیا چھوڈناں؟ تو ہجھونا تس پوچھ نظر و چھان۔ سچھاہ سون سنتان؟

۳۱

انت دیلوں: شاید نہ کیہے۔ سریہ متنی: تینلے تلوں توار پر گزھو گریوں بیوہن نیشن تل پنہ نہ کھو۔ وہ مگر گوہ تلوں نہام پنہ نہ کھو۔ دلپوئے ہیں چھپہ پران، ہر کنم یتھی نس۔

انت دیلوں: تھی تراوان سنتان چون کا پھان بکریں شرکو دعا تیہ کوہ میر گزھ پر تار لکھو ہو کوک، دیش بیوں منز جاے پاؤ۔ کبھی گمراخنا لایفن تھوڑے پنہ پہاٹنے بہت دین لاین۔ زندگی ہے تمرکھ کوئی شی ہیمار واتاواہ!

سریہ متنی: مگر کلش دیلوں نیوں ہئو بُلا وہتہ۔ پہنچ یو توں پاٹہ! انت دیلوں: تر چھتہ بھاکر دود دلہ نادی ووز مئے چھپہن من سارے بلورن یو دلورن کا پہاٹنے بکریں گزھ علک ادیش دیت مٹ۔ سے چھے اپاٹانہ نیاں ائندہ واتاواہ۔ پیشہ پاٹو۔ "سے اڑان اندر"

سریہ متنی: ناھیا اذ بلوں زد میانہ وہ منی؟ بلوں زد۔ "سوچیوں تکلے تراوان عیسیٰ پاون کیشنن بر شرمن

روزان تھھو پتہ اٹھنھف کو رس بیتھا اندر۔" زیٹھ برہمن: اوتاہ دوتاہن زن چھتے زیو بھجھ شہاس پہاچن زن چکھ اڈبر گھر پھتھ۔

دو یہم برہمن: سکھریش کوارکن و چھن زنہ چھو پیڑن کو رومت۔ کرں گزندھ کا نہہ تیکھ وہ پلے یتھہ زتم سپدہن لاضی۔

تر تیم برمیں :- راجماتا اکرہ منہ مشترک لکش دوڑ پہناہ تھا وہ ہر دوں نہز
درہ رتہ شاشی -

"سریہ متی والے والے پھر تھے تھوڑے تھاں"

سریہ متی :- کوپ راجماتا اکرخدا راجماتا ! اینے مگر لوز راجماتا !!! پہ کو س
چس و دل تھے لوگ۔ اس پن بائش کا تھے ولقار تھو !
ایس پن کن سنتان شیر بھو پھیٹی !! تیک راجت آس تو وہت
ا ! ایوس پا نئج بخت آس درستھاں پیٹھ دھہ گزاری کران تھ
پس و لوا راجماتا !!!

زیٹھ برمیں :- ماتا ! کرم لائیں کس وہت ؟ وق گو پھر تھے میتے چھ بسان
یق دیشس چھ کس تام سند پاپ واو ما پر بند پاٹھو کران
سریہ متی :- کس چھر پیاں ؟ کیا چھر تھند پاپھ ؟ کیا چھر پاپ یہ میسان
تھس نادس رب مشرد ؟

بائیتے کو رس آذان اندر پکھے .

کورس :- راجماتا راجماتا !!

ڈور تیم برمیں :- راجماتا اکلہتا ام آشیہ چھ بستہ ونا

سریہ متی :- کیا ہے کلھ پیٹھ ؟

پوشنشم برمیں :- تو کر دھرمند رس مشترک جھے زیٹھ پارشدہ برمیں باور گوٹ .

سریہ متی :- کس وزیٹھ پارشدہ برمیں چھا باور گوٹ .

شیم برمیں :- ماتا ! سچھ کئے واکھیہ وڑن لٹھے ونا گھرھان !!

سریہ متی :- کیا چھ ونا ؟

ڈور تیم برمیں :- بزر لازم کو لکھہ وہ ناشک لوڑ دوہ آسے لپگاہ !!!

سریہ متی :- کیا چھ لیکان ! آناپ شتاب ونا . باور برمیں اے

- بے - دمہن پہ دنباش سپیدن ! هرگز نہ !! بے دمہن

ڈمیٹ برمیں :- دمہن پہ دمہن سفری دسپیدن .

زیٹھ برمیں :- پان لالگ پوچھر تھے بارگو گوپ ! ہی وحشیوہ ! سکنیہ زالہ
مشترک دن منوش !!

سریہ متی :- پاپ - پاپ - پاپ ! تو ہک کوئی چھوٹر تھو وناں کس

پاپ ؟ گھر سند پاپ چھ تیکوت لبڑی تھے بلوارن سپید ؟ یتھ

د پر لایا چھ سپید ؟

شیم برمیں :- کیتے پاپ چھ تم بکھن پیڑا یا چتو عتی چھلئے ہن تھن تھر تھن

تھ اسھا پان گرھھنے دو رسپن .

ڈور تیم برمیں :- تم پاپھ بکھن ہٹ کو پر بھاؤ لائے گر کتے پڑا زن یہ چھ چھا کا کا

پھوان . پڑھن پڑھن تیھے ریشن تھے می زن رسیہ سیولیہ تھ پاد

چھلئے تھ چھنہ بھنیہ کو پر بھاؤ تھر لان .

سریہ متی :- تیسند پڑھ بادی آس تھ کس بیت کر رکا و تھ ؟

پوشنشم برمیں :- پارشدہ برمیں کے پارشدہ بارگو تھ کمک کو کمک منڑو منڑ تھ

چھنے بے معانے .

سریہ مت :- تم حقچے میں مخفی۔ مسکت پتہ باور داکھ!! بہ۔ پڑھمہن
پشنہ لانگوک کاش سپدہ لوتام۔ یوتام پر زندہ چھس۔

"برعن گرعنان پتھ پتہ آکر اکرہ شیران"

ٹکردار سامی گرلن راچھو

رازس تے پڑزا ایسے

و جیشودھ می گرلن راچھو

رازس تے پڑزا ایسے

"ڈام ڈھام آوازوہ تلان تے کھبر بلوپ اڑان

نیشن پتھ آندہ"

سریہ مت :- کس؟ کھبر بلوپ! پتھ کھر پریوز پتھ لیوڑ؟

کھبر بلوپ :- راجھاتا!— کیا اوپنہ؟ ہمارا جن کلش دیون چھس اپنے

سینا، کھر قشودس پتھ حملہ کر پڑھ مون کھو اؤتھ بیوپس پڑاو

ترکو مومت!

سریہ مت :- اچھا!— تھ چھا پڑوڑ پاٹھو مابس پتھ حملہ کر نک اڑاڈ?

کھبر بلوپ :- ماتا! سچھا اسی پریوز پتھ سیکی۔ ساقی تے راجپوش

بیکھ را زدا پتھ دزمات۔

سریہ مت :- تھ گاڑاہ سینا پتھ سستو؟

کھبر بلوپ :- ماتا! سے ہیکر پتھ کئے گوں پاٹھو سون مقابلہ کر لئے۔ وھلز

گو تھ آس کئی زصلہ ملے حملہ کر نک اڑاڈ۔ مختلف طرف لوگوں

سریہ مت :- نئے کھر باؤے نئے شیخو۔
کھبر بلوپ :- ماتا! موہنگو رکھی دل انکھو دل پہھنے یہ شیخو وحہ
وڑکس پتھ سانے طیکڑا امر۔ ہند کسپاہ پتھ بدل وہر۔ وہ
کھیرس شر سکاں۔ میچھ پتھر مونہ بخور تے گپت شر وہ
کھیرس تو پارو تھا وہر وحہ۔ سیتھرہ طرفیہ اسہ پتھ پیدہ
حمد تھر طنکو را چھدر ان شیخو۔

سریہ مت :- کلش دیون کر آسے حملہ کر نک اڑاڈ?
کھبر بلوپ :- تو سرستہ دیوار یوں پلہ چھو نانہ کر پکاہ پڑتا کا پتہ
کٹھ دنے گپتہ طرفیہ حملہ۔

سریہ مت :- پتھ دن تھ حملہ کر پتہ۔ کھبر بلوپ! پتھ
حملہ گرچھ سپن! پتھ لو دگھو پتھ سپن!
کھبر بلوپ :- ماتا! اچھکس ہیکر لامگو وحہ! یخو دے رائے انت دیون
پتھ ار لاد آسے بد لونو مٹت۔ سکھ کھر کھہ۔

سریہ مت :- پتھ بدل ایو چھے! پتھ بدل ایو چھے!— پتھ دسھو پتھ کو کلک دناش پتھ
پتھ لیوڈ پلا گرچھ پتھ سپن!

"سونہ پکھ، مان اندر اڑتے مون کھو مسکر پا دین کن
گرچھ اور شر ان انت دیو صلی پاریتھ ننگ کوار
اپنے کپتھ پتھ۔"

سریہ مت :- ماتا! اکٹھ جھو! اسہ افتخار نہ دا،۔ طلاق فوجو، اسہ

تو ہر میاں وہ منی کریو قبول یہ یوہ دینے کے لئے کجھ۔
انہت دیلو:- پڑھ کر نہادیلان — پڑھ سلیع پاریشہ۔ یوہ دینے
رس مشرے۔

سریرہ متی:- مگر پڑھ پئنے نہ سائیس تکش رہنیس مارس پڑھنا
کران۔

انہت دیلو:- تینیلے گز چو پر یوہ سپینڈ۔ تکلیاڑ اکس راج میاگی مارس پہنچ
چھ ٹھوٹنہ دھنپر جملہ کان۔ تسلیتے خبر نہ شاید میتے ماچھ
ہمچور یار تے تھاگر متر۔

سریرہ متی:- مارس تپہ ترس مشرے یوہ سپینڈ اجنا آگناہ آسے؟
انہت دیلو:- دھیلو مشرے زینہ اکھ پر جملہ کان۔ پر مھر یوہ دک اجنا چھپی
آسان۔

سریرہ متی:- تپہ میں دون مشرے اسی اکھ میون ڈوبتے بیاکھ ڈیکھ۔
انہت دیلو:- فلک کشن میلے یوہ دکن فاصلہ سپینڈ تیتے پیزی پھر تے
ترزو فراز۔

سریرہ متی:- زلے سکتی ہو میں چھ سبل مگر ہردے کیا چھووناں تے چھے
میتے خبر۔

انہت دیلو:- ہر حال پہنے کچھ پیوت پھر تھ۔
سریرہ متی:- تو ہر چھوٹا مشران دیکھ کر کھپے کرن۔ یہ دوے لازگر میز
پر شرحد دشا روزی تسلیک کیا سپید پڑزا پہن گرن گرن

کس کر مارس پہلو تکریں رہنیس پیٹھ پڑھ۔ کوس مثال
روز لوکن زیو پیٹھ، پیٹھ مال پورن نہ روؤد پیشہ روز پڑھ
کھن کھن۔ سائی ایوہ کرن گز ہو کہنے کاران آئن۔

انہت دیلو:- کاران بڑھ پتھ کاران پیٹھ، چالا پتھ وجیشور کن بکین پیٹھ
لکھا کر رہ گرھان۔ یوہ دوے پر یوہ سپینڈ چون لاپ پھول۔ کشیر
منڈنک رانہ کر سیچہ وجیشورس لوپ پار۔ پتھ کی تھون کھکھ یادی
ہر کلش دیلوں کوڑ وجیشورس پیٹھ جملہ تے انہت دیلو یوکھ بز فنگ
ڈیٹھ سریرہ متی مسکھ تھا سررت ساگر کاران یا!

سریرہ متی:- پر کس سے چھ تو ہر دو میتے کھاس اگر پر سچ پامہ۔ میلا چھوٹ
کھن دوہ میتی زستے دلو تو ہر و عدز تو ہر کر و پہ کلش پیٹھ جملہ!

انہت دیلو:- واہ! واہ! جوان پیٹھ کو کھنے زندگی چھے فائٹھ تے میانہ بھرک
چھے پنہ پکاۓ یا!

سریرہ متی:- تو ہر چھوٹا بیکھہ لوقط زھاران تے کھٹکہ کلان۔ بڑھ
گاڑھندر پاٹھ تلٹے لیوان پتھ تو ہر چھوٹا بیکھہ کان۔ میون سائی
پتھ پھر کر پایا وائی ہر تجہ بڑھ روزاہ اکھ زدھ تھا شوچھ؛

انہت دیلو:- کھر بلوپ! تو ہر کھیتا پاٹھو جھوٹا متر۔
کھر بلوپ:- لازن پاٹھ اوٹس یہ شیخو باوید آمت نہہ راج کلش دیلوں چھوٹ
پن پڑاو اوٹنک پولو تروہوت۔ جندو راج چھوٹو لیش کنہ دڑاٹ۔
ہم آس کہنہ رحلہ بلہ جملہ کنک اڑاو — میکن

مُرُن۔ بے ہمودہ پادن میاڑ وہ سکر کرو سو ریکار۔

"سو پادن پیوان"

انشت دیو:- ٹھیک چھ بیدھ پھٹے وعید دوان بے کر ڈن کلش پہن جملہ مگر۔

"دیکھ سریہ متی تھوڑو دو تھان"

سریہ متی:- مگر کیا؟

انشت دیو:- یادوے ٹھوڑے تھے ٹھوڑے حملہ کوئر بے ہمکر بے بھر رہو رکھا۔

"سیران"

سریہ متی:- سامی!! اے! اے! میون ہوہہ ہو گڑھ ہر گانہ!

اک طرف چھ میون سامی نئے پامپ دوان۔ دوش دوان۔ ہر ہر ل

کران بے دو ٹکہ طرفی میون گئے پوچھ ریماں شیر تاجس حملہ

یلان۔ کس ڈریں بیکرے وہنہ خوپتہ دوڑ؟ کیا ہے چھم تکو

پائی آچھو چھن؟ دو شوپے آندو ایس بیٹھے! کیا ہے کر

تھے پیشی کلش دلوں سو نڈ شپھو! اس گر تھوڑہ حملہ کرنا! اس

کچھ کمی پھٹے! تھے کس بے چھو، مول مل ج چھس یعنہ اسخا پس

منز بگر کر ددہ کلہاں۔ افسوس! اس کو سو اتنا گنڈوں۔

بے سوزس شپھو! ہم۔ یہ بہمین۔

"سو بیسان پادن پہن جھو تو اور اڑاں بر سینہ بند کو رس"

سریہ متی:- اے گاٹلی بگسپا! میتھی چھو تو سر پیٹھ دڑو پڑھو اسٹھیں گاٹ جا رہ کر کھ

"سو تھوڑو دو تھان"

چھ مگر ان پیگاہ پر اتا کا پر تکو ہو زیستی کیہے دھتہ جملہ۔

انشت دلو:- ٹھیک چھو! تو کہنہ دیتے وہی کھیکھی پر تھے طرفی تھا! یو کو کہہ بھیا رہو ہیزو رکھہ

زن تم سیس سپہ ٹھیک چھو پر تھو آن۔

کھپر بلوپ:- میقا آگیا مبارح!! "سیران"

سریہ متی:- بے نڈا آجہ دلوستے وعدہ تو چھ کر ڈن کلش دلوں پہن جملہ؟

انشت دیو:- یادوں لاما کا یہ نہیں حالات لذذن۔ کیا خبر؟ یہ کچھ کمی سکرے وعدہ دیتہ۔

سریہ متی:- بے چھے ٹھو پڑھو کلش کرنا تو چھ پہن جملہ۔

انشت دیو:- سیسیس پاپنے زور ازاونے مگر خدا راج کھچ پیٹھ چھ دڑاٹ سیسا بھجے!

شاہ کو ٹکر راج پوچھ کر کھچ کوچھ چس سکتا؟

سریہ متی:- تم پراون کو کرن بیندھیں۔ یادوے تو ہر ہر کلش مشتریو دھوپہد

سائی بہن تماشہ گر جو کوچھ نہیں تو زمکن کی وہنے! کھو من اکاٹو!

اپسیت؛ تے کتھا گرھن چھو کر لدھ کس نادر بیوں یہ دشیں شرہ؛

انشت دیو:- تجھ نکر پسزے کوڑا کلش بیس کشپر پڑدا رہ چھ۔ نہ کر شنیے یا نہیے؟

سریہ متی:- تھ پچکو ڈاچھہ روتھ کی کرو! اس چھ اندر کلپھو را کھس آئو

ہاکس! بیوں! آجہ دلو پیگاہ سری لوشن تاں کلش پہن جھلہ کر کنک

وعید! بے سوزس شپھو! میتھی چھو بھروسی لیو دسپد شے!!

انشت دیو:- میے اس اش۔ ڈاکھو رتن پس تعالیٰ میاڑ ارتو آلو پڑھا طاردا اس

پہنچھیا۔ مگر میں پکور دھرم مشتریہ چکھے شاپو شپر شفہاری کرنا۔

سریہ متی:- دھرم پیگاہ منڈا سسھ چھس بے شوبی ریخان تے پر تھے دھنڈے کلش

وُنیوس — اے کلش دیلو!! چھے نا جرچا لاندے پر
پتاہن کچھ کئی کر پسند نہیں یون من ختم ہیاد تھا ویس
کروہ ویز نالا پر ترکھ بیوہ چھو تیزran یو دے اک رکھا گر کھوت
پر لیو دکھ شناکھ دایر۔ تینک کس کر چالاڑ چاہ سپاہ چوکر
ہر زر کھیا۔ ۴

وُنیوس — اے کلش دیلو! اٹھ کتیاہ پتایا ہجھ۔ کاتیاہ
رچھ پر رچھ ہجھ۔ کاتیاہ ہسکتے نہیں بردار ہجھ۔ کاتیاہ
گری سوار ہجھ چکھ بلدہ پر ماس سکتے یو دس یوان۔
میانا طرف وُنیوس — اے پوتا! اگر چھا راجتیک الشوری؟
ثیے ملک پڑا راح مو شیعٹ چھے پر دل کھ پھچھے مار لندے بے مول
چھے یوچھ ویشور اتحاپن نہیں بخ کر ددہ کلان پر تیے گس دوکھ دوئی?
وُنیوس — اے کلش دیلو!! اک تم پاڑتے پر چانس ماس دریں
پھاس چھ تسلوان، گزھن پان پتھم پتھر یو دوئے نہیں کھن
پر ذرین پتھر کار سپید کوکھ رتے سپنی ناش!!

پذرین پتھر کار سپید کوکھ رتے سپنی ناش!!
لہذا اے پوتا! اگر چھا لاندے دا ز دا پس؟ پھر کھ سپاہ تے سینا
پوتا۔ پتھر یوتا اچالا باؤ جو سریرہ متی چھے زندو یوتا! والی پذ
ماں سندور دس کاہنہ آزار بلکی یو دوئے تکی پیش سادھارن وھ راتا
پوش مول کر کر پتھر کو پورہ کر موت پڑ توست خوش!!

برسمیں :- ماتا! یو دوئے پتھر قبول اسکا اکاٹھن دو تاہن بخترا جان

ہمیں واتھنا وہ پتھر پتھر۔ می جھو پوہ و شواں ز تو ہم اڑا
میلاز اکھ کام ہٹھائیک آتی سان بامل۔

زیٹھ برسمیں:- ماتا! پتھر چھے برسمیں سندی کرس تے اٹی پتھر یوہ کام
لوہر سا پیسوہ اڑوا جماں یو دوئے تھے منزدیک تھوڑیک
شوب آسے۔

سریرہ متی:- تو ہم چھو ہمن ہتھوڑی کام بے تو ہم سا نہیہ تھے منز
چھے یتھر دیشک تے لانگر گرک شوب۔ پڑنا تھہ شوب۔
دقک برسمیں:- تسلی آسے پتھر کا نہ کام
اجماں آپنے نس لوگر ز آلو!

سریرہ متی:- اے برہمنو! تو ہم شہر و دل گر کم کھ اؤنکی پور۔ کنہ جائے
گر کر یو نہ تھہراوا! ایتھے ڈیساں لشچھ کلش دیوس۔
تریمیم برسمیں:- ماتا! اسے کیا آسے س دن?

سریرہ متی:- وُنیوس — اے کلش دیلو!! ایٹھے رچکھے مارنا جیہی دده
خاطری؟ یوچھ زن شہر بن دکھنے بخیر کر ددہ سوکھ سان کلڈا ۵
وُنیوس — اے کلش دیلو!! چالاڑاں بود کھچھ پھٹھے
ڈھیٹو کھپٹھے چکھے پلزا پاٹس اندر آندر چاہ کھننا؟ کھم
پتھر کھ کھ پتھر کھ پتھر کھ سندی پتھر گال سندیس کروہ اگنس
مشتر دز بیٹھ یوان۔

سریر متی :- شے کر پر ضرور قبول۔ آئندہ مفتر چھوٹے گھوٹے کلکھوڑے تملختہ
پہنچ کر پسند وہناں کے سترے !ا!

برہمن :- تینے نیرو اُکتے آنگیزہ کام انجام۔ اُکتے آنگیزہ کام انجام

لائے تو پڑا روزن سوکھی !ا

سریر متی :- وجیشور سمی گردن ہتھیار کھیا۔ ایوتام تو ہر بڑے شپھوڑے
واپس، پھر وہنے — بڑوڑ سیخ جایہ زیارت —
پرلاان — پرلاان — پرلاان — پرلاان —

برہمن نیران چے سریر متی مڈے گنڈی محق دوڑ
وچان چے پتہ والے وار پھر بہتان .

گوڈنیک ژہین

گوڈنیک حص منشیتے کھے ہماری ملکی چھ آسان ہتھیتے
نس چھ نیجھہ برہمن کلہ نومرا وکھ آسان۔ زمیتے چھ دیس کن میختہ
سکھاں دا چھ تاپ کر ٹانگر زالیہ آڑان۔ ہم پتے آڑان
برہمن پشکد کوں۔ رشیطہ برہمن چھ کیتے کار پست بھت سترلان۔
ہم ساری چھ مخالفن ہتھ مٹاٹی جایہ بلالان۔

روزان کیتے کالاہ رخصو پر روزنے پتے چھ زیٹھ برہمن آتھے پتکل خود تملختہ
بلے برہمن ستر لبھ پتے مفاہیون ناٹھگوں ان وڈا چھ آنڈکن آنڈا
زیٹھ برہمن:- ہی وجیشور سمی !ا! گا شراوون! اگھے مفتر پوچھتے زکھہ گا شراوون
یعنیون لکن منک کر پتھارتے اچھن پتھر شعا پھر زیر۔ کر ٹولے۔

دوئیم برہمن:- گا شراوون وجیشور اون تند پا کھکھ۔ گا شراوون کھیمنڈل یختہ زن
کو کر کی پتھر نیشن فٹکرہ ٹالن ون کن۔

تریتیم برہمن:- نتے گن پتھرہ ما پتھر، نتے روزن ٹھیکھ دھکھ ترور گوچن تفالن تھر
ٹھوکیم برہمن:- تھن کیا کر گا ش پتکھ پتھرہ مدعا آدمو رس پاپا کر کن چھ۔ ہیٹھ مٹا
گر بھرٹھا شتی بھنگ کر لذتے ٹالن منچھاں تراوون چھ؟

پانچتیم برہمن:- پتھر کام پتھر اپ چھل چھانگ کر لذتے۔ پر لفڑھ خوف ترکے تھاون
چھ۔ لوگن نیتھریز رس کام کر لڑھتے۔ تھن کیا کر گا ش !ا!

گوڈنیک برہمن:- ویگی صرف ریتھ، پچھا کے کیتے دھہ یتلہ کلش دیوسنا سمجھ اونٹر
پور پتھر راز دا دکن واپس بھیسے یلو۔

دوئیم برہمن:- تکیا ناکی پتھر لکھ دلپوں را نہ ما تا سریر متی بھرولی زگاری
مختالہ شتر باؤ تھے پتھریے بھیسے بلو پتھ۔ آس کے یلو دلوی رو تاہن ہند
شانی پاٹھ۔ آس زانے یلو زودت ما مالی ٹاٹرن ہتھنیاں اند۔

تریتیم برہمن:- یلو دپلے یلو نہ کیتے۔ لایا نست دیون تے مانہ ما تا سریر متی زامیزو زدہ
کلھن لندک تند کر دده پوڑا پاٹھ کران سکھان۔

چوتھیم برہمن:- گلکریں کوتے او خوش کیا ران کلش دلوں بعد چھوڑا لان بنن چھتے راٹ کر کر
خو شعلی اچھو کر کر۔ ماں س پتھ مترس مفریز کو کھجھ توکیے آچھو کر۔

پوئیشِ بُرھن:- لاں گرس منزہ سکر خزار۔ دھرم پور منکارن کن پر قدر تھے پر زار یہ سنبھل
سو کچھ بردار کر کر اچھو کھڑ پہ جو سے اچھو کھڑ پہرے ناں گز نیا
واہ تھے آندہ۔ لیکن ٹری ہے ود داں۔ بد حائل ہے۔

اکیم بُرھن:- پتزاں الیب ہے سکھ پت شامن۔ گرد پاں بُند صداب لوز تھے تھا
ہن پت نکھ دھیلی دار بر ترق پر تھا۔

دقیق بُرھن:- کوتاہ مشکل اکوتاہ مشکل چھ دیر گان۔ پیچہ کنیون موم پلو
چھنڈ یسیب دی دی تے لوان، تھے کنچھی شوت رتھ اکر لڑط و دیکھ
پتھ گندو، گھو جولو تھکھو تو دسکرت پایہ دو روز ان۔

تریشم بُرھن:- پرانہن زخن پت جھوکن جھ ابلونے کرالا ملپنے لوان۔ تے کیا نے
پردیشکو رائے نکار چھ کشیر منڈاس پینخ سال کاہ، رنکار گاہ
تے آرام گاہ ماننکھ راجھت یڑھان چھاون۔

ٹوئیم بُرھن:- دتیں تے نیک منوش چھ انان تیگ۔ تم منوش تے بلویر
ہم ملاد انت دلوبن طرفی دڑا یے یود کرہ لالگھنا نا پر کاری
عذاب۔

پلانشِ بُرھن:- گوئوڑھنا کا نہ پایا، دو پایا میں کر پتھر زن پر مُشرکری بد
ٹھوٹی تے پھاس آندواتہ ہے۔ رانے گر روز ہے دیش سوکھی ॥!
روز ہے سوکھی۔ ٹوپار کر روز ہے دیش سوکھی ॥!

سُاری بُرھن پت آئو نیس برس سُبھر روزان
اکیم بُرھن:- دلو راں انت دلو آس، دلو واپس پکان شرائی منصبا

کڑھ۔ دلو رو زو تامپھی لیو کن ہے جیشور سامی ॥!
”کینہ بر قشیر ٹھو پتہ جھ آثار ان انت دلو۔
تس آسان نے ٹل احتک۔ اکھ چھیتھ چھیتھ نیا کھ
الم ہو ٹھ۔ ڈم دشوے مندو آثار ان را
انت دلو برسن بستی هم کلام سپدان“

سُاری بُرھن:- رانے رکو زن سوکھی اپرزاں لکن سوکھی! اے گان رانے
گرپت ویاد تے پرزاں لکن پوچن کن کن۔
انت دلو:- تی سپدان اتی سپدان ہے جیشور سامی تی سپدان۔ دلو
کی چھو باوی آئو۔ یگیکہ کنک کا تھہ سنکلپ چھو کو دُر
کیجھ کنہ یا تراہی کن چھو دا ائو۔
ریشم بُرھن:- زگت کیکی بکی گیگیہ کر لے۔ آسوی بمنچھ ساہن بیکی کر من
منز اکھ۔ مگر انکا! اُسک چھ اکر شیچھ پتہ بیا کھ بد شیچھ بوارد
بلوڑ کا پان۔ بے تہ تراس چھوان۔

دوئیم بُرھن:- من چھ اشانت روزان۔ من دن تے استھان منزہ چھنے
دلوے پر آنے شوکتے آنماہ لگان۔

انت دلو:- کارن؟

تریشم بُرھن:- لکھد چھ شاہ کو لکن رانے پو ترلن یمن در بد اطمار و چھتھ گنہ بڑ
سینک زنیت شاپھ ماناں۔
ٹوئیم بُرھن:- دیان یا لو شکیں کو ران چھ ماں ماحن نش جبراً تل ان تے کوئی

۳۶
مریادن چہ بھنگ کلان۔

پلو نشیم بہمن:- رازن پلو روشن پر قونو بکج مانی خاظ پایا کر سوتے یا بستہ ہتھ پر زاریہ
تنگ آنان۔ کوڑھہ ہیند پر دڑاے چھنے کا نہ کام آنان۔

انٹ دیو:- کا نہ رُت پلو روشن، بلور ویر، دیشہ صحرگ رُت زان وول
چھکھنا کہتے ہی ونان ہے

بہمن زیٹھ:- یہلے پونہ نہ نس پر کرفس منز پیش آس۔ یہلے من رلن۔
و بشرا رلن۔ یہلے پونہ سترکارن کن پر درکھ آس۔ بیسی
کرتل پر موکھس پیٹھ دیہ ناد سورن آس۔ رازن مکارا
ہندس تھہ زگتس منز کوہ سو قیدہ مولہ آس۔ رہن بلور
گاٹھس پر گیا نہیں۔

” ای ویز چھتے نیپر کر زنہ و دن باکر گڑھان
کیتہ زناۓ مرد کر کچھ دوان دوان اڑان۔“

آواز :- ناما تا! ناما پتا! ناما زان! ناما تا!!

اکھڑن :- ای تاچار رازن۔ ای تاچار!

اکھ مرد :- ہا۔ ہا کار رازن۔ ہا ہا کار۔

” یعنی چہ رازن پلو روشن رُکادان ”

انٹ دیو:- کس چھ باما کار کران۔ کس چھ ونان ہے کس سپڈا تاچار!
تراؤ دوون اندر۔ کا نہ مور کا وو دوون۔

اکھڑن :- ہی پتا۔ اسکی کھمو، شرون کیا دمو؟
ہنکھڑن :- گاؤں، گین، بیٹھن کا دمو۔

مرد (۱) :- رازن اسے چھنے تران نکل سون سوامی کس چھو سون رازن
کس چھو؟

دوئی مرد :- پوان چھ بیا کھتے چھ منگان رانگ کر موكھ فصلک اکھ حصہ
پوان چھ بیا کھتے منگان استھا پن تے اگر پار موكھ بنا کھ حصہ
پوان تریم ت پنم بسیر تے تلوار دھار تل پوان کچھ خالی کر تھہ۔

اکھ زناۓ :- پوان ڈر کھم پر کرتل داریں پوان ہیٹک پر ٹک سون کلی چھ
انٹ دیو:- مگر تم کم چھو؟

اکھ مرد :- گرا پوان جیا شمیز مھی بخو۔ بے پنم ٹاؤ تھہ تران جنس ہی خن
پوان و راہ دیو لڑا مومہ ہنود پہ پلود لو رس پیشیتہ تران ہچھ۔
رُو ما پر لشہ پچھے بکھو چھنے چار گان کن ذیتھ توں حوالہ کرن۔

اکھ زناۓ :- رازن! اسکی کیا کرو؟ اسکی کھمو۔ کچھ کنھو روزی زندو؟
بیا کھ مرد :- کیا کرو رازن؟ کیا کرو؟ رُو رچھوا! اکھتے گر تھہ گرو یتھه!

زمیں زراعت کنادو کیتے گر تر پر تھہ بیٹھو تا وو ہکھ گنتران۔
یکھ رازن کرو انتشار کی کرو رازن۔ کی کرو؟

شاکھ زناۓ :- اسے کم پاپ چھ کر کر مخت پر کس سے او رازن!
اشفت دیو:- پاپ چھ کر کر مختے، شاپولہ ہچس بہ۔ مگر خلم چھ سپدان

پڑھا یتھی۔ کیتھے نہیے پیٹھے کرٹ۔
اکھ مرد :- رازن الوتام کی کھمو۔ شرین بائز کیا دمو؟

اکھ زناۓ :- پکھ چھ وند سوول۔ پوکھیا وو کا کا وو۔ وو کا کا وو۔

اکھ زناۓ :- گاؤں، گین، بیٹھن کا دمو۔

اُنت دیو:- من کڑو شانت اشانت! اشانت! اشانت!

وجیشور منزکرو تو چیره واس... چکاو اشوندر... پکو.

”متن زنان منزکون تے اوپر یورگان.

برسمن ہند کوئس چھ وچھان روزان“

اُنت دیو:- بکر... بکر... کیتھے نئے کیتھے... بکر...

زیٹھ برسمن:- راپر لیوش کیتا سنا کر؟ چھا کھائی پایا، تدیساہ؟ دھپایا

”اُنت دیو گوئو وچھان آکا افسس پتھے
پھیلان پوت وچھان وجیشور کعن“

دوئیم برسمن:- یہ کلش دیلوٹ طرف اڑی چھ کران متن سکی گوئنھ تی

کرن. تی سپدن یہ تم ہندن پن ہمدردان تے طفردارن

مسکی چھ کران.

اُنت دیو:- (پوت پھر تھا) نہ نہ سرگز نہیں! سنتوش تھاون تے

سہن پل روڈن چھ سون دھرم۔ اکے پاے چھو

کیوں اکے پلے۔ راپر نین بدلاو تھے۔

”بلقی برسمن تسلیتی گیر کران“

ساری برسمن:- کیاہ - راپر نئونہ بدلاو تھے.

اُنت دیو:- آ - منونگ راج نین پوت ترن گرد راج حوالہ تے پکن

ٹشیر منڈلک سنکٹ دوکر تھے.

”برسمن الگ الگ سپدان“

۴۹

زیٹھ برسمن:- گو تو ہر گریوں کلش دیلوٹ طرف!!

اُنت دیو:- آمیز روں کس پاے چھو۔ چھا کاہنہ پاے۔ ڈن۔؟

دوئیم برسمن:- کلش دیلوٹ تیند کر سا بھی شاہ کوئکو راپر کمار جاند

وراہ دیلو میست ماکون بخادوت۔ کمراز مراز ماگزھ یودس منزپر

بیتھ ماگزھ گر گر راج شروع۔ افراتھی ما ود تھے۔ لکھ ما دین

اکھ اکس کرتا۔

اُنت دیو:- اسکر کو تیکیں تدوڑک.

ترتیم برسمن:- گو نایو دھ۔ دنسا خاکاری یو دھ۔ تو پرم تے یو پر تھ کر پاہ۔

باتھ برسمن:- یو دھ۔ یو دھ۔ یو دھ۔

اُنت دیو:- آ۔ یو دھ۔ تے ہر یو دھ گٹھ فاصلہ کن سپن.

”رذھ کھنڈ روزان ٹرھھے پتو“

ثرڈیم برسمن:- منونگ راجہن پوت ترن منزکس اکس گرد راج حوالہ۔

رکن دو شوڑا؟ — یو دھ۔ دشوار نیلہ ما ود تھیتھے گریتا؟

پوتھ برسمن:- پن گر چھ عقاو تھ چھو تو ہر بیٹس گرس پتھیس کوس

راج سانچھ نیتاے یو ہن ملن۔ آ مرستی ہمہ پر کاہنہ ملہ

برسمن زیٹھ:- رازن! کلش دیلوں پاٹھر۔ بیان کارہش دیلوے جوان

چھو۔ سہ چھاہ انڈا ٹکر؟

اُنت دیو:- چھو ماں گرس منزے بند تھوڑت۔ آندھو چھو چھن را پھو

در تھاڈوک مکر۔

رُوئیم برہن:۔ شے گونڈھکشی ٹھپلید یور آئندہ ناؤں۔ نیتے را چودرن کو نہ دیجہ
یا بہر میں دیجہ مکھ کلاڑ و تھہ ائن پتے شکر گزبہ پتے تا جوشی کردا۔

انشت دیلو:۔ مشویر اوں روت۔ سچاہ روت۔ اما چوڑے کچھ کنڈ واتھے یور۔
تس کس آئندہ تین ہمچو یار بندہ را چودرن بخش مکھ کلاڑ و تھہ یور۔

لہذا۔

ساری برہن:۔ لہذا۔ مہاراج کیا؟

انشت دیلو:۔ لہذا کر پتے قی متنے چھ سوچنہت۔

تریم برہن:۔ کچھا کڑہ رازن اے۔ راپن ماتا سکھتی دیلوی چھا اکھ لامھی۔

انشت دیلو:۔ تس پتیہ آفھ فاصلس پتھہ راضی سپن۔

ژوئیم برہن:۔ پتھر طرفیک انگ اشناو۔ ڈاسرتے ریخورا جپھرشن آسیا یہ
لے مختلہ؟

انشت دیلو:۔ تم مالی را دکھ بہ۔

پوشنہشم بعین:۔ کچھ ماںلن کر کیک ناد۔ لاکن مشرچھہ ہرش دیو چھاہ میڈنل

— لوٹھ۔ شے شوہایہ مان چھ پرستہ دیدیا یہ منہن تاق۔ شے

چھ پاشخ سکھہ ز بالذینان۔ پتھو چھ بہ شلوک پت کویتا یہ وئنہ

کنک زیادے ٹوٹھ۔

انشت دیلو:۔ مگر سے کچھ کنڈ واتھے یور۔ شے آس مالپاں کن پھیٹھت تس آہ

پن خرچ پرچ تران۔ اے سارے پن مرتھے چھہ راج تاج تسفی۔

گوڈیلک برہن:۔ تیندے چھ ہمہنڑے ز نیادے کر ٹھہ باسان تو ہر شاپوراج

۵۱
تو نگ راج نہ پوتکن پت کلش دیو پتہ رش دیو کرن نالیجہ
سلسلہ لخاوت۔

انشت دیلو:۔ تے چھہ ہٹھاہ میکن۔ پتھر چھہ حائلہ میزدھ پتھر زا تمن سا نہ۔
ساری برہن:۔ تیندے کڑہ ہپنا یتیہ وہڑا۔ دلوڑت حل نیز مسلن پتھلکن۔

پتھے دیکھر روزان شھدو پتہ۔ ساری اور یور
لیکان پتھر ان۔

گوڈیلک برہن:۔ کوتاہ جان گیلو یو دوے تھے پتہ کلش دیوس ہتھ پسی
بے۔ گر کھبھے ہے کو تھے پر زالیہ ہے تو کھبھے شاتھی کو تھے پیٹہ
ہے نے عاس پتھ خامس مشر۔

دویم برہن:۔ شے لگر ہے دھرم کرس کن۔ کو کھکھ پتھانی بھو گر ہے۔
پر زالیہ ہشیدن دو کھن پتھ دادہن سند ہے۔ پڑھے انڈا کہ
ہاس ہے جے کار۔

انشت دیلو:۔ تھی یزدھا یہ کو سا پیشو و نے تھی راج۔ گلگن پدھر رو دو
دو ہے وہ پر رکھتے شوہر رکھ دس رک۔ فشنہ کران۔ ٹپ
ٹھان۔ ناو پتھ رکھ کلدا۔ افسوس پتھ سو روے یچھے نے
پانس خطاہ۔ گرا سوچھ پر زا پتھ دوڑت پتھ گرا انڈا گر ک
گر آس ہماراں ہیزشن لوٹھ مشر پہنچتے گرا جوان پنچوں
و تھاڑک بیٹھتھ آکھہ رفت کر بند کس چوونس مشر۔ گر
تس اس کو تھوڑ کر چھٹ پتھ دھھٹ آمان۔ دواڑا کر چھپر ان

سُریہ متی:- تو ہے بُوڑو نا۔ کلش دیوس چھتے شیخو گا مشر۔ ز تھہ جو جھو
تس بھرطف کر گئی سراو تھاوان۔

انت دیو:- ہاہش! اُتے کمبو ہاوے یہ شیخو؟

سُریہ متی برآٹ متی واؤز از مند پن یورہ تھے تے دون ڈکش دیون
چھہ ہرش دیوس اندر کیخو پھر در تھا وکر میکی۔ تس چکھ راز
داب مشر نرسن فس و پتہ بست کر مٹ۔

انت دیو:- افسوس! تیند گوڑھ دا اتر تھے سپٹن!! یہ کیا کوڑھ؟
سُریہ متی:- ہے کیا گوم! کیا اتر تھے؟ کیا کنہ۔ ہرش دپوس ہکو نا
اکر بھتھتہ و چھتھ۔

انت دیو:- ہرش دیو کر کتن را ڈانہ نیشنر سیر پچ سبیل تے گالی سندھ لڑاڑ
کر کرنس جملہ۔ گوئے ڈرنس کر کرنس اہمیتو سندھ پاٹھ
آندر آندھی گیر۔ ٹوکر دیوس منز پھس۔ اسر بر دنہے تو پر سپید
ستے پڑ تھونگ راجھو پوٹرو مہماں کس راج سپینک اعلان
کر گئی۔

سُریہ متی:- کیا! - تو ہر واؤز پر کرن۔ - سے تے پڑھو زہو۔
یوت کیا کہن شپن دون ڈن ز تو ہر خنا و دیجھ کھیڑک
راج بیس کوں۔ اکھ پتھر ٹھویں بال پانے لو ہر کوئی
رائیتے بیا کھ جم از ہاند و بختہ مال سندھ س زاس منز تو ہر
کرو و قر کوں راج دنک اعلان! یہ کیتھ فاصلہ۔

ژوپین مسح را ہم مربیا دا ہم لکھ دی تکو۔ افسوس!
منہور مشر نیران والہ والہ مشریہ متی ساری
بُر قشر کھنڈ ڈھو پکران"

بر قشر بدلینو رہ۔ ماں ما جھ تھ چھتے ستان سندھ
آئر ان پر زناون لگان۔ کپنے یہ چھتے جس تے تھنست صفت
بر قشر چھمنو شس سو بھا و دہ شارکل تے آئر ان بلاوان
ہائے افسوس!!

سُریہ متی:- سامی! ہر شے دیو ز ما بیڑو کا نہ شیخو۔ سما دوت یورہ
انت دیو:- کوئے شیخو! سکر پکھو لا گھ پیسے یورہ۔ تس چکھ رُوپاری
پھر پہنونو موت۔

سُریہ متی:- سے چھتے تس شیخو سوز مشر، یورہ بیخ۔ جل وا تیخ!!
انت دیو:- واہ واہ! ٹرستے ٹوڑھ تھ تس شیخو تھے چھن خبے؟
کر سوز تھس شیخو۔ کس

سُریہ متی:- از چھ پا نیشنر یم دو۔ تو ہر کیا سارے ٹوڑھ سوز مس شیخو
قسم موکل تھا دنہے موکھے۔ نی۔ سے چھ تھو سندھ ٹھاہ
لوں آمٹ۔ پچھس تس بھتھی شرمان و چن۔

انت دیو:- ادھ! کینے اتر تھے گزھو مہ سپٹن!! دیا تس کلش دیو یورہ
واتسے؟ یو دوے سے یوت دا تے کلش دیو ما کر کا نہہ تھاصل

بہ آسہ بہن برہمن رشتہ مشورہ
ساری برہمن:- ہرگز پڑا ہرگز پڑا سٹاف وہ داکم کرن پڑا مہر انو
کارس مشعر مدد اخالت! ہرگز پڑا !!
برہمن زیمٹھن:- اُک پیکوٹ سرو تو پیر پیر ایوسٹالانی خالص رائے ترست
و شرحتھ فاصد چھ لازن پُند آسان۔ سون پڑا

سریہ متی:- متے چھتے خبر۔ میتے بہن نکن چھتے تو سماں کھن ہے وسان یوتا
پڑا تم را زن کوں سز کھ واتنا و پچھ کھپھ کر کر۔ کو واد پڑا لازن پندیا
چھ پڑکھ گاٹھس پھٹھ شران سندھا کرس دھوکھ سکی سدان
ہوئھ! کو واد کن پنے دھیان دہن لکھ آپہ ہن سو کھسان
دده گزار کر کر۔ بہن چھوڑ پر بونے تو سماں دام وسان یوتا
پڑا لوٹو شوے تراون۔ میتے کس پڑکھ اُکس بیکش گوڑھہ را زن
گر پڑکھ کا نہہ دھوکھہ ہر و نہہ کن دا تناون۔ تینلے زادہ ہن سوڑ
سارا چھ کو کھسان پیکان۔

زیمٹھ برہمن:- را زن ماتا! اُک چھ لازن گرک روت کا پچان۔ میتے کلین یتھان
سادی فکر پڑو دا کسی پُند کارن چھ۔ لازن گرک نیاۓ!
یہ نیاۓ لوڑھ دل دل اند واثن۔ مالک پوتران گوڑھہ ہشر سپن
کلکش دلوس گڑھہ پوڑھ پیرا پتھ پیغرا۔

سریہ متی:- گر نیاے آندے یا آندے ن۔ تو ہرگز آزاد و قو۔ باس پڑا
باں چھ ٹھس گڑھ پوئے۔ پڑکھ گرس نظر دوڑا گو را زن گرک

بھس چھ کھان نہیں تے نارین۔

پلٹھن بہمن:- ماتا! را زن گرک نیاۓ چھ پڑ زایہ دو کا سک، ناوان۔ یزو دو سے
لازن کاش دلو در چھوہ تو پچھ نیاۓ ورتا وہ اُک کوتی کپھو تو ہر
زش پتھ دل پڑ آڑی۔ ماتا اُک جھ و سما کر! اُک جھ و دا کر۔
اُک جھ و دا کر۔

باتے برہمن:- دے گر کن را زن گرچ و نیاد دو۔ دو کھ پتھ سنک دو۔ را زن پڑا
پڑ زا را زن سو کھی۔ سو کھ سا دو را زن را زن تے پڑ زا۔ ہی
وجیشور اسی !!!

"ساری برہمن ڈیدیں پتھ پاون پتھ نان تے پتھ
لواکن کن تھر کر کھ روزان۔ انت دلو تسریہ متی
چھ برو ہمہ سبجس پتھہ!"

سریہ متی:- پر سوڑے چھ شہنر شرافتہ کمزوری پُند نیتھی۔ جل جل چوکھ
کو وادس کن تھادان۔ نیتھی پی کو پتھو چھو پڑھ کر ان۔

انت دیو:- پیتس کاں ساٹا چھ پتھس کاں روز میون آنگ بر
پڑ زا زن ہن تھد مکھ کھ پتھو پتھو و زیل۔ کا نہہ یا کیک گنڈ و زدہ تکھ
تے پٹن حاں باؤ تھ۔ را زن گو لک پس نکار یا کھ پنہ دے پٹن ترا دکھ
تے پتھ پڑ زایہ ہندر دا دو را زن تھ جھگس پتھو دو تھان
تے پدلوٹلو می شر پتھ زلان۔ ڈچکھ اٹھ لکھ کو واد دن ان۔
بہ کمکھ کنکو زیمیا نیس نکس پوترس ڈالن پر ملکی را زن گرک

بوده صہ پا اطوار و دسرا آش پر تین شوڈن بودن تنگ۔ چھپ کابنہ
تیں بلکہ یا نشرہ لاگان پر تکسیر کھالان زرثستی ماجھ بنیار
و قتلہ۔ گوڑیں بخون دراد سے آشیا پر زایر ہے۔ تیندر
کا بیر بد بلازی بلازی چم دوپکش دستارس رب بیوان مختینہ۔
کامنہ و لپار تھوون نہ! کامنہ و لپار تھوون نہ —

سخوریہ متی:- یہ سوڑے چھپ توہی کی پاس تکسیر
اشت دلو:- آ— رائے کوئک ساری لزیحہ آسپہ بکھڑے تکسیر۔ مجھے اوت
چھس نپرہل منوش بیٹھ کشیر منڈس منڈس، باقی چھد بیوی
دوتا۔ پلوزنی زن !!
سریہ متی:- لوہہر تکھاری وڈکھ پردار کر تماشاہ کو بکھڑا نکھس۔
آٹکلش دلوں تے دا جو ہتھیں پورا ڈن کم رو بھو دھو۔
آٹھ و خدا۔

اشت دلو:- پلوز چھ سوڑے چھ یئے تکسیر تکیا زریے بھی زلوب گاڑیں
پکناؤ لزتے بدھس چون کرپ کرپ بوز تھہ کلان۔ مُشان چکھے
نہ چالازے دمنہ نس پہنچ کر لیوٹے تنس راج ابھریش۔
تاج چوٹی۔ کشیر منڈلک رائے راجا گلش دلو!! مگر سے کھتے لاؤ!

راج کا ج مُشیرتھ بد اطوارن، بد کارن۔ تکوڑا نہ رانہ کھٹے میانش۔
سریہ متی:- بہتہ چھ توہیں تکسیر۔ اوس ناپو کے راجہ۔ تو ساپے لاؤ کے
امس توہی رنس۔ سارو کے منڑا سس مداخلت پھیر۔
اشت دلو:- چھ چالازے پا لکل کہتے! ٹرک چکھ تھیا تھر تپچ - !!

آئی زلیو آکھ کھتھے آئی زلیو بیانا کھ کھتھے۔ دوپکش روہنہم پتے
زیمس سا پتو راج پتے دنیا و نزو تھس تنس راج پاٹھ۔ کاپل
اُسکا اسکو دھنخوے مہاراج پتے مہارانی پتے تنس راج دھنخوے اُسکو
لائے گرس منزز زنٹے ابھیا گھتھ۔ پتے دوپکھم چھ کران شرکر باش
پتے مداخلت پتیم کر فذ۔ پتے دھنخوے دوپکش نیلے، مُش کری
اختلافات۔ نہ روہد زیچر کافش نہ رفیمان سریادا۔ ولے!ا
میانہ سر پر کرتی تل پتچھوے پے واریا۔ مُش کری گی ٹالہ ہس پتے
بھر پڑا رو ہے۔ بھر۔ تکر ورت لائے پتیکے ہے بھنخو مگر

—!!

شُریہ متی:- لوہہر تکھاری وڈکھ پردار کر تماشاہ کو بکھڑا نکھس۔
آٹکلش دلوں تے دا جو ہتھیں پورا ڈن کم رو بھو دھو۔
اشت دلو:- ٹرچھ کھ مُشان اکھ مٹو پل کھتھ۔ سوچھتے سوچھتے زریم رانے
آئیہ پنھنے ملکے نیشنر کلکھ۔ راج تاج کھیوٹکھ۔ بیکیا ز پر دھری
شہ چھ آدمی بارس۔ کیا اکر پتے بیانا کھ دیش چھ داک
بناداں۔ یم ھر مو پستکے چھ زلان۔ مُرشن چھ جھٹون کران۔
مندرن چھ ناٹش کلان۔ تے آسے چھ پیٹہ من سرحدن را چھو
کر پڑھو کچھ بیکن شاہ کارن ہٹیا نہ بھوک نایا ڈلن۔ نہتے
واڑتہ ٹرٹھی میٹھ کشیر تا اپے سوڑے راو۔ سوڑے راو۔
سریہ متی:- ہوئہ! دارچوچ نیک کرو توہر۔ کُس کر ایں کنکار۔

مگر پنہ کو بچ ہے ساری تکہر جھوک حماراں پیش شرس۔
انہت دیلو : - شر چھڑا چنان شر کر کر تم اطوار بکھر کا فکر کری۔
سریر میں : - تو ہر تھا و تو شر و تہذیب کریں۔ سو رو رلو پاس
رش را لے کر چھے سپان دنیار و میتو تم کہتے اُمر تیں۔
و پچھوکر وصلہ پکونا ہے راجیت۔ تیں اوس پر تھے وہی
تہذیب اگی یہ پڑاون۔ تو ہر آجھے داون۔
”بر جھن ہند کو رس جھوکن کن پھر ان“

انہت دیلو : - ونان گڑھ۔ ونان گڑھ۔ بینیہ ما چھکیہ وکن۔ تے سو رو
سپد چالزے مشور س پیٹھ جھومنی بجا لیتے پا پر جائی
خاطر ڈسے ہے مل کا ڈاکھ۔ بینے من درن اسحقاں من قز
دان دکھتا دی مود کو کھڑیے من گان اوس سے۔ وینے گنج
ثریے نش چھ۔ ساری جہیں پلقد را لے کر اوس سے رہان۔
تے یاڑتے کیا ہے اوس تہذیب پڑاون۔ کیا ہے اوس پڑاون۔
کیا ہے اوس پڑاون؟“

”بر ہم واہ وار پوان آنہت دیلو تو سو ری می کن“
زیٹھ بہمن : - راجماتا ہے پتاماہ!! یہ کس سے چھ پراہن کھن پیش
و نک۔ تو ہر جھو اس سرستہ من پڑان دُھکی کران۔
اچانک بر ہم نینہر میں برس کن نظر پھوان۔ تم
اک کر اک جہاڑ کر کن دُھکھ و نان“

و چھو نہبڑ چوکتا ہا پھر با مہر کریو رک پکان۔ مئے چھے
ٹھاءں لبنت پوان۔ و چھو۔

دویں بہمن : - ”بر چڑھنے پتھر نظر و تھ۔ شاید چوکتا ہا لے پر ش۔“
مبارک۔ مبارک۔ شاید چھ۔ راجکار۔ ہرش دلو۔
سریر میں : - اچھا جو سب بلا یہ!! ہرش دلو چا! پڑی پاٹھو پیسو دو تھے
وول آندن ساری نیاتے لے!

”ہرش دلو اڑان یکر۔ سے پھوان آنہت دیلوں
پرک سچھس ناپرستہ رہان۔ پتھر پھوان سریر میں
پرک سو چھس مثکتے پٹھو کران۔“

ہرش دلو۔ پتاماہ! پاد پڑنا؟!! — پتاماہ! پاد پڑنام!!
بلیتے بر ہمین بیت ٹوندا کار گیکو کر نکھ زے زے کا کرکن
ساری بہمن : - مبارک! مبارک!!

راز گمار ہرش دیلوں اُن آئے تو تھدن پاے۔

وجیشور ساری کر کو ہر کو لو کہن رازن تو راز کی رکھنا۔

وجیشور ساری دی نکھ پتھر لودھ تے بڑو تھا دو نکھ!!

ہرش دیو : - پتاماہ!! ہر سے چھ گر نگر پتھر جھوٹیو تھا! داو پک لونٹت۔

پاشترن گرہن مشرق و شش راز دا دی پتھر جھوٹیو۔ پوڑ گوئی ز

تے چھ سارک ہے شریہ رس گر کو سوار کتے کئے گولٹ۔

”پتھر کوچہ ایک کن دوان دا رکھ۔“

انشت دیو : - پڑھو و تکھہ سو کچھ سان آسے نش - یہ چھ بتوڑ مبارک
مالک ماچھے پیا درتے رتھی پسته تراو مرستہ -

ہر شہ دیو : متنے زلیون و چھیتے دراپ کیہے پیا درتھر آنٹس کاس ترن
میانہ نگر پر تریخ خرس کار پاٹھر آنٹس کاس آس رہا بہ
پہ پھر وہ متہ تھیر لفڑیت کاس کاس کرہن متنے پسچا -

سریہ میں : پکھہ کینہ کھیسو چیسو تراو پنگس پہنہ آرام !

انشت دیو : آ - آ تراو تھکن - ٹیئے چھے بالو ذمہ داگری سمجھالنہ -

ہر شہ دلو : کیا کچھ ذمہ داگری ہے -

انشت دلو : متنے چھہ براڈ کوڑمٹ ز اسکر کروکلش دلو بہ طرفی سند اعلان
پڑھیئے کرو تا جچو شی - میتی -

ہر شہ دلو : پتامہ !! یہ کیا چھو دناک ؟ میاٹھا چو شی کر نک ادھیکار
چھھ میاٹس مایس - رانے کلش دلوس ؟ اس چھوپہ اڈ کار تو یہ
پاٹھ بختی سیلہ پہ تڑو ہر او سس ؟ اونے پہ کوہ وہنچ چھ
متنے رانے بینچ - بہ کاشان پسٹھ رانے کارک بورڑا لھھ ؟
” یہ بولی تھہ چھ انشت دلو مٹاہ ٹھاہ کران آسان -

ہر شہ دیو ناہ نزدیک گڑھان زستہ یقہ ان
و چھھے حاران گڑھان ”

انشت دلو : نا - نا - ہو - او - او - ونس - ونس بہ کوتاہ او سس
وائس سیلہ کھوہ پتھر اپنہس ئے رانے گدی پسٹھ مکھوہ میں - سے -

امس خبرتا جچو شی چھ کامنہ کا کاٹھ پتھر میکلاہ یا پتھر کاٹھ بھرہ
سن کار - پتھر چھکھ اکھ جوان اس سوچہ پر شکلاہ کار نے رانے کارک
بوریکھ کھاہ وہ راؤ تھہ کھنہ نز - تاجپ چھ - تاجپ چھ !!
ہر شہ دیو : پتامہ ! مون جوان چس - مشرچہ بل تھجم - شستہ پیکھ کاٹھ
تے یود و پرس متنی آنما و تھہ - ویدیا تھجم - کشیر منڈل پیچاریے
بجھا شایہ تے زانہ مگر - چھپہ بہ رانے بینچ نس میگو ؟ میانہ طرف
کوہ سریسا چھتے - کم پیاڑ - رتھی - پہ گرڈ سوار چھ - کم و چھ
چھ بکھ سچ تے خزانہ چھ - کم پیاڑ مائی سٹھ مقابلہ گر تھوڑہ
انشت دیو : بس ! بی چا جون و سواس - پکھہ ساریے کامہ اُنٹر راؤ کھ
بٹھ لوہر کوک گئے چھ متنے نش - ناماوار بدھ پر - جگجو -
یودھو و پرس گاٹل چھ ساری میانہ طرفہ - تم ساری پھر کھ بہ
ڑیئے کئن - پڑھ روز بڑا و سواس !!
ہر شہ دیو : مگر - تو تہ -

انشت دیو : ون ؟ - ون ؟ - ون ؟ - کیا ؟

ہر شہ دلو : میانہ نگر پتھر لپنہ پتھر کم ارادا آسن رانے کلش دیوں - ت
کیاہ مشوہر دن پنیزو ساتھی ، سامتت پتھا کوکر کیا ر -
دیا تا جھوپشی اندھا اتساد پنہ سما کر سیا ہتھ یا رکر کوچہ تہ
یتھ وجیشورس کر لپ پار -
انشت دلو : ٹھکر کرے یو برو منہ تھی - اسکر کو تھی سٹھ مقابلہ لود وے

ستی بھر تھد۔ سیدلہ رانی بنکھ کم کم کاروگر بین لیوری بائے
کرنے۔ جیشور تو کمرازڈ اسکر کرن پانے لکھ دلوں خلاف
بنادوت۔ پتھے پتھے تاگ سر روز کئے۔

ہرش دلبو:۔ آقھ لگدی واریاہ کے۔ باڑ لکھ دلیون چھ کوڑھ دی دی واریاہ
بندکار تو چھہ پیڈا واتاونیہ مون کھ تیار تھا دوڑھ تو۔ تم ان پتھنے کمن
بلکین پتھنے زنگہ تاگ سیدلہ تجن یور خوزن۔

انت دلبو:۔ تراویم اندیشہ تو سواں! چاہنے تا جھوٹی پتے واتن تشنیز
سارے چالہ آنکھے وایے ایے اسے یہی میں تھی دوہ بُھت
ہو تو مت ٹیکلے نے تلوار تھے واریاہ کا لگر چاہنے پتا ہی دڑ
پڑ میاں کا اس آمناں۔ اُنکو پوچھے پھر انوں لکھ دلیو
وابس راز دا۔

سریر میتی:۔ یو تامھ میون من جھوڑان سے کر پڑ تو ہے تکلیف بنک
کا مہہ شتر۔ پڑھس تشریز ماجو۔ تو ہر روز فیلا و سواں۔
ہرش دلبو:۔ پیتا ہی انار ماں مون کچھ کھ کھ تکر تشریز دیا و ملکی میتھو تو چارک
تکھوڑے بھے کھیترس کوں سوزی دو تو۔ تھہ پہرہ من پکو ہماران
زوںگ دھنے کا رانیں تکھ کھ گڑھن تو ہے بھر خلاف۔

انت دلبو:۔ اچھا۔ سیدلہ داتا یہ کھلے کار چالہ تا جھوٹی مکوانہ۔
ہرش دلبو:۔ سیدلہ میاں مارس خبر کر کھوڑ راجھ کار ہرش دلیو تو یور سے پتھو
بنکھ قس پتھے کیہے پا کر کون سے پتھے پن دلت کا پھن سر پتھے پارس

پتھر لٹھتے میس چانہ ناہ کا بے تل پوہر دود ووتھہ بیسے۔
سریر میتی:۔ تو ہے کیا زر دی میون یلات خاپ۔ میتے کوڑ پڑھ ورزی پتھے را پڑ
گھاٹھ واجب کلیاں کاری تو روت چھ۔ اُخڑ خوان خرا پر مقہز
کیاہ نیسے۔

ہرش دلبو:۔ گھنیاں تا جچو ش سپید لیو چھ خو پنکتے۔

انت دلبو:۔ بُھاۓ ساری وصلہ تائیج۔ ساری ڈھر پھر کو بُھتے کوں
تھے پچھ پارے دو نا و نکھ پر ہر زا یہ و ذمٹ نیفلک ٹھیم بوج
گھوڑہ جیشور کمن کو میخاراں مشعر بھر پڑیں۔ ٹھیے روزی بُکا ہے
پرگی۔ پئن سالم گنج سائیو شریے۔

ہرش دلبو:۔ یو دلان خاطر گھر صعن قابل، جان بد و پرسوار پر ترھی اکثر
پتھوہ پتھر نو قھان پرڈنگ انتظا۔

انت دلبو:۔ چون وئن چھپوڑ۔ مون گھوڑچہ اسے رش کم پہن۔ ملک۔ یکھ
ھو میس میز۔ میتے جھ کیتھے ٹکر در دنہ دنار ہے پھٹھے سبز سوڑ
میتھ سوچہ زان کم کو بکو گریہ من ٹکر تو تران یور۔ بُکر جیشور
چاندا زان دا لان بناؤنگ اعلان۔

ہرش دلبو:۔ رائے کریے ہنڑی سو ہر پتھے رانی لکھ دلیوں رش۔ ساری دنار
پتھے پکھ کوچھ تھدری تا توک شکلے یوان پتھے۔ جیشور تا پتھو
پتھے پتھے چلن۔

انت دلبو:۔ شے چلن رک پاسے۔ میون سالم گنج چھ کھاڑ واد سوچہ تو ہے پ

انست دیو:- توے کے بے چاٹن جپوشی سارے پرزا شیئے مانی
لائندہ کلش دلپور نیز کئے۔ جاسوس گرشن بنے حرکت۔ تم
پیئے اُڑتے شرن۔

ہر ش دلبو: کوتاہ رُت گیوڑا یودے اُس کاری پین گرنیاے آندوا تا واؤ گلو^۱
دچکا پھٹراج جیاند ملک بدر پہمان کر پن۔ تجھے چالباز
چھ لازں منڈل بسیر تھے پیر تھو وزر روزان۔

سریه متنی :- پی ایران رو جم و آن شه. یوتاکی سه دشایر و آن دے ته
چھینه تمن گالان. دلو و هن و آن زرات ہور - پکو آن ز و آن در
بہ کرنا دو بیزون کھیانا و نگ پر بشند. پکو

۱۰ سو تو هر شر دیوار ان آندر - انت دیلو
انت که نه ایک کو

دھرکران لونن گن۔ پاہن کھیسے پتھر
پھیران لوت ہے وناں بر سمن۔

اشت دیو :- ہے کالہ برسنے! کشھو کوڑا آرام سے آؤٹ ہر۔ اسرتہ دلپو
سو کچھ مچھلا تریں بوزن کر پیچ آگئیں۔

"سُپھیران تے ہووان ہیسر پاون کھُشہ آئند
آئون۔ بر سرعن ہووان نیز لڑتھئے آخری رکمن

بہوان نیشن سے چھوٹیوت پھر کھا آوان دوان"

پاکشتر نیم برسکن:— رازن! سناه کرد و همراه او! —

انہت دیلو: کمن کمن سینڈر و اکھ وثرن تے ود پدیش گئی تیزی سینکل بو در
منڈرا مسکو شے پیسیا پایس ب نامکن! مئے گئی واش پر اران
پر اران۔ دوں جھنڈے مئے سو ووز تو واش نے پسینے رائی کریب
سو اسٹان پڑیے تے سٹھاہ ہٹاری سان انکھ پر رائی کریب
درمس پیٹھے تکمیخ انجیا۔

انست دلیو:- واه! واه! کھنچ چھوڑا جب۔ مگر۔ زامنہ دٹھوڑے پر میٹاں من
نمیں صلن عملاً شکل صورت دینے۔ و چس تسل چھپر نکھوڑے پر لوگوں کی
لول و ڈھلان۔ یوتا ام سے پڑھ کے اندر چھپ آئے رسو اکران۔
سوریہ میں میتے چھتے پورا اش زد کرے ہے اس سیمہ می پور کا ہند دو کھنڈ اتنا و
کار۔ یوچے روزہ روزہ میاں سواں۔

اپرشن دیو:- پیمچا سوس کوڑھو دی دی چھکھ سرکھ آنڈے تراوودھتی۔ تم کرننا

باقی برسن و اپس آذان - را لآخری پاؤں
پھٹا کتے پلست پھر ان "

پا لتریم برعین : - رازن ! نیبھر چھ — اوہ کم تائیلدر کر لوان — زستہ

چھ —

باتے برعین : - دہ باد نہ ٹھو برعین .

انت دیو : - کم چھ یورکن اپکان ؟ برعین ! — کم برعین . !!

دؤم برعین : - رازن ! یک چھ — یک چھ ڈکدپک پارشد برعین !

"مشال جواہ سمجھ چھ دہ باد پارشد برعین

جھا مس پریش دراز کر کتھ آنند آذان . بن

چھے ڈاد رتاہ کر کتھ پھکن پھٹ پن بھج بھج

لو را کتھ کتھ . پر کتھ اکس برسن چھو کھو دوس

اکس منزکنڈل . یک چھ ساری زستہ دیشو ڈکو

پاروکار . آندر آر کتھ رازس کن و چھ ساری زستہ

ونان "

پارشد برعین : - کھیا کر . کھیا کر ! یک ٹکر کھر ساری رکھا کر ! کڑا کر کڑا
کر . یہ وجیشور ساری کرنا کر !!

"یک چھ اک اک ساری سیچھ چکر دان . ڈندا کار

اک اک کو چھن پھٹ پھٹ دنان "

اکیم پارشد برعین : - یہ رازن ریش ! کیوں کھکھ کتھے اوت سریں پیغید پیش

تکر گوئناو بتو سکھ لگر . بیتھ شکا کتھ !

دوئیم پارشد برعین : - ہی پتاماہ ! پیچ کی مشور پھٹ پرستھ تھاون وول آن دان ، دھن
دان ڈپشودان کرن وول .

تیتم پارشد برعین : - ہی سانہ رکھو بالو ! اثر یتے پر تھی یگنے پتہ دہ دہ گام الگار
ڈکپر پر تھا استھا پس دان کر تھا .

چوتھیم پارشد برعین : - ہی رازن ہشید رازن !! وہ لکر چھ اسٹھ مید . یقہ زن
لکھ کو وادرس دھن گڑھ ہے . پسونس رانہ لو ترس ستر
کڑو تو میں . کیا ز رو ز مال لپوہن منزہ بخش .

پنجم پارشد برعین : - تیجھ کتھ کڑو کو یقہ زن رانہ لو سفا پیر ہے پنیتھ
کشیر منڈس منزہ دن بکر منزہ بون بیون حکم رائی کر تھ
کر کتھ پنزا یتھے اسک پھیسرن تل . اکر ہے آھیکار
تل . اکر ہے نیا اس چشمیں تل .

ششم پارشد برعین : - یقہ زن اکی گنج منزہ رانی پرش ، رانی کمار سینک نایک
کایتھ بیتھ پن ماہن حاصل کر تھ پنیتھ فرمابند داری پنڈتھو
دیان . تہنر رانی کڑے روز ہے چھ جدا . جدا . الگ الگ .

سیتم پارشد برعین : - ہے پتاماہ ! اثر یتے چھ سوڑے ویود ! نتے آزارا تناو
ٹانے راج نیاگ کر تھ ، رانی دا لز تراوھ ، لوکر چاکر تراوھ
ما واتھ بکھ وجشور ساری پیشدن پاردن تل .

ھلٹیم پارشد برعین : - ہی سامی اثر یتے کیا کر دومن . ود فر چھ سکھو زن
آختر خوف زد یتھ بھتھ مندرن ، آتھان ، دوورن پر ملگن

۶۸
کوئں لیوان۔ خوف تے بے چھکھ۔ کا نیج سنتے کا شہر چھکھ زارگر
روزِ حق تصحیح دنس پڑھ۔

لئیم پاٹشہرین: وہ فر چھپر زایر شد پڑھ کا تہہ انج، پڑھ کا تہہ گرے پڑھ
کا تہہ فرد شکاین مشتر۔ ڈھونپر کر کتھ خبر کیا کیا ہے برداشت کران۔
ڈیم پاٹشہرین: وہ فر چھپنے سامن مندرن منز چڑھاوا، دھان، دھنہ تے
آن تیکوت داتان یو اٹاہ پر کھڑے وری داتان اوں۔

کہنم پاٹشہرین: پرزا پاکھہ اکیاہ کیاہ وائے کوتاہ والو۔ لکھ چھپنے خاند
و سب پر سال سببے تیر اخانہ کران تینک اخانہ جم کوئ رہت۔
پالنا کر کتھ آس کر کران۔

بہشم پاٹشہرین: ہی سانہ کھو پالو! وہ فر گو سپھاہ کر کوئھ، شریو ٹھیکو کوئھلا
و دلن چھٹے کئے پاے۔ تو ہر تر راز کلش دلوں منز میں سکھ
زار سپندنگ سنتے آسہ انجاں پرزا تیر تر ان کوئ لمکھ کو کر کھ
کافی کر کوئھ!!

انست دلو: گاڑی پورن منز میں! سہم زار۔ اے پارشدہ بہمتو! آس۔
کس یو دکورتے! وہن کو دھس بیٹے یا صاح! بھس وائے
ہنز ہزم گریتیتے و حیشورہن پادن تل گزانان۔ پتھو کر کوت۔
او یور باغھو چکھ کھٹو لو تو ہر کشہ منڈل کیں راڑس۔
راڑن کلش دلوں، سے راج، تاج، راج مندوریتاں ای انت
دلوں نش پتھک کس حل نیسر سمیا پئندے!

”پارشدہ بہمین چھو دو ان باگن منز گزھان۔“

شہپاشدہ بہمین: ہے ماہ! انگر گرہمین چھو لاندے منز را مندوڑہ ہنگز ڈیڑ
تل آشن کر کتھ بیٹھ۔ تو چھو راڑس تو نہ دش پتھے تو ہر
پادن تے تو ہر کریلوں کھما اپرداں یعنی گپچ دیا دتھ دشیں
پتھے آمت سنکٹ ٹرل۔ پرزا الیہ سو کھ۔

انست دلو: گو ٹنگر کہ بہمین پھٹو پڑایاں پویش کریں! اتے کلش دیو ما نیا
تہنیز راے! نا نکن! یس کا ڈن منز بدے سر سان
آس۔ یس مد تے آہن کار آس۔ آچھن گٹکن منز
ڈومبے گھوں تے سنگ گٹھن ہن تے وہ بھی ٹزارہن پسند آس۔
سے ما نیا۔ تو۔ تو۔

باچتے شپشہرین: ہر قریب اپرہمین تراوون پر آن یوتاں تے کلش دیو یور سر تھ
تو، ہر پادن پتھے منز ناڑھ تکر شیتے ستی تے اسکر۔

انست دلو: ہے تو ہر کے تو ہر کیا؟
ساری بہمین: اسکی آپرہمینز دیڑ تل پرایاں پواس کر بیدتے روڑ لوتا م
جاڑی یو تاں تے تو ہر کر رانے کلش دلوں کھما کر دو۔ واپس ران
دان گٹھو۔ گر نیلے آندو استانگو۔ راجکار برش دلوں و جیوں
ہماز بناو نک ایسا فتھ ترک کرلو۔

انست دلو: اے پارشدہ بہمتو! تو ہر کمچو چھو اسک اوی متھی کمچو

اُسٹر کو رہت۔ کامیب آدھرم کو رہت۔ کامیبہ سڑمہ بہیا کر پر
یونگ زن لونگر۔ کہ استھا پس پیٹ پر ایک رہو۔ گزھو یہ سوڑے
پر ایسے پا پھر کرو رائے کلش دیوس نش۔ پاریشمی گزھو رکن
سینگو حاتم، پاپ، آنیا، اپادھو آس کر دیتے گزھو، سے
او تیر، کرو دشرا مکن کو چھپیٹ۔ دھرمی سینکر بھٹے پر گاہ
سری کھیڈے کرو نگران پرستھان۔ گزھو، ویشور شامی کرتو
کلیان! گزھو۔

”سے ہموان واپس پھر سمجھ اندر آئں۔

”پارشدہ بہمن چھ ونان“

شپارشد بہمن: مہاراج! یہ آس دوں تی آنوباعل!! یا پر کرو تو ہم گاہ پو قبر
آتھداں۔ گئی نیا سے تراوو۔ واپس راز داہ سکھو۔ نہیں، اسکاری
بہمن دو ویسی دسمی پیٹ پر ایک اپاس۔ ٹندنیاں ٹالیو۔ رام
رام پتھر کفن دلو نال۔

ہلاتے شیئے بہمن: ڈوساری ہسو۔ لوتا تھا دو پیس لوتا تا پھیسا جل نیز
کورس .. او مہ شوال۔ او مہ شوال۔

”سائی پارشدہ بہمن یہ پران۔ کہنڈل ٹھا سڑا وہ“

”لوب پھر سماں وہ الگ الگ ٹندر کار بیہابن کریں
تمن پرستہ کہن دهن دهن پرستہ اکھ دوڑ روزان۔“

ارٹھ بہمن: لازمی دلو ایکوں تو ہر راؤ نو سو دھنے یہ لو سے جی بارشدہ بہمن

لو ہلہ وان چھ۔ اسکی دو دن چھ۔ پیڑا الہ وان چھ۔ کروہناہ پھر
مشراوو سوڑے پتے کرو بھن بہمن بند پڑیوزن قول۔

انت دیو : - تو ہر ان ش کردو۔ سیاگرہ کرو یا پر ایسے اپاوس تھا دو فاصلہ چھن
تے کردن۔ پھنسن کوشی مسٹنک رائے۔ اڑا تھے بیشرن وادونک
دلو آن زل کر دن۔ گزھو کرو کنہ شامی آرام۔ غاریں مہ بہولائیں
بودھیس کام۔ من پتے شریکس سہ دلو پسے۔ گزھو، گزھو
”سڑاں پتے بخ اکندہ۔ بہمن پارشدہ کران

او م شپک زپھ۔ او م زپس می تھ ادم نہ

شو۔ ”نہ پریشور لے“ ونان روزان -

بہمن بند کو دس پریشان پھر کر تھے او پر یور
کران روزان۔ کیتھے بر قنڑ پتے دلو گر کو
ٹاپن بیسراواز وو تلان۔ یہ بیوز تھوچھ کو دس
نکجاہ سیدھے برس بھکر دوڑ تھے بیسراو پھان تے
بیسراو ٹاپن بیسراواز نزدیک چھتے واتاں تے

”ونان“

زیٹھ بہمن: - ہناہ کرو دم ناد سو دن بند پتے کن دلو بیسراو کن۔ بیوز دگر کو ٹاپن
بیسراواز۔

”او م ناد سو دن گرھان بند“

دؤ کیم بہمن: - آوم بیتیں کامیب شو تھوڑا بلکھ تے ساہن پتہ درن پتہ نیز۔

تریم برمیں :- جس کرو جس اپے کرو۔ ہوش کرو۔ ذرا سنو۔ شنیو !! -

" سوڑے کو رس نیبر و چھان۔ پارشدکر

برہمن زنہ تشویش سان اکھی اکھیں دفعھان "!

ٹوریم برمیں :- ڈھوشن ہندگا شیوٹن لیوڑ کن پیون۔ شاید چھ
کستا راز پورش لیوڑ کلوان۔ پیانا، پڑا چھور تھے چھ بھر
پانشریم برمیں :- گرگو سوار تھے رتھی چھ لیوڑ پکان۔ حمل ماؤ کا تھہ -?
جس کرو ۴ پینہ بیتہ رانگن گاش سوتہ -?

دوئیم برمیں :- شاید کوکھ ٹھراو! گرگو ہیچھو و تھو سوار بون۔ گاش بھوکن۔
یکو رکن تزو و کھ پلاو -

تریم برمیں :- چھیتھس تل چھکتا راز پورش لیوڑ کل ان دلو۔ وچھو، وچھو;
اکیم برمیں :- تعجب چھ ! یہ چھ شاید پانہ راز کلش دلو!

پارشدکر برمیں :- کس۔ راز کلش دلو آؤ -!!
بلتے برمیں :- سے چھ اسے چھ پانہ راز کلش دلو !! ولیکھن کن روزو -

وچھو کم خالی چھ -

" کورس پچھ پھیران تے برس بھھ دیکھ طرفی
یکجا کھڑا روزان۔ بی آندر اڑان گوڈ نہ مثاںل

تم روزان دارس تل دوقن طرفن پتے اؤان راز
کلش دلو۔ پتے بیتھ کیتھ شیز بردار تھر انداز
بیکن مغز پچھا کھ پھر بولپ تھھیت بردار چھ

مشائیں نش روزان۔ کلش دلو چھ اڑان تھ

دو شوے نز تھوڈ تلیتھ بھ پھٹے کو کھ دوان۔"

کلش دلو:- ہے پتا۔ ہے ماتا !! اپرادرھن کرو کھما !! ہے پتا۔ ہے ماتا !!

" شے چھو جیشور کن بیس پار دن تل بیان "

کلش دلو:- ہے ماتا۔ ما۔ تا۔ پنہ نس کنہن پل اترس کرو کھما۔ کھما ماتا۔

کھما۔ اپرادرھن کھما۔

برہمن :- ہے رازن ! یام ساری پارشدکر برمیں۔ چکر دھر کر زٹھو کو ٹکا نہ

پارشدکر برمیں چھ پر یاری پویش کلان۔

پارشدکر برمیں :- اے کلش دلو !! یکو دوے شر گریج و نیاد تپر زایہ ہنڑ پیدا دو

کر کھن۔ پنہ نس مارس پار دن پکھن۔ گرنیاۓ انسرا و کھ پن۔

اک کرو بیتھی نس انشان ان رل تا بار کروہ۔ مانیتھ کھسی تھر دنیتھ کار جار

" کلش دلو آسان بیس پار دن پھٹے دیکھ تھا و کھ

شے پھیران پوت۔ کھپر اپ کلش دلوں کھلواں

پتے اڑان اندر۔

کلش دلو:- لی لا گر و نوئی کر بندگ میون سیو دسا دھول، دو تاس رو پ

تھا لکر لیون آماد۔ والپس گر و سنس، رانو دانیتھس۔ رانیجھوں

۔ پنس۔ ہے پتا۔ ہے ماتا۔

" شے چھو بیتھ فلکے بیس پار دن پتھ تر وان۔"

ہی ماتا پھنس پانی۔ اپرادرھن۔ سے چھے چالا نتھر تا کھڑ

مایس بیکر پالچھہ شکریا پڑ زایلان۔

کلش دیلو:- کچھا ماتا۔ کچھا۔ بچھس پاپی۔ مئے چھاؤنہ۔ مئے دا جھکہ لد
بچھس پتھ بھرست۔ مئے مت تراووتے بے سہارا بے مدگار۔
(شچ پتھ پسیں مسٹر فلکی ایلان)
کلش دیلو:- والے۔ مئے داسخواں تو ہر ٹھاہ دو کھ، پتھ کر کوڑا مو۔ کاٹہ
بوددہ دوشت تو پتھ سو کوچہ مو کوچہ کلڈن۔ گرماتا ابھیے جھنے ستان
بچھس۔ بخشم؟ کو پوٹر دیساں۔ مئے کر کچھا!!

سوریر می:- کچھا آکھ راج۔ تاج۔ گر۔ رانڈا لائیتا گر میس مایس سینا
آئھے جمل کری۔ پڑتے کرو کچھا؟

پڑتے دیتھے دوپر ان راہ پر ان کھریں ماری وائلن کو ترھتے سامن
آنچن اشناوان پچھک لرجا ہی تو کوچھارنا لیانا وان پڑتیے
کرو یہ کچھا؟

رانڈا اس تھے پچھک پڑ زای پتھر پسند انا چارت دڑاڑا بکھر بدنا
پڑتیے کرو یہ کچھا؟

اکھ آپرا دھا آہیں کو دوٹ کر ہوے کچھا۔ گاش یہ پڑھے
سری لوں تاکے چاہن آپرا دھن گرند کرو تو ہر روزن ولیاہ
پڑھ کن۔ کمھ آپرا دس کر ہوے کچھا؟

”سریر می چھے جنوں مشرز نہیں تھے سیجھس

پڑھ کن اندس و نان و نان بھیران“

میں رانڈ پڑ زای پتھر دو کھن دا دہن دا دہن دوڑا تو گولالو؟

حرام۔ کچھا کر۔ کچھا! میون آلو چھے ناکن گڑھان۔ یہی ماتا
روٹن تراووت بوزیون۔ یہی ماتا۔ ماتا۔ ماتا!!

”خشبو آچھو والو قدم تراوون اوپر نیزران
والی سریر می۔ تو پتھ نے تو ٹھیز نو لکھاتو دوکھا
دست کو کھر بولپ ت پچھکے مکتے۔

سریر می:- کش؟ کلش دلو پچھک جب تم بذلن بے جایا شما پاڑم
کو سمنی چھیر مکتے؟ از کش بوڈنا ش پتھے گومت؟ کش ٹھصل
کرنا پچھکے آمٹ؟

”کلر نیزان اندر پتھر تے دو اون جواب سیر پاڈلو چھکے“
کھپر بولپ:- ماتا! امیں چھو کوئے اسی یورینک اجازت دیت نہیں مانی
چھ سنگھ اپلری۔ کیوں چھ پچھاتا پ کرنا آمٹ۔ کچھا
منگنگ آمٹ۔

”سوریر می منز سیجھس کن یوان“

کلش دیلو:- (ماجہ پادن یوان) کھا ماتا۔ کچھا۔ بچھے پادن یوان پر ان.
ماتا۔ بچھس چوں ستان۔ بچھس پتھ نہ پاپن آپرا دھن پڑھے
پیشمان۔ پاپن راس مشتر آس ہیشو۔ کو سنگس آس ہیشن۔ مئے
کرو کچھا۔ تو کوئی کوئی۔ مئے کرو آپھا تو۔ دا جیسی تراووت کوچھ جھو
سیتھے ھر ماسا لی منز پتھے بچو والو دا۔ راج لزو۔

سریر می:- کمھ آپرا دس کر ہوے کچھا۔ رانڈ پچھا اسان پڑ زای پا لکھ۔ میں منجاہ

یہ رانے پا بھس عاش عشترت زندگی بُشد مصیہ تہ مُدعا زاینہ شرگو را پڑے، میں راتس
دوپس کچھ گپن، بھر شاچار پن، اُلھری پر دین، پندرہ سالگی مشربید کاری لگیر
گورا زد، میں رانے آرکھ را پڑے لپھتا رانے ادھیکار دن، ولقاراول ایش گورا زد، میں رانے
دشک پڑھنیک وہ شرار کریں، کوئی بے ایک کوئی ملن اکھردا و راوے گو ماویں
وہ شرار، آڑا استہ سکھڑا روزی پر شرگو را پڑے گو را۔

”برخز کھنہ ٹھران، ڈھون پر کلش دیو کلہ نو مرلہ ملرلہ ذکر کو میں پکھ بھیتہ
سریئر میتی:- (واڑاوار دنات پہتہ و دن، ہوان) میں رانے سامے میں داد پر شریتہ بیتہ رکمن
رے سکارن لعکه د تک و پر ان ٹر فرپن فرپنہ بھان روز دن بھندر گر کھاران روز
پنگ گنچ پر کر غال کران روزی شے گورا زد، و ان شے گورا زد،

کلش د پو:- ماتا، بھس د بھی، سے کوئی پری کم کم اترنے پر لوئے چہرہ سوت پسند اپنے کریں
ہی ماتا، بے کر پڑے اے اگر داں بیکو گر، داپس بھو را زد دا نہ، ماتا میتہ زلھر،
اوٹھو پا نہ کھٹپن، پرس پور تر شری نگل، چھ جاپ جاپ، بہمن پر ای
اپنیش لکڑھ بھیتہ، مانکو داپس بیکو، گر بھو !!

سریئر میتی:- گر ! کس گر ! اگر گوئیتے مول ہاچو نوٹ پر کور، ہائے بند
یجا شمخت کال پر کوچ کھن، اکن گذن، سن بس، نوئ
پھولن، لاکو دھه بُدھر دھه بیکی مناؤن - تے کتہ چھ
تیتھ گر، سستہ ٹر فرپہ تر زدن، زاگر بیس، ریتھو ناد کل تھ دھن
ہبئن آسے، زد موجو منزہ رہ تھ شاہ کھارن والن آسے شو گو گرد

سیتہ پہ پنہ سرفی میں گوچن سوچن سکھن، دی چھر کا شر، زانی مان
آسے شو گو گر، سیتہ و قنہ تر، کھن لائے پنہیا و اکھ پڑھا تار
شیدا پہ رازس و پنہ وال تھر رانے دا د کس گزند و اپس، کس گزند
و اپس، وکن کس گزند و اپس ۶۶۶

”سریئر متی چھ اوش و دھرمان، نے ٹو نہ تر تر اکلو دلپاٹا
کلش دیو کلہ نو مرلہ ملرلہ ذکر کران پر تر پا دن ہوان -

کلش دیو:- ماتا! بُرائے پاد، میون ہرش دیو ٹول گر تراویقہ، اچم پن خبر
یوت و تاہ کپنہ دو رکن دزاو؟ کوہ کن دراؤ، کن دراؤ کپنہ کا نہیہ
پھس متی ہے چھڑی دے وہیں منز، یتھ پہ کا نہیہ شو تر تر
کیتہ کر اکا نہیہ آنار و اتسا و اشو تر تر میں کپنہ زاس منز پھر!
”آئی وڑا استہ دیو نہیں ملوار پر کھنہ بیس نیز ان
شے چھڈ خاموش روکنے کھ سوڑے و چھان روزان
تر کن زنہ چھنے کا نہیہ ظلن،

سریئر میتی:- آز وہ تلیو یہ لپو تر دد دیلے چاپن گر منز دزاو! اچانس ماس
ما جیر تما آسے ہے پوچھ دگ ددھ تھان، پوچھ موئس منز
گیا چاٹل فسکر مندی، وہیہ، پھر ٹدم، شنکاہ کیتہ نیا د
تھ چانس ماسن با جھ، پسز دگ آسے دگ و پانچ کھ آجی تو
دزاو، آز پیٹو کھ پاسن یتلہ لپو تر موئس منز پاس دگ
و فٹھے !!

کلش دیو:- ماتا! میشوں ہر رشتہ دل گز چھو والے روزان۔ تسلی گز چھو پہ کامنہ
ستکت یعنی۔

سُرپیرہ متی:- ہر رشتہ دل گز نوٹے چاند گز نیز کڑا تھے! تسلی کرو اسے
تیکھ تا جھوٹی۔ تیکھے پہ رائے آنسیں گلکو۔

کلش دیو:- کیا ہا! ہر ش دل و دلہاں لور۔ ہی امریشور ای ہمایوں!
شخبو!! "آجی دیانت دلیوالہ لکلان آسان"

انت دیو:- ہا۔ ہا۔ ہا۔ کشیدنڈ لکش راز کلش دلیچھو دلہن دیئہ ناوہ۔
سونا!!

کلش دیو:- ہے پتا! پاد پرنا! شکھ شکھ پرنا!

"انت دلیوالا پارہ میرو بیلن کسان"

انت دیو:- ٹرے پو تھوڑنا! شو تھوڑنا! میھر کنا! کو راڈونا! کو سلکی
ونا! کو کرمی ذنا! رکبہ دھرمی بھر شہر لکھ گاتک وہنے! کیا اونہ!

ماے افسوس! کمی شوقی! کمی ساعتی! کریوے ٹراڑ تھنناو کلش
!!! مندر پن! مندر دن سرس پرلو، نیاں، تیاں،

وتستان پر اپنی پیشہ گر رذپی ساگر کلش۔ مگر تریک،
درلاکھ۔ سنکلٹ کلش!!

کلش دیو:- ہے پتا! پچھوٹ کرہو تو گلوٹے! میاں اپرا جھن کرو
کھما۔ میے کر غفلت۔ میے دلچکے بود۔ میے توگ پر پیزناوں
پن! ہے پرورد۔ ہے چھو کھما مانگی آمٹ۔ کڑو کھما۔

انت دیو:- کھما! پڑھنگ کھچھا! سرچھکھ ما جہہ توڑت پیچھو سوڑتھیو
اٹر لونو مٹ۔ پن!

سُرپیرہ متی:- پن۔ بالکل پو میتے سو فریس پر کامنہ شپھو۔ اُس سوڑہ
میتے کامنہ شپھو۔ بتو گڑھو نم کامنی اگر میتے شپھو سوڑہ۔

انت دیو:- ہنگر کھچھ آؤ دیو! سرے میے مالز شکل صورت تر جھو
پر جھان دھمن!

کلش دیو:- ہے پتا! میتے کھسپ، بر سو تیا یو دوے پر ای برسن منزٹاٹھ
کیتھ سپید میتے کھسپ، بر سو تیا یتھیا سپید دوش۔ ہے پتا!
ہے ماتا۔ پر جو دا پس گر۔ گر جھو؟!

انت دیو:- ہو۔ برم ہتیا! پتے! برم ہتیا! ازتا کران کرناو ان اکھ تھند
دوش کس کھسپ؟ ہتھن دچل کس بھوگر؟

کلش دیو:- ہے کراپر ادھن ہنڈ پر اسچھتے تو یکرو دہڑا۔ پکو گزو ہو
ساری بیکھ روزو۔

انت دیو:- چاند کھکھ کرو اس کھڑو۔ یس پن دانے توگ کامنہ پر زانوں
یس چاند کھڑو تھتھا ناد ہی سو نو ختن گاٹل۔ یس پر زانہ
پسٹاوا تناو نگ رحل دنہ، ہی سو نو ختن گو نا خٹ۔ یس لزا
تراؤ تو سڑا یکو کو کرم کرنا یو ہی سو نو ختن پو زیار۔ یس سپہ
ٹراؤ پچ دھناؤ و مخ نیاے داے تند پسر دی ہی سو نو ختن باندھ
وان۔ یس مول ماج پہنچ نس چھترس تل ڈر تھ پر زانہ پہنڈ

۸۰
 ڈھنڈھ بناوہیں تم تھا وو تھکھ لانے دا نہ نیتیر۔ میں رانے وو یار
 ڈھنڈھ سمجھا لئے گنج کھاب تھا وو پی قررو وو تھن کھا گریں
 پہڑو یہ گرین مژون۔ یتھلے تھیشہ سنگھ متھن نیسہ ماکھ تیلے زیزے
 پڑایا شجھتہ کریں پہ آپرا دھن کھما ملکھیا!! از کوت آکھ؟
 ٹش دیو : بے بتا! اس ماتا کڑو کھما؟ ٹرلو یو اسیو تاج۔ ٹرلو یو اسیو
 تو یہ سیاڑا تاچو شکر رو ہمتو اکھیو ٹرلو یو اسیو
 تاج پوشی؟ ٹرلو یو اسیو تاج! چاہے ہرش دیوں کڑو تاچو شکر
 یا تھکھس یا بتیر کا نہ بے و نو دیکھی ہے مگر اپس پکو رانے
 دا نہ رانے مددور چھتے تھے تھے ہے و رائے کھیتے یوان۔ ٹرلو یا دان
 تل چھو یہ تاج میں کشیدہ مذکور کھوارا زو کلکس پہنچا تھوڑو
 مگر سیاڑا نہن پاپن تپاپرا دھن کڑو کھما۔ کڑو کھما تپاپرا نکو
 سُریئر می :۔ آکھ سا جس پھٹھ جھٹے کم کم گھا یلے برداشت کر دیو تھے!!
 ”ساری برجمن دد تھان پت ترین حصہ مشر
 ترین طرفن کن یوان۔ زیٹھ برجمن مشرس
 آسان۔ کو رس ون ان یا

زیٹھ برجمن : ہے بتا۔ ہی رانے ماتا! کڑوں کھما! پاپن آؤ پڑا شجھتہ کریں
 آپرا دھن کھما ملکھیا۔ پادن چھو یہ وان کڑوں کھما کھما!!
 دو گیم برجمن : کھما کر کھچھ اریسا لازن ہشدھرم۔ شرناگتس کھما کر کھچھ
 آپسی رپشن مسلیق

۸۱
 تریم برجمن : دیچھو کر کھچھ کنچھ تاج تھندریں پادن تل تراویھ پیشان
 سپدھ کھا اپرا دان کھما منگان۔

تریم برجمن : دان منزہ چھو کھما دانس سلطان ہمہ شانت پنہ کڑوں
 کھما اپرا دان۔

پاٹھریم برجمن : ہے بتا! کڑوں کھما پکر دا بیس شری ننگر لانے دا بڑ
 گھوٹک سفر پتھنے پارشدی برجمن ہند انشن تے دا تہ
 آند۔ دیو یکھ پھیر سپد۔ کو بودھ لعلکھر ش بودھ لبیر رانے تپڑا
 کڑوں کھما۔

انت دیو :۔ کس کر کھما؟ تسلیم سیو تاج پت تھن مانپم۔ کنہ تسلیم
 شو تسلیم کیو رانے مندور تے رانے گریتاں کرنس کو رانے جبڑا
 کس کر کھما؟۔ کس کر کھما?

”سچھ برجمن کھچھ تلوار آکھا شکس کن تلان
 تے یوان واپس آئندہ آڑن۔ پارشدی برجمن
 تپ کورس کیجا سیچھس پھر ان یہ شامی پاٹھران“

راجھ سو سکھ پر جا سو سکھ، دیش سو سکھ تھے دچھ
 سمجھان گزنه سو سکھ۔ بیتیر۔ اسکھ سکھ کا شواں واپس اسٹران

کوڑھل (۳) پورز چکھ کو نان۔ پلپن گرن هستہ دنیا سے تے چھ بندی آسان۔
وہ لازم ڈپھے؟

کوڑھل (۵) دچھ کیا۔ ٹھوڑے کھیا زیر کر تھے؟ دو ڈالہ پتہ پر کھن کھنڈ تھکھا!
کوڑھل (۲) آندہ کوں نظر و تھے؟ چھ توون پین ہستہ دنیا۔ اُسی پھر
راج تیاں کرنک۔ بیس پتہ رکان را ز آئستھ رائے کرئے۔ کھلہ
ڈاک کران بکھار دیتے تریشم۔ شوق پورت یا پر لاران تاج
کر دیتے کلس تے چادو راجھت۔

کوڑھل (۴) دراصل منز باگ بینتے آمش را ز راٹل۔ سو پوشاں پو ترس
نہ پسند نس بگارس۔ گو ڈیجٹھ کھش چھنے تیز بلاے۔ پڑھے عقل
تڑھے شکل۔ دلو بجا شاپ پر مشر قیدیس بجا شاپے گئی تھے جس
آنہتے وہیں یوان۔ مگر کر پہ لائیں کی کرے؟

کوڑھل (۶) اهل کھنھ تھے رائے گئے بیون نگن ملن میں کھڑھل
کارس کو پٹھوب چھتے (چند گوڑھل یوان) سائل زی کھو روز
چالو۔ نامہ! نامہ!

”تم ساری آسان“

کوڑھل (۵) چاٹا گوڑھکے۔ اچا ڈالہ کم کیا ہے کیا سود۔ ڈون گو ڈدھ
کوڑھل (۱) شستے ڈچھتھ ناہ کثر رہ وہ تھکھے بیتھے تو ڈھنے دستو سکی گھاٹ۔
لاکر لاکر تے او سہم سکو تھوڑے دستے سارکر جگ کر نکب باہی بھو۔
ڑھک، دیکھ، پھر اڑھ، چھاگ کر سرتکہ مدد دالی ملر تو تھر پر بڑھ سدار

سوے وجیشور مند پر بچ ببر تے برائند۔ حرم سالم
ہند آنکھ۔ بیٹے گاش پیوان سار پتہ دینہ ان پیش
مند دیر نیشنریان کوڑھل کل شیئے میر۔ پلوڈ لوڈ نان جن
چھتے تاہ دار تار داشن پیٹھے تے تین پسھوڑ رنگ دیتھ۔
زنگ چکھ پالو۔ بینتے ڈھکھا پن پس واجنے لارا منز
رکم ز نہتے واریاہ سامان پتہ آندہ تراوو و تھے نیشنریان تے وہ شولہ
کٹھا تھا کھ اُسکن دنان۔

کوڑھل (۱) وہر اکمرس ٹرایپ ڈنکھ۔ خر کڑن دہن نیپر پتھکن۔
کوڑھل (۲) لوٹے چکھکو ڈنہ اڈ دو بیتل بڈکھ تیڈے آسکھ تھکھ کڈی
کٹھی پکن پاؤں کھان تے وسان۔ اڈ تلہی سس بورا!
اڈ سارہ ناس لاکھ۔

کوڑھل (۳) آڈ پر بجا تے پھوڑے دوت شین ڈنگن منز کھار مشرگ رو بھدھ
ساران۔ دیچھے مس تے سورے دوت مند پر بندین
کھنھن تے تاہ خائن منز۔

کوڑھل (۴) بینتے ڈچھ میتے باسان زیم کرن وہ لازماں تاہ میتی
واس۔ کینٹ سا ہے؟

(پہلے اسان) -

کوڑھل (۲)۔ اسان کچھ پہنچھ کچھ؟

کوڑھل (۵)۔ سُر پانے سُکھا!

کوڑھل (۷)۔ اُس کوڑھل سر اڑا پتھ لولی آفھ تے نیتھ آنچار کھنچھ رہ میر گلکس
منزیر بھر کھ۔ اُش بھوٹم۔ مگر کیتھ کوڈھنے۔ کھاٹس پھٹھ
چینیم تریش دوڑھ دھ مس۔ اُش تھیٹھوم بُٹس نار۔

کوڑھل (۵)۔ سیپس پڑھتھے پا سے اُج کیا سور۔ یہ چھ لوپ کُن ڈھونڈ پڑھ۔

کوڑھل (۳)۔ کیا کانیو بھر۔ پاپو تو کپل بھر بھر۔ رہ بھر کھڑا کانگر
کر بھجھ بیتھ اُشد بھر بھر بھر بھر کوستک کراپتھے شوترا لالہ۔ اس
علاوہ تکوا پر نیز، گھا، ڈھا، ہھ کھ شکھ۔ توہ ہر منتر سارے نکاش
اس سے کوڑھم وڈا وڈا زیاد پھیر۔ مگر جھنٹا پنے نیڑا برابر۔کوڑھل (۱)۔ اُکس پھر منزرنی اس سے شٹنگک پتھ بھر شناو خال کرھ تو پتھ
وچھوڑ مندو گر سو پٹا سا دی۔ کیا سا ہے؟کوڑھل (۵)۔ اما پوز لپٹاہ سور اسہ۔ اگر ویٹھ، مژری، یو ڈا استر بیتھ۔ تیہ کوتاہ
اس سے پکھتی ترقوٹت نازد دا نہ منزرنے

کوڑھل (۲)۔ دپھ سارا لانگر پچھ وہ بھوٹھ۔ زامبھ کچھ رائی مندو اندر راست۔

گوڑھنگر ک آسی پڑھتھ۔ از وچھتھ سامگری پسند مو
شیرو، دن برآ دیو کھ ما؟

(بیتھ ساری اسان)

کوڑھل (۲)۔ منے پھچھے نئر بھر و زدن دار تار پکھر پاٹاڑ چھ، دس، شالا
زرباف تھان، رہ پوڈھی سوچنے دا ٹوپی تلے گوٹھے تلے چھا در
چھا در چھتھے بیتھ کھار کھار کرتے توہ ہر کی سور ہے؟کوڑھل (۲)۔ نہتھ و چھونا توہ سہ فرشہ فروٹ، دُر، دھرمن، سرتلہ متدر۔
کوڈھ مژری، رہ پوڈھی، تھاکر دارچ سامگری۔ رہ پوڈھے زور
سے میر، بیٹھ سرتلہ زارا گھاس ساس دزن اکی ساعتہ۔

بیتھ بیتھ

کوڑھل (۳)۔ دُپن زلو پتھ بیتھ کیا ہے؟

کوڑھل (۳)۔ بیتھ کیا ہے۔ یہ گونا گھیں؟ گونا پتھ لائے اُسکم را پڑ رلانگوڑے
گھنتر بھتھ دوان پتھ کھنتر بھتھ دمان۔ پتھ اُسکم پڑ کلن۔

شکل با یسو سس سخن روڈر۔ پتھ تے کیا دسنا سور تھے؟

کوڑھل (۵)۔ دھر مپنٹک۔ تیتر منتر تے ز پیچھے پتھ۔ پتھ کچھ لپٹھ۔

بُر ز درفن سچھ نانا پر کاری پتھ بیتھ بچھ دھ جز نہ
چھ شرمن زراٹھ ماس گورن رنس پر ز گرچن۔ بیتھ سرتلہ

پتھ رام پڑھ دھ پتھا۔ پتھ بیتھ کیا سور تھے؟

کوڑھل (۶)۔ س بانہ، سے وادھ کھا کیتھنے کھاسو تھاں، لواری، بیڑاڑ
نار، چھپر، گل، تاو درجن کھنڈ۔ کر جو ڈھ میر، چھڑا— تے — بیتھ کوہی مسلہ دھ میر، ہانگل پہنگ
ہانگل دار ما خود کھو بیر۔ بیتھ — آپنے کر جو ڈھ دیٹھ

کوڑھل (۵) کھٹھا سا پیچھہ۔ پنڈا کھٹھے گرژھو پورش ہے نہ کھٹھے پیچھے چکھے
پانی سے وکر آسان؟

کوڑھل (۶)۔ سنتے چویداں اگس بیچ مشرُّع اسکودان لوگوں پر زبراند پیش
و نکھر کرتے لڑھلے ہم امیکھ سمجھا جائے تھا وہ تھا وہ تھا وہ تھا وہ تھا وہ تھا
و جیشور دشمن چھپنے پر وہ تھا وہ تھا وہ تھا اس۔

(ساری آسان)

کوڑھل (۷)۔ پوز پچھے ساری چھپتے ہائیتے مگر لوگون ہر کوہ میٹھاں پر۔

(بیتیہ آسان) و جیشور دشمن چھپتے سارے پے زچہ کا پوڑھا مشر۔
(بیتیہ آسان ساری)۔

کوڑھل (۸)۔ ہو۔ تھوڑا پر کڑو۔ رے پسرو دوڑی میتے۔ وچھوا اور چھوڑنے پر
راؤ و برمیں پسکان۔

کوڑھل (۹)۔ ٹھپک چھپکو۔ پسند ہم کوہ چیتے لاگن۔ پکو۔

شین برمیں بند کوہ دس اڑان۔

برمیں کوڑھلپن بجھے پوچان۔

برمیں زینٹھ۔ ہے ا تو پر چھوٹا اندھر پہنچے بیڑان دوڑنے پنگھے طاکھس کس ایورہ
بوز۔ پاتاہ اشت دلو آسیتے پنگھے منڈ وخت۔

کوڑھل (۱۰)۔ ٹھپک چھوڑنے شت۔ ماہرا ہم آئی۔ تھیش رائی سریہ می آئی۔

کوڑھل (۱۱)۔ تھونگ راجز دشوشے پوچھر تر۔ بیتیہ پر کینٹھے رائی پر کرہے۔

کوڑھل (۱۲)۔ دلواہ سر گر کن شیرخون۔ پر بھلات کالا پیچھہ دوت کھا پھس مگر ان۔

کورس :- پھر و د جیشور سائی دپتو نیو د زوبل ہے میٹھا میٹھا
برمیں زینٹھ۔ و چھوڑ د فوجھ شرناگھ رانو گرک انگر تا پڑھ آئست۔ د د
چھ کھوئت نہیں۔

کورس :- کینٹھے پر۔ کینٹھے پر۔ کینٹھے پر۔

(پیونان شیخوں۔ برمیں ریان شے طرف)

برمیں (۱)۔ یہ گو رانو گرک ہشد حال۔ دیش مشرعاً لوگن بھس حال
آسے سپدان میسلے گاہل لو تر مشر پاہس آسے پوچان۔

کورس :- میوش کھتھ کر پڑھ۔ کھتھ کر پڑھ۔ کھتھ کر پڑھ۔ کھتھ کر پڑھ۔
برمیں (۲)۔ آسے بر ہم خو تر کر یو نا پن۔ بر ہم استراستھا! اکر یو نونا

پڑھاں الجاسا! پر یو نون کی اوکھا گاہل پوچترن گوڑھا اکھو اس
روزن۔ پر یا کیا دڑايو؟

برمیں (۳)۔ یہ نی رانو کلش دیو آیو دیو کھھا مانگ۔ مائیں ما جیہو پولان
اوہتھ کر گلے گلے قلائیں پر رانو رینہ و پنچھے زکر یو نون کھما۔

برمیں (۴)۔ سوے اس میاز حمات ابندھا حق۔ اچھن ٹرصن کچھ
سایپنے۔ اکس ڈاہل نیکی یا ٹھوکو کوڑ کلش دیوں کھما مانگ۔

نک سانگ یتھر شایر۔ تھر تھر اُرن مان ٹھن نیارس میزو روئی۔
برمیں (۵)۔ کوڑ کر دی سول اشت دپو، کوڑ رانو رہتے موہ، شاست۔

مسن ناویوں ٹھوکو تر کر یو پوچھر کھھادان۔

برمیں (۶)۔ ٹھکر کھصلہ گوڑا اڈاہل گیندن گوڑا! چھو بار کھما میکان اوٹھ

۱۹
دوئیم برسن: - راجماتا سریر می امس کرن رقص کهنه. زنسته آسرس بلوکو همان
زیگر چه گزرض.

تریشم برسن: - رو دشت گریس بیشی موهچو شریه بیش چھپنے پار پرستا پلنا
اوے اس زنسته نوچو چھکان.

دو شوے تمن پتے کنید روزان
ژوئیم برسن: - پلزا کشن خوش اس. پرچه آند اوں جے بے کار گرن مشراد سو
دو دگرانه. ساری اسکو ورته ڈپسے کھوار. بوش شرفز نه لایه
چھکان. پوستگم تا).

دوئیم برسن: - سگنگم اس کنکه تھوپسے ٹوچه آمدت. یوتا آپ نانہ بروال پرندت،
ڑاک دارپن تو ڈنگن مشرد سو سهه بھٹد رایے لا کھم دوکی کیول
جے بے کار کاران. آہی ہے آشیزاد دوان.

تریشم برسن: - تمی دھو سندھیا کاس اس پرچه دارس، دارپن تو دستا یہ
ہنہ پر کھاٹن پسچھے دیپ مالا داہ کینہ لفلاہ. زنسته کھم بود
تیمورا راہ اپرچھ کاشہ جیشور و اسنس اس دس مشرداحت
اچن مشرداختی ہے کچھ آش.

ژوئیم برسن: - پر اس پھیسر دنے سکن کنیاہ نیز دو ذرا کیتھے چھو خبرانت دیو
کیز آؤی پیٹر لٹر میسیز لازم دا لڑاکو تراو و تھ.

بلاششم برسن: - یہ کس پر ڈھو؟ یہ کس نیش نہیں گرچھ کا نہیں خاص راز کار
آئن۔ یاتھ لازم گرگ نہیں اشت دیوں کو تھے کس دو زون کا نہیں.

۸۸
تراوان. دوئر صن مشرداخ ڈچھ کو شے رہنھ لائجن. -
اکیم برسن: - بیتھے کوچ فاصلہ کر فر. یہی مول ماجھو کہ نہیں کر کو سنگ
تراؤ ایچ، پچھے راج ہے جیا نہ کوکھ ملک بدر.

دوئیم برسن: - پڑتائی ہند بز دوکن دادہن کن دھو دھیان. دھرمی کامن
دیور گھوڈا پڑ دارک.

تریشم برسن: یہ ایمڑتے گرچھا تلگن. تھل پڑا مگھنیا تلگن ایہے گتھ
کلک کا پچ تلگن گری۔ کھون پڑا

کوس: - پتوز چھ۔ پتوز چھ۔ پتوز چھ۔
تم ساری الگ چکرا دن چوان.

برسن (۲) - یاد چھو میلہ پسز صفائی کر کر. کھادا ان منگھتے کیول ڈاے
ریمھ بر دنہ یعنی وجیخور ہے چھ سام ایم رانڈر گر شکو بہ دار یا ترایہ
مشردا رایے نکر کن دا پس. یاد چھو؟
پلاششم برسن. بالکل چھیاد زنستہ کا لک بہت۔ ما جکار برش دیو بنے یو تو ریتیان
گرپن سیزرا لکھم افسن مشرد چھ اس رکھ چلاوان

” سے پھر ہے چھ زنستہ لا کوئی ٹھیک رتھ چلاوان۔
ششم برسن: - لازم کلش دیو ہے پتا ماہ انت دلوا اک اکیسے رقص مشرد
اس زنستہ برسن پا نیس پتے کن رقص مشرد دن۔)

اکیم برسن: - دو دن اپر زایہ پتے دس جھٹا جو شوں دو ذرا دوان.
سُنْتَه زنستہ (۵) پتے کن رقص مشرد دو ذرا.

پکھو دار۔

۹۰

شیئم برمیں:- و چھو انہ پر چھو کستا آیا رکھ نیسان۔ شاید تھکن۔ تنوںگ
راہن پیخوا آئے چہ!

تھکن:- برہمن اُسکن میتوں غسکار۔ تو ہر کوچھ پڑھ آہ تو سلی یور۔
بلڈر اور گرل پتاہ اشت دلو تہ پتاہیں سکریہ می تلادان۔ لہذا
گرو جیشور کھن سارے بہمن تہ دہن، انا تھن تہ درپدرن
پیچھو سچھ تھ سندھیا کالی برو میہر یوت پیچھے ہل بُر کر ٹرک دہن
کرن چاہل۔

کورس:- کیا تم چا اگی پریلو زپنے یور جیشور آدمی؟ ساہے سپل کیتی
تہ دنپر کریں دان۔

تھکن:- آئیہ ہیش خاطر یوئے داس کریں۔ چھو ناپتاہ کیا زی؟

کورس:- تینلے کیا زپر ٹھوپو ماہر آ تو ہیہ؟

تھکن:- رائے کلش دیون ولے مول ٹھوپ رانی دا ہیکیوں برہمن ہند
پڑھ آپواں پھر ٹراویہ مون کو کچھ برسے اوس کیوں ٹھاں پیلو زن
اوکس برہمن ہندمان تھوٹن تہ مول ٹھوپ مرنا قس تام
بانڈر و انس منز تر ٹو ٹیجھ راجھت پیٹھے اپنے ہاتھ اسے۔ یہیں
جیاندیا یہ کام اُنتر راویں کو کچھ آد سو زپنے رائے انت دیلوں پتے مبارانی
سوئیہ می خادو پیش کر ڈریشیار۔ رائے منزی بھر کھے گرو یہ ٹھن
ڈنگن تہ دنپر رائے منڈور

۹۱
تراؤچت۔ بہندہ رُٹ کر در، ٹرھی، موادر پیاڑ پکھ سیٹھ بھٹھ کھر
سکر پتہ اُنلیور شیتیہ دہ کر۔ منت آؤ کھٹا ملائی شریز یتھے خیش
واتن یتھے کرن تلادانه دن تہ دان بیگن برہمن، دہن،
آنگ پیش نہ انا تھن مفتر۔

ساری برمیں:- ہی جیشور سامی اہی دیون پتہ دلیور!! لیلت دڑاڑا دو تو تو۔
یوٹ گٹھ کارو ڈچھا!!

بیچھر کا نہ سر رو، دیا صھرم رو۔ ہی جیشور سامی کش
وہ پیڑھ کے آو۔ بے ہمی رو۔ پڑھ تہ پیڑھ رو۔
تھکن:- تو ہر ٹھہر دیتی۔ بہ کر سارے و جیشور س پیچھو ہتھ زن،
دیرد رن پن تہ دان، دکھا کرن چاہل۔

نیسان نیسر

اکیم برمیں:- دان کر چھ سو درس مطابق۔ تھہ دنس کیا صفت یہ ڈڑ
وارہن منزہ بستیل علی پیٹھ ٹھوڑ تھوڑ۔

ڈنگم برمیں:- تھہ دنس کیا ہر مرتے پورہ ریس ہر خرچنہ پیس۔ یہ ٹو
انا تھن آپھ رکٹ کر پیقر سعین تھوڑ تھلے۔ شرناگت سلک
ٹلک راوی۔

تریکم برمیں:- تو ہر شرناگتہ رائیگا اشت دیوچھ یور و ایتھے گوڈنی
کران پر در منزہت چھ۔ دان۔ تلادان!
ٹوڑھم برمیں:- جیشور سامی حضن ناچھو تی ڈاہل رائے پیٹھ منڈھل

منزِر مکر کو لوون نہیں آسے ہے بلند روانہ منزِر بریڑ سراوچہ
پلشنٹر ٹم بہمن:- وحشیور مسامی سفیر شیخا، شید چھوکھ پسون پادن تل
شیخان رُن و چھو - اندھر چھ - کُتاں لیار کر شیران اوه !
یہ چھ کھبر بلوپ !!

کھبر بلوپ - لڑواد حشیور کپوہ بھنو ! پن بُن بوگ لڑو - پتامہ انت
دیلوں کوئی یورڈ اُنلی تھے مُلا دان - سُنچہ بُر کا پھو - لُوڑو
پن بُن بوگ !

ستھ آٹھ سوک پ سپوکا ہے نیتر بُوکھے لوکچہ
کر بخج بھری بھری ہجھے شیران -
کھبر بلوپ :- پنردا سا - تو ہر بآگیہ دینے وحشیور کہن گاٹھن، ڈورن
کوچن، دوتن پ ٹرڈہن پسٹھ -
برہمن ہلپ بلو مُشرداون پ دنے موٹھ موٹھ
رمان تے پتھے گندان کرس متھ -
کھبر بلوپ :- اکھ دھڑھ دزپو بُر تھ حاجت مند - یو دے کا نہیہ
بُوچھہ ہوت آس تیں فُذن لوبھج بھیڈیں کر کھڑھرو - پتھر
پتھیسیتے پتھے بآگ روپی -

بلیٹ سیوک شیران نیتر کھبر بلوپ بآگران
برہمن منز اکھ دھڑھ شنکو امی و ز
تھر تھال تے دار لوار ہے ہیکتھے سیوک تلمذ

۹۳

شیران پتھیر گز خدا

کھبر بلوپ :- تو ہر بآگ روپ وحشیور کہن اندھر پھکس منہ، پر تھ اکس شردا و انس
رُن بیز یاری شریں پتھڈس میتھے اگرچھ میتھے نظر تھا پڑ
سماں تھ کاٹھے شو تھرا چھ میتھر لاؤ گھ امت یارو پتھر
کھانہ وحشیور واپسیں گز خدا و من ہی شیار روزان
پتھ خواہ پھر بلو دات -

اکیم بہمن :- کھبر بلوپ ! ماہرا !! تو ہر چھوڑا ان والوں ایڈل تو یہ کو کو
سکنچ دشا چھ آمُش ز پتھاہ اشت دیلوں چھٹہ زندگی پتھر
شیخھ وری گز رکھتے سو کھ، پو ترسو کھ، گر سو کھ، رانی سو کھ !!
کھبر بلوپ :- پڑو ز نہ کہن کرم بُند بچل - نیتھا پاہ جن پاپ میں تیوت
سکنچ چھڑ دنہ اُسرھ، راجھت اُسرھ، رُوک، خُر کھر مرر، گزو
گُن، سپدا سترھ سٹھ پتگیتھ بار اُسرھ تیوس راس نیندہ
نہ دہ آرام ! ترہ سکھڑ شرل، وہ سپر، پریٹھانی پر تھ شنگی
ماھیس اشنا دُشتادس پتھ پتھو پھٹان - سیکھ کیا ؟
دفیم بہمن :- ماہرا ! کاٹھے پایا، وہ پایا، دے تھی راہ ؟ کیتھے تھ جھناہ سکھ
راہ گڑ پتھک رت پدیے .

آمی و ز مہارانی سُریر میتھے پاں ہر بارڈ دان کریں - سسیت دا

بچھے نیت سیران۔

گریب میں :- کچھ بلوپ ! ماہرا آفیس ایم دینہ دین۔ اناھن کوہ بالین
پڑ حاجت مندن منزہ پا گلاؤ ہے ؟

نیبہر تریے سوک نہایہ تھرے کر بخہ سہت
والپس اذان۔

کورس :- وجیشور سائی کرن را پر لیش روشنی و مید دوڑ
ٹرکر دھر سائی کرن را پر لیش روشنی سنکٹ دھر

ایکم سوک :- مانا اشو وجیشور کس گیش پھٹھ آوسابنے ہائشن، لون
داس پت ناوکن دینہ بمالا گلاؤ ہے۔ پوڑا تھکن شکر تلاش کی کرلن.
دوئیم سوک :- دوت پیرس پیرس پھٹھ درایہ کوہ بالین کھو روشن۔ لوچن پت
پلائن مثیر زنگھ دنارا

تریکم سوک :- لوچھ پیرش دار نکھ کر کھ ترھ تھیں تھپ زیب میلان لوکر آہ
لاسٹہ ملٹنکو آپر چھکرا دین۔ ساری وہ پکر دلنا جھوہنہ ملک
سوئی مبراد ان۔

کورس :- ہی را پر لیشت ا دے کر لو پیش شامی پتہ تھج دو دو دوڑ
باتی :- تھا استوا

برہمن بند کورس نیران۔ بکتیہ کال رچھو پر
آمی وز چھو کہنہ نہ تو پتہ زند دان بکر تھمان اڑان۔

کچھ بلوپ :- آمایر کش چھوڑ کھنس دوان۔ بکر تھمان۔
اکم رُن :- آنر تھا مہاران ! انر تھا ! ہے پرم پتا ! اک گئیہ اسون کر جایا

انٹ دلو :- کینہ سپید اکش آنر تھا سپد !!

سورد پرستی دکھی زینن نزدیک گر تھان

سریہ می :- کیا ہے سپد ؟ ویغ - والر دار دلخوا - کیا ہے سپد !

دوئیم رُن :- ماتاکیہ دنے ! وپدواہ کرنس ایاون راے گر داہس دیشہ ہم
نیشنرے داہ !

انٹ دلو :- ہے مہار دیو ! اکھو کوئی آئھ ؟ کھو کر ؟

سکر دول مرد :- پتاماہ اشا رس کوہار پیٹھ راجھنہ بہتہ سازند رو زول اُمی
سندگر دول بلکس الون تر او ہو۔

سریہ می :- کش ! ناکینہ او سس ! اکیہ موڑ جھے

سکر دول مرد :- ماتا بی کیا وہنے اکھی چانڈی وہنے اُمگ سندگر دول بھدر دیو
تند پہنچ دل داوس رفہت دی جو زنہو ایزند اسک سکر دوڑ
گرس تر دل طر او ہکھوڑک تھک پھٹھ پیش آہانی ھا۔ تیہ تر دوڑ کھ
بلکس تر دل - کھل بون کن کر تھا گا سے گنجھرے لش پھچ جھیس
ہیتھ بھوٹ - تل کینہ زدہس گا پا الا و تے گا مہہ والین دنہ کھر کنکه
انٹ دلو :- ہا ! آنر تھا - تر اہس - تر اہس !!

سریہ می :- کش بھدر دلو ! بایا تھا اپنل سو جھاڑک پھر در رت دوکار

انٹ دلو :- ادھ - ادھ - اکھو سندھ پا کین اوس !

عکس و دل مرد :- ماہرا کر پکر دسته سو مسر آو کچھ گاہ کوکھا دنکوئی لوڑ چھوانت
دلپور طرفداری کرنگ انجما۔ بعد دلوں ماہرا داسکے چونھٹے
کو رفتہ بند کیوں لشتن زنجی شتر ڈھر ڈھرٹ آپ تھے
لشناں ہے گیٹھ کا اس مشیر لبنت۔

اشت دلو :- ہے ہمیشور ایلوں گھنے کا رجلاں ہم تو پر ملکہ کپوشن ناگھہ رانگلہ
ہم چھا منوش کہنے میا کال سینڈر یکھے ڈھنے۔
عکس و دل :- ماہرا اتم روڈھ وکنان بے بعد پر دیوں کو رتوہہ بخرا مشیر نس
مدار۔

اشت دلو :- ادھرمی پورشن سندھ ادھرمی ڈھنل !
اکم رزق :- ہی رازن ! یسیں پتھا پس پنچ پنچن، پنچ ممحو کچھ ڈیرن ہے گونہ شر
اوں تھقہ تے دیتھ چھنارے

اشت دلو :- نار تے مار دیکھ کر ڈھنل پیچھوئی کوئی پر ادھرمی ڈھنل زنن رش ،
پیڑزادہ شست نہ کر کر پنچ ممحو کچھ۔ یہ کھ پہنچن پن کو کرم بیڑا ف
کامنہ تے تلہ بی آوان۔

کھیر بولپ :- اوے ماہرا چھنڈ تم توہر راز داں مشیر شرمان۔ روزن۔
و پھن۔

اشت دلو :- رزتیہ ڈارا گی سیوہا یہ میون پیٹر۔ کلش دلچھ لنس آمت
زمیں۔ یہ چھ کنس آمت زمیں اکنس داس دیو شری کرشن پیٹر
ذنم پا امس تلہ تھنڈ !!

۹۶
سُرپریز می :- کیا چھوڑناب، مکن تھی چھوڑناب ! ہم پسند نہ اٹھوڑ چھوڑ کھ
شاہ کو لکھ رائے کوہا راریہ چھوڑ ٹھنڈے کار۔ کلش دلیوں آسہن
اپنے خبرتہ۔

اشت دلو :- آسہن پر اسے کیاہ بھنگھے چھا اسان اٹھوڑ پہر۔
تیشندھ راجس مشیر کیا جھوکران بد ذات ادھیکاری
تس چھا جنر، ٹیلے کلچک رائے ڈھنے۔

دوئیم رزلا :- ڈھر انوام پاں پھر کے سمجھ کوت سا گڑھ جو، اکس رش گڑھ جو،
کس رچھیکن میا من حصمن۔ ماتا! میا من کس رچھ جو،
سُورپریز می :- لوزنکا! لوزنکا! تریوڑ بن پھوکایو شنکو اکھ پو ان بڑھہ۔
لوزنکا :- راجھاتا۔ ڈھونکیاہ چھوڑ بھان۔

سُرپریز می :- میکس بعد دلپوڑنے گر واجہہ داکھ ساس ٹنکو۔ یہ سیماہ
پن گر۔ شرمن رچھنک کر بہندہ۔

لوزنکا :- ماتا! ڈھنے آنڈر پتھو۔
سو آڑان ہکر آندہ۔

اشت دلو :- کھپر بولپ اسکر کتیس کاس و چھوڑنہ تو پتھر ایہ پٹھ
اتیا چار سپان۔ کیاہ اوں بعد دلیوں پا، اکس رائے دریہ
اوں کوئمٹ، رائے مشرا اس سون پہر در گل ماہنہ اوں
کلش دلپوڑان۔ ٹھوئنے پسک اوں۔ تراہیہ اتراہیہ
ئے پسک لوزنکہ زندے اس بند کر کھجھ بکس تردد تراؤ و تھلا۔

گاہ سے تے لشیٰ ڈالنے !! بنا ! آئر تھا !! آئر تھا !!
کل کا پانچ تھوڑے ۔ بی بوز نے خاطر آسے بے ڈالنے ۔ میاں
وجیشور سمی ۔ وائے !!

سُپہوان اندر اٹھ کن ہے سر پاؤں پہنچ
کل نو مبہر تھر نہ دان ۔

کھپر بُوب : رازن اشانت روزو !! اشانت روزو !!
واپا کا کلہ نلان تھوڑد

انٹ دلو : کہ شانت مسے کریو قلا دان ۔ مئے نایفوڑے وجیشور سمی
رسنر روز کریا ۔ بھر سر کرکے سو کھسان بیکھنی کران پتھم دھو
مگر ملود کی جھو داتان ستا دکھ موت ۔ دکھی ۔ اناتھ قریباد کر شہ ۔
فریزید کر دے ۔ کنہا کر ۔ بے کین کر ۔

سُشار تس منزیر تھے سارے سے بھیان ۔

کم ادھیکار پراؤ و اپس اکھم چلاو ۔ گھن تد ۔ ہب کر ۔

کھپر بُوب : پتا ماہ ایمنز ساری تھا دکھ و بے کھیرس اندھر کی جھوڑ
پھر دنیہ مکیج ۔ بکیا ز تبندر شو تھر روزن پٹشو تر تھوڑا دن
روں ।

انٹ دلو : یہ جھو بالکل صحیح ۔ کھپر بُوب ۔ تو ہمیں سکری ہجندہ سینٹ
تے کھمت روکرو ڈون دشاين ہنزیر اچھو موکھ پنیزی یوک
ہستھ ۔ لاکن یہ گریجو اٹا کید کر ڈن ۔ پنیزیر اچھو راجھ راوٹھ کرن ۔

کو کرہیں پسٹھ کو سر پڑھ چھتے ہے ۔ کو سر پڑھ چھتے ہے ۔ کو سر پڑھ
چھتے ہے ۔ کس کتھے مادن، کس کتھے زادن ۔ کس کتھے ٹلکر راون ۔
کس کتھے ٹھعلد راون ۔ کس کتھے گلکو نادن ۔ کس بخیر کس بخیر ہے
وجیشور سمی راچھ کر سارے سے ویسے کھیرس کر راچھن ۔ میاں
کشیر کر راچھو ۔

سُپہوان بیسیہ ہیسر پاؤں پہنچ ۔ اندر
نیسان لوزکا کرچے منزیر ٹھنکی ہے تو ۔

نویں کا ۔ ڈلور ڈلوكھ ساں ٹھنکی ۔ سمالو تھا دو ۔

دؤمیں نڈ ۔ ۔ وولر میاں بھر تو اوچھو ۔ وولر وچھ ہم داٹر تھے چس چاہنے بلڈانی
ہٹھ معاوضہ طان ۔ پی چھ چالا زدی ۔ وولر وچھ ۔

سُپریمی ۔ (تس ناش ہستھ رستہ والا سر دوان) دل گزھ کر گن ۔ شانت نڈنے
پنیز مخصوص شر کر راچھکے ۔

دؤمیں نڈ ۔ اڈ کیا کر ۔ راپا گرچھ ڈیڈ تل کھوئہ کن پر کھن تیکر انگر آسہ
آولیں منزیر تھے کن پاے آسہ آسہ در درن ۔ وائے امیاں
بھر تو ۔ ثستے کن پاپ اوے کوئہ نہ ۔

لوکا تے سُپریمی تس ٹاکھنے میاں دا پر

واپا کر گھن دکھ بسکر کدان ۔ کوچھ پتھر انت دلوں

نکھ پوان ۔

انٹ دلو : ۔ یہ وچھ بوز نہ کھوئہ اوس جان یو دے بانڈک و اس منزیرے

کھیمٹ :- پتاماہ۔ آسے جھو لانا یوان۔

کھیر بلوپ :- پتہ زچھر۔ لا چھن شمردار آسان۔ پر جو دار آسان۔

انشت دیو :- وہ لا کیا نہ در پر دن ٹھاٹھون لایو۔ وہ لکو سہ شرم۔

کو سہ لڑا؟

کھیمٹ :- پتاماہ! یہم اسکے تو ہے۔ تے نامنا یہ در گر پاٹھو تھکہ ظامر
تے لٹھا نامشتر نہ ہے۔ پاٹھر نا و تھکہ دا وان۔ تو ہر مشتر چاوان
تے ہرزل کران۔

سریئر متی :- (شارتس مشتر یتھے نزدیک یوان) اچھا! اسکے نیاہ زندگی
زوے لکھا نا و نہ موسو کھو ہئہ من ٹاھرن ہستد پا تھر۔ کیا ہے
چھالاٹھا نامشتر لڑا؟

پا تھر گر :- کھما ماتا۔ کھما۔ کھما۔ پتا۔ کھما!!

انشت دیو :- یمن تراو و رن گنڈیلیو۔ یہم چھو کلا دنت۔ کریو کھو کھما۔ یں دو
پیمن پا تھکہ ڈا مر چھس بسان گو چعن کر گنڈن کھن مشتر دا تھو
چھتو ساز کرم تے کرٹے آسے۔ کر گن باد تھو۔ تراو و کھو یلیو۔

پیمن تے کھیمٹ، یوان یمن گنڈ نمڑا چو نز۔

سریئر متی :- ہر گز نہ۔ یہ گو سنایہ نزدیک زوے حال۔ آسے مڑھ کھو نا گل
ہاؤں یہم۔

پا تھر گور :- (کھو ہون یہوان) کھما ماتا۔ کھما! آسے جھو کا تھہ دو ش!

سریئر متی :- کیا نہ۔ تو ہر کھو پس ٹھو پا پتھر گنڈان۔

ٹاھر گور :- ہی ماتا! اسکا آئی ہم بے ٹاو تھکہ کا مرتھن کر گو تھکہ نامشتر دو

بیٹھ تراو و تھا سہا د بھنگی و لیس مشتر پان ٹڑہ مڑا و تھہ آچھو منڈرا و ش

تراوان پوچت کا لک دیان کر کر رن ٹھو پر ہر دس گھنٹ مشتر کیوں
پوچھن کر من پیٹھ پیٹھیا پ کران۔ واہر تے وقش تراوان تراوان

آسے ہے نیشندر یہوان۔ یہوت دا تھکہ کیا ہے کیا ہے جھو و چھن۔ لولہ

مشتر چھے راوان دگ۔ پر تھکھو مشتر تکھے۔ شبد س شبد س مشتر
و دے۔ لغت تے والاراگئے۔ ہی جیشور سامی! وہ لکھتے شاه

کھس پتے دو لبر بور، پلبر و قلبر بور۔

کھیر بلوپ :- ہے رازن تو ہے کیا زہ سہمہ ناران۔

انشت دیو :- ہمچھ پچھے ناران۔ دیکھ یہ نر کر لیلا و چھھو چھس پیشمان سپان
سوڑے مان ایشمان چھم چھد چھل دسان۔

کھیر بلوپ :- رازن۔ پکواڑو اندر کروہ ناہ شافت روڑھا رام۔ پکو۔

ایم دوڑ چھ تھکن بیٹھ کیمٹ کیمٹ اکس زین
پڑھ نہ کر گنڈا کران اننان۔

بیٹھ تھکھ :- رازن ریش ایمن جے کار۔

زؤان تے زؤان :- جے جے کار مہاراج جے جے کار۔

ننٹ دیو :- تو ہر آدھیکار۔ یہم کم چھو کھو رن گنڈ کر کر لہ لہ مکت۔

سینٹ :- رازن! یہم چھو لکھ فنکار گنڈا۔ پر کم چا نظر کو نر زی ہم
کئس پا تھر اسکے نکر ماس مشتر ہاوان۔

ننٹ دیو :- کئس پا تھر!

پا تھر گور :- ماتا۔ بن ازی جوو۔ بیم بنے اُونھا کھا کرو ہو کوڑھو دکھ
وَ غَلَا وَ حَدْ، بِرَسَادِ كَهْ، تَمَسَّكَ لَادِ كَهْ۔ بیم بنے تھوڑ کھ۔

شریہ متی :- پڑھ لکھ آپ ہاں اسان اسان آسے پہنچ دیا کران۔

پا تھر گور : - ماتا۔ سارے بھلوٹ لالا یہ تراویح و دُنکھ بس پڑھے پا تھر
گئدُن۔ کھما گزوں

اسنت دلو : - سینٹ کھجوت پتھر لپ پٹشیار روژو - بین گذرن گرپن سکر
آس کلاش دلیان میئے کیہے کوئی یور سوزر ریست - خبر کیا ہو قصان
واستہ ناون - جسے روژو ۶

شے مئے:- (یا تھر گر نش گڑ صفت) چھے وو ن لڈھا نتھ زون۔ ۶

پاچھر گور : - مالا تو کو جھوڑا جاتا۔ اسکے پھر دن بہن۔ پاچھر ہادیان زی نہ لائیں۔ وہ دن بہن کو کتالے داتا۔ سارا زادھد کی

گند ناون۔ تیر سورے حجھ بسہ بھکر کن رث نانہ اودی جارو

رو سے کل ازنہ گوج رو سے دل انوار۔ بیسہ بکتیں)۔

نست دیو : - ترا او رکمه پم گیندن گرزر - ترا او رکمه پم سیرن تر گیندن بھگوت

لیلا۔ تو ہر کرد و بے کھیتیس را چھو۔

بَعْنَ يَتِيَهُ تَرَاوَانْ. بَلْ تَيَهُ شِيرَانْ

گشتن گرڈ :- دے گرلن ٹھندر میز کامن پوڑہ ہی رازن اسکچھ چالز داس۔

بیرونیان اور یورپیزان

و اتاونے۔ تہ و نکھ تھیز نہ مانگ رہا۔

سُری سُتی :- توہہ مولوی خوش آسو گاٹھ مکر -

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

کھا جئے ہم لئے۔ وہنے چھم شانہ آکھ دی چھوڑ

سینٹ آنڈریٹ اے ڈاؤن

پر نال یہ شنیدا و کو - تو رچنے مکو کچھ سیلے آسے آمادگی تارو دیا
پیش کو تے بکھر کے سے سب سے پہلے گستاخی افکار

دورو هر دو طبقه پر خواهد بود و دو سو درین میان پنجه های دو پارس-لدها

بیز بردار تھا و کہ ماچھو در گئی تھا و کہ شر شنس۔ واسے اک

کیا کرنا تو۔

انشت دپو:- کیا کیا اسک پاکھن منزہ واند! اس متید چھاوان!

سینٹ :- رازن سے چھپنے والوں کا لینے۔

انشت دلو :- آم گپت ثر شیخ بردار گت چهه ۹

پا ڈھر لئو رہ پستا ماه اگام جھٹھ تیک و جبتو کو را تے ور تھی پیہ روز نکھ۔

است دیو :- رور رهیمه روزنگ کارن - ۶
اچھے گئے باندھ کٹ شہ سس منش کر کے جھلک افتنے ل

سُكُونَتِيَّةٍ

شُرُّعَةٍ مُّتَّقِيٍّ : - تَهْبِطُ مُّثَلَّهُ كَرْبَلَاهُ طَحْوَهُ بَارِدَانَ تَهْكِمَانَ .

نونکا :- راجھاتا۔ نیکر کسے زندہ چوکت آٹھا پر گتو ہوئے کرانا! دو شوے خرد اگر گھرخان۔ نونکا بھجے سیران۔

نونکا :- راجھاتا! ایسے چھتے دیہ دُتی یورک پکان۔
سریئر میں :- یہ آسہ ثرثہ آپش۔

نونکا :- (مزدیک پھٹھ) اُسیں چھٹنے تو تاکہ بتو شرپاں یوتا میں ازدُن
بزدُن تے لوکن ہٹھ لگدُن دھیمن گران دا تھک کر۔
سریئر میں :- دس پین - ازا شر را وو بُتہ سہ شنکا لجو سے متن اندری شُکر
گڈی چھ کران۔ دس پین۔

نونکا تو بھجے سیران تے پانس عکر آنان۔ ذہن
دُتی اندر اڑی چھتے کیتھے قدم دُوری دنائیں۔

دیہ دُتی :- کم بھی اوس سکھن پر اُلاب۔ تراہہ! تراہہ! ا!

سریئر میں آسان بیس طرفیں کئی بھکر رکھ
سو ہکر ددھان تھوڑتے پھٹھ پھر ان۔

سریئر میں :- یہ کس چھ تراہہ تراہہ کران۔ ہو۔ ٹھ۔ چھکھ۔ دیہ دُتی!
دیہ دُتی :- یستد بلوزم قرار رووم۔ وارنج رھیشم۔

سریئر میں :- کیا بلوٹھے! کم سکر رہمنی وارنج!!!

دیہ دُتی :- یہ رُکش دیو اوس یشخان توہہ برانڈر بناؤ کھنڈ تھاون۔

سریئر میں :- میتھیں؟
دیہ دُتی :- قل، کس آپ یور و جیشور واپس۔

انت دیو :- ہی وحشی رہائی۔ وہ کیا کیا اُبھی چھوپھن تے بوزن۔
ہے میشور۔ ہے شوشبو!!

سے اڑان اندر دھل جھتے سریئر میں تے تشریز
ٹھوٹھیتے۔

سریئر میں :- سیتھیم کھوتے بدستہ ناکم اکس ماڈریتہ۔ رانیتھ پاش آم ہانڈڑہ
وئند۔ آئن لاین گوم۔ آئن لاین گوم۔

سو چھتے بروٹھے سمجھ سیچھ کہنے پھٹھ پھٹھ کٹھ
راوان پستہ دوپش تراوان تراوان یہم زیوا کھ گوان۔

ہے رانیتھ پاش ناٹھر ننگ گوم
جنگ پیغم دھرمن گر پیتاں

شاپر بار پسٹھے کوتاہ گوتب گوم
چھادان ماڈریتہ وانگ دور

اکھ اکھ دھی دیتہ کوہ کلٹھے گوم
آندریم سر پیغم منتر بازار

چھاگر ٹن من دوں ننگن گوم
ڈبھے چھوڑ روزان ٹشڑل پھوڑ

ٹھوٹھیتے چھل پوان تو تنس نکھر منہ دلاسر دوان تے اندر اڑنے مکو
سکھار کران۔

دوڑر: میاٹا۔ ڈیڈ۔ اُبھجہ: بدنا کا کار۔

شیریہ متی :- پڑھتے آس رید شیلیٹیہ متی : اما مکھی اس مھنڈ ک چینٹرا
وَنْ أَزْكِنَاهُ مَنْجَنِهِ آنکھ ۹

دیر دُقی :- ہے اسے کیاہ سناؤں میںیں ! میون بد چھ لئو کافر و دمۃ ؟
سوریہ متی :- سیتوں کر کھتے۔ وَن ؟ — از کنہا آیکھ منگنے ۶
دیر دُقی :- انہے۔ اُنہے۔ بلاے ہن شترن ! یہ ترہ شرڑوئے پوڑوئے
یکھ دشاپر و آر تھد پتا

سوریہ متی :- کھتہ دشاپر و آر تھد - نوکا ! ادھار و لگا آمن ناد دھنے
ڈوئن ترہ نوکا ازان آندھر پتھے اشارہ بجان -
شیریہ متی :- دیر دُقی۔ ووڈ چھنڈڑتے پتے سوائے بیتہ شایکہ کاہنہ۔
چھا ۶

دیر دُقی :- لارڈ پور نظر ترہ او تھد جانے۔

شیریہ متی :- یہ پڑھ سے لی دن۔ آز۔ کیتھے موس تھا و کھٹھے ؟
دیر دُقی :- سے ہی، چاہ گڑھن ! بہ آیں میںیں نش ہمدردی سان تو یہ
فہم اور زندہ بھٹھنے پوچان۔

شیریہ متی :- سیر پھے ٹھیتے پانس تکھر ! اڑتے لا جنس پہلکار کو وادس۔
آز رونے پڑتے پڑھنے درائے ؟

دیر دُقی :- شاہمھن آیکم۔ پور آیس۔

شیریہ متی :- دن ؟ یہ کلش دلوچھا چون پوچھر کرہے میون ۶

دیر دُقی :- کنہا !

شیریہ متی :- چاہ دمہر زامہ کیو میاڑے دمہر ؟
دیر دُقی کنہن تکھر دوان آکا شکن کن دچان
شیریہ متی توں نزدیک گرچان۔ دو شوے ہر
رُشکھ پڑھان۔

شیریہ متی :- دن ہنڈے اٹھ چکھ برس واقف ؟
دیر دُقی :- ٹھتے کنہا چھ سپدہت کیا پھی گدھیوئٹ۔ پڑھان کیا
چکھ ؟

نریلیہ تراؤ ناوان

شیریہ متی :- تکھیاڑے اٹھ چکھ بزر زاناں -
دیر دُقی :- کیا چس زاناں۔ چاریں پوچھر لوگ میون پوچھر چھپر۔
شیریہ متی :- یہ واکھ و دُھنھڑتے لیٹلیتے یہی کنان کنان نیٹھڑتے میاڑے
ہٹیک سدن ووڑی ووڑی آزوں پزر ؟

دیر دُقی :- ٹھتے اکس وائٹھ زناڑ کیچھیوں سپدہت۔ پیر کر پن کا ہئے غابن
چاراڑ مٹڑ کران چکھ۔

شیریہ متی :- سے چھ فائص پرزر زانی یہ کھا و ارجنہ پیچھے پلر بارڑہم۔ وَن
پڑھنے پیدا ہیز پتھر ہر س پیچھے پوچھر توں زخم دھتے۔ سیلہ بُبے چس
آسیں ہمکھر تپڑستا یہ پنڈس جھٹی جو شکش منڑ سوچنگو
میون را شرڑتے یہ کھا توں دددوکھ تکھیاڑے ٹھتے او شے
تمی دُھنکھ ددو شرو و چس سیکی گڑواڑ آسے موجب کر ہا کھوئے

او شکھ گوئم ناگ نیڈھت۔ دن شکھ بیکھے اوس؟

دیر وقی :- شے اوس میون۔ تے رانی کلش دیو چھپجن.

سریر متی :- واه وادا! رانی کو ماہستہ نکھ لاجھ و دفنه شیتے یہ۔ تاکہ راجھت
چھا جو چون اولاد۔ دن۔ آزادن پز.

دیر وقی :- ترٹھ مئے پیش۔ یہ کس لائچھم کھاران دوں لڈھتھ.

سریر متی :- دن ہائے پن۔ گر کلش دیو ہزار دو چھچھ پھتے پڑا شکا کران۔
دن یہ چھا جون رکینہ میون؟

دیر وقی :- من ناس تام کرنے۔ یہ چھچھون۔ چون۔

سریر متی :- ٹنے چھے خبر پھس راجھوت خوپ۔ کریل ستر کر کھو کر
لدیو تاکہ پزر و بکھ.

سریر متی چھتے کمر تپ لوک کرتل کڈاں توہماٹاں
ہش دیر وقی کھوٹناوان۔

دن - ٹنے تھوڑھو مر پتھر پر کھٹھ۔ کیوں پن پلھر
راج بوجی راج بناو پن کھو کچھ.

دیر وقی :- تھیجہ تراویدک۔ تراو۔ دن - (رپٹھلا گان) پنر چھنے مئے
پتاں۔ سیلہ و تار پتھر جس او اکھ دو در شر اوس رانی پلوالا لٹھ
میاں دھس پر سر پر ده دن تباکہ او شکھ نیڈھت۔

سریر متی :- کیا چکھ کنان۔ ٹنے پر زنو تھن ناٹ کش یہو اوس.

دیر وقی :- بنے اوس پن اک کشند تو دن۔ تیکلت موقعے میکل بن۔ گر کھ

تھنر د پا جھوڑتھ مضر۔ داپ مخس منڑ لگ کر مگدی پور تر زندگ
جشن منا پتہ تر فنر دا پر لجہ سوان رو پھ پتہ دین سوبرادران
بنے اوس پن سار تھنے اوس پر یہ پھ و دھن کلایتی تید کو کھ گیز
زدھیو لیوڑا شرپو مثیز کو اکھ مشر تھ۔ گو ڈو گوئیا من کس ز رانی کیا
زاو تھ پتہ سیلہ جس ہوش سکو لمبے بلارم اکھ ز اخڑ کو مر جھ
دن یہ میون پوھر ز پلوٹھ تھتے دیت ہوے، کلش دیو چھ
سے کہنے یہں ریتے پھے قصہ پیوٹ؟

دیر وقی :- ٹنے پھے بلوڈ ناش گوٹ۔ اٹتے جھر تھ کیا نہ پڑھان؟
سریر متی :- چون کہو میون.

دیر وقی :- میون گنڈو مر جھ۔ تس پان پھرس ہے سیلہ و جیشور مثیز
چشم سن کار کر گھ.

سریر متی :- ڈھر تھ و اٹتے دفنه کی۔ آزادن پز.

دیر وقی :- کیا نہ۔ ڈھر تھ کیا نہ سیر پے۔

سریر متی :- دے! مئے سوٹل و اٹتے دفنه کی۔ آزادن پز۔ یہ چھا جون کہنے
میون۔

دیر وقی :- یہ مئے زایلو سر نہ رناد و بیوو پن دین تے یہں روچم شرچو
چون۔

سریر متی :- ٹتے چھیر باد۔ سیلہ ٹتے اکھ لڑا دفنه نی سیلہ اکھ مٹا وو
ٹلکھ ددقن پر ہوئ۔ تے تسلہ جس پھر وو اکھ

سریرہ متی :- آدہ اثرستے چھے اتھر کورمت۔

دیر وقی :- میانس دود دس مرکارا فرشٹہ۔ گھرا پہنچ دود دو گو سہمنہ نہ
دود داد۔ آرتا کوتپر کاشہ باز خاص ترستے کھچ پیٹھ۔ بھر کو ڈر
وہ شارلیوان۔ تراو پیر شکا ہترے وسوس۔ اکھ دشم پن چانس
پلاس چیپر۔ بیسٹر چووم تروں دوکرین دود۔ آرچھہ ڈول
خبر، اڑ جسی ڈھر ملکر ہتن زماں بیسٹر چھکھ شنکے مشر۔ سو رائکھ
بیلکے سیمان اوں کیتھنن بیمن نہن روئی خگر یومت چھ
ستے دوش ولے پتے اوش ناران کنڈا مشر۔ بھر کٹلیڈام دنالا گس
زاشر کر رشند مکھ لوزہ ہم ٹونس تل۔

سریرہ متی :- ڈھچکھے کوڑ رنچہ بیزس فورن تراوان۔ ملے چھ کوڑ دتے ستاہ
کھنڈ سایہ کایا یہ تھفڑے۔ کپن۔ آر ونڈہ پرزر۔ ہنڑتے۔

دیر وقی :- نہتے کیا؟

سکوریت میتی :- نہتے دایے کرتل۔ سیکی ہمئے لو۔ نہتے کرچھ چھوکر لد۔ ون۔

دیر وقی :- پیر پنڈر چھوڑتے لوقئے۔ اسہ اور پر کھیں۔

سکوریت میتی :- ڈھچکھے اپر زنان۔ ون۔ ٹرستے کٹھ تھا منے کل کلش دیک
شکر پانے ساری درمیں سکار کرنا دیز منجھ کچھ تس جوانی منش کھندر
تراو بن بر دنچھے نیتھر کرنا دنس۔ تنس ماہا پتہ بڈراونس۔ تنس راجھیت
سائپنا دنس۔ ون۔ دیر وقی اوئے ٹرستے منے جیز نہتے کھوڑ

زیاد ٹھوٹڈوک۔ ون۔ تشنہ دھمہڑا دوجہ اُسے کل
روزان۔ پر بھات کاسی اسکے ہمارکس واتاں۔

دیر وقی :- رچن دگ اُدم۔ رچن دگ کرنا وان خر کیا۔ اخڑپن
دود چھوڑومن۔ کھوڑ کھوڑ چھوڑومن۔ پنگر ڈم چھس
وہنکر بھت۔ راوزن تریتے رڈ چھوٹے ترپن ڈرین۔
تمہر پتہ تھمس روگر روگر وچھٹ۔ تھایین تگلائیں چھس
وہندہ مٹ پان۔ پنگر منگر کیا زپہ آشنا کاران تے کیا زپہ
سریرہ متی :- ڈھچکھے پسڑھلے گرستے توڑھکر آز۔ دادھے اڑھس دوھڑ
دوہے رفے کل کلش دیکھ گوڑھیہ بیر کرن پتہ کرٹ۔ بیڑہ
اُدم ٹرستے پنڈن ٹرکر دزادنچھ گرا اکھوں پتے گرا میا کوں دس
بختان۔ سو ٹونا موکل کیجھ۔ ٹرستے اوئے پنڈن ٹندعا بامل۔
پتے دوہے ونستہ پزر۔ خالیں پنڈ۔ یہ چھاچون کیتھ میون۔

دیر وقی :- زاید دے سیمس کھوکیا چھوڑومن۔ وانس دے توڑومن
پوٹر چھوکس چھ اڑ جمی ڈری گڑھ صھنگہ منگر کوں
ٹلان۔

سریرہ متی :- رانی گرچ کھکھ کیا زر روز ٹوون دلہن لواکن دھن پتھہ ،
پھر لڑا لایق۔ پڑنا کیا زشنا کاران۔ ٹرستے چھے نازانہ پزر
کاشنہ دیسی، بیسی، زام کا کنہ نش بوڑومن۔ ڈھچکھے
زنانہ بھتے چھس زنانہ۔ ون۔ از کر پنڈر باؤ تھ۔

دیگر وقتی :- پاپن تے شاپن کھوڑا۔
سریر می :- شاپھا! شاپھا دکھش
ڈکھکھ دھرم سالہ
و سیٹھ۔ رانیز رسنخ اسیتھ
وس نس پتہ وجہ شور کر کو
پہنچوکا کلاوے کے۔ پر

دیہِ حقیٰ نہ پاپت تے شاپن کھوڑ۔ کیا چکھے پر ڈھان۔
سریر میں:- شاپھ! شاپر دو شہ قہم پر لوگان چس۔
ڈکھے سچھے دھرم سالہ منز شرناگتیں بجٹھ۔
ویسٹھ۔ رانیز سینگھ اس سچھے چس بجھڑوا لگکھ دا
وس نس پر دھیشور کر کے گھاٹ پر کھسپ نس۔ نستی۔
پہنچو کلادیو کے۔ پہنڑو نستی۔

دیر و قل :- کریم لطیف دئے۔ پندر رؤڈ میاں نس غش کھپس سمجھ پیلے کنوبلز
ز دی لوٹھو منزہ گوا کھنگتے منگھ مر رکھ۔ کر کچھ گیجے ز میون ز
شرگو مر رکھ۔ پاس چھپاہ کھپس خبر۔ خس پھر رکھ جنم بھج بھج
سائی آم ز تھ رچھن۔ ٹرستے یتو کھنپنے یتھ۔ پوتے ایکی لوٹے
ذا شر رائے کمار تروہ کام کھوہ ددھ دیتی کیت۔ دین فڑی لوٹو نے
میون۔ سُرے پنجومت اسے ہے از ما الگہ بآ جایہ کاڑ تل!

میوں۔ سُرے پنجمت آسہ ہے از ماکلو ناچانہ کا شرخل! سُرخیر متن :- یہ وہ منظر تھے کٹھ لیٹ۔ سیبلے پر سورے پزر آسہ ہے تیلہ مکر بان
لکھ کو داد۔ پنڈیا۔ شک ۷۔ ششکا! دوں۔ ۹۔

بیر ڈتی :- امر آپور پڑھئیں۔ دین ہے امر پرست میں آس رہے کوچھ بڑھا
پڑھکر ٹانپ شاید کلش دیوس آئنے تو لین۔ رچن دگر کیا کر۔
اوے جھے ٹانپ شک گان سیگھے منگی۔

کسرہ میں : لوتاں پر رود بیسیر رب چھپنے وہ تھاں۔ وَنَ يَبْوَبِهِ چھ سے
آذ پڑسے دُرُنْ تُلْمِنْ۔ پکھ۔ کر بھ و جیشور سامی یس کن ۷

وَنْ - بَخْ - وَنْ - كُلْش دِيلُو چَاهِ ڈَمْبَر زَامْتْ كِير
ڈَمْبَر - وَنْ - پَزْرَونْ؟
سُورَيْه مُشْتَيْه تِسْ أَقْسَصْ تَبَعَّه كُرْيَه، يَسِيرْ بَادْه
أَنَانْ. بُخْه اندر وَجِيشُور آثَنْ كِيسْ بِرسْ كُنْ كَرْدَه
اُور چَهْ نَايْر لِبَكْه در بَنْدَه گُرْهَانْ. نِسْبَرْ حَصَّه كِيرْكَه
نَارْ هُو - نَارْ هُو. زَالْكَه هُو - زَالْكَه هُو. كُورْس -
تَهْ تَحَصَّرْ سَوْتَرْ آثَانْ. وَجِيشُور آنَدر بِسِرَانْ لُونَكَه
وَلَكَه. بِرِيشَانْ كَرْكَه دِولَانْ -
لُونَكَه. لَانْ مَاتِا نَارْ نَارْ دِلْجَه! بَرَجَه آنَدر دِلْجَه نَارْ -
وَلَكَه - دُدْكِي اِپْنَه گَامَنْ. كُوٹِھَارَنْ پَرْ تَصِيمَيْه بِشَنْ دِينَكَه نَاه
لُونَكَه - زَانِرْ كَه. مَعْصَمْ گُوكَه خَنْ آسَنْ كَاهِنَه پَهْرَه مَنْ مَنْزَه -
شَرِّه مَتْ گُوكَه ہے بُنْگَلْه گُرْهَانْ. پَهْرَه دِيرْ گُوقَه
تَصِيمَه تَرَادَانْ يَلْرَه تَهْ كَرْكَه دِولَانْ لُونَكَه وَلَكَه
تَهْ اَدَهَاء سَهَّه آنَدر آثَانْ. دِيرْ گُوقَه لُونَكَه
سُرْتَه مَتْ - اَفْسَسْ! سِيزْ سُورْسَه دِيزْ بِيتَه - كَوَهه پَهْجَه پَهْجَه !!
كُورْس - : نَاهِ كَارْ - رَارَنْ - نَاهِ كَارْ - لُوكَه - شَوْهَه تَرَه چَوْهَه سُورْسَه وَجِيشُور بِرِيزَه
آنَدر نَاهِسَه قَشَّرَه وَلَمَلتَه -
بِرِيزَه زَيْجَه - يَسِيتَه كَيْ كَرْدَه - بِرِيزَه! بِرِيزَه پَنْزَه پَنْزَه پَنْزَه
كَرْه - پَكْوَه لَاكَه مَارِكَه - زَالْكَه ہے وَجِيشُور سَامَيْه دِيَرَه

بُزرا يهندو مختلف میبت زد لکه زنده
کل نومار او ته چکر که و چشونکس آنگس منز
نهجه آند بچه زنده دیسه نه ده ریشه چوان
آمیزه چه آند په برخمن زنده نیزان. تشنر آدار
چسته در دنایک. کورس ته آسان بخن لاکن نفر
چشک چه بجهه

برخمن زنده :- دم سمجھا لو اے و چشونه آمیزو دم سمجھا لو اکنہ اوں اس
پر اباب پسنه نیزرو و چهن سورے و چشونکس آنگس راژ منز
نام بزرو گر چعن. کل کورس ته آشونکس رانه چه پانیا ز پسنه نیزونکس
نار و دنایان؟ نه چه کا ته بیدو. نه چه کا ته شو قراهمت جمل!
نیش بدو ته نیش پاپ و چشونه دیسین ترقو که دیزرا داد!
برخمن هنند کورس مختلف جایلو چهه و وختان
ته اکر اکر دنایان.

برخمن دویم :- نار چهن فالیس لرجایه ته جادا زد لعنه شردا و ان بلکه گروک سر
چه چوان و ته پهله.

تریتم برمیں :- ته چھٹام کھق دی سیرا و کھوته گو ڈیزرا دستخ. سے زاد بیس
گدوان چهونکس و نونکس کس کیناه گدیلو اکس و لولیکس
بوز. ۴

ثوریم برمیں :- باز پھوتر پلولو کچھو. دیزرا و تھرل ز چه ته شر بانه چه

آسہ رچھ ایتمہ کا گنہ بیسہ منز کد!!
دیزروتی والو والو بیسہ پاڑو ہیکھ تھوڑ
و وختان ته دنایان -

دیزروتی :- ٹھیکنہ راؤ و نارا! ایسٹگی منگی تے نیش بخو د کرتون ندوزن
لاگان! میاں نس دودس کھاران یا قشره!!
پتو سوتہ نیزان نیزہ کر کوہ جاری نالہ بکھ
و وختان -
--

تریتم بزمیں

اے وجیشور و آسیو! ایمچھ کرو۔ دیلزو! و تھو۔ د تھو! سیزرو
باتے بھو! وجیشور و آس خانص! وائے ولے!
زیمچھ راؤ! تھے گینگر راوی۔

برہمن زیمچھ: - پلوز چھ تو ہر کتہ نبو! بھو! تو ہر کتہ سمجھا! وو! ایمچھ دن
موکھ منز! چھ و ہر کتہ و اے۔ وچس منزدگ راوی! تیو!
و مھن پٹھٹھا پھ۔ خاہن خس منز کو واکھ۔ پڑائی بڈاں
واکھ۔ اے وجیشور و آسیو! و تھو! کتس کاس کرو تو ہر لڑاں!
سپلٹک ماتم! و تھو! تھکن چھ و ڈاں منز! شیر دیاں بگران۔
ساری زمش کل! تھو! تیو! بھو! دیاں و تھو! بوزان۔

ترنیم برہمن: - کم دیار! میں میں دیار! تو سمجھ منز! و اس۔ سو روے گونار
بزری! تھکن کتہ آئے دیار! دن پتہ بگرو!

برہمن زیمچھ: - بلازو! یستیدہو۔ دھرم سال سارے دیزیمچھ منز! ای ماہ
روزی تھو۔ راہن ماہا! دل! سو منز پنی! منز! تھکن جڑا! تو! تو! تو!
جڑی تھا! کھو! شو! نگ! دنادی! تھکن! تھکن! اس، نے دیوں! تھکن۔
تو! نگ! راجن! پیو! سو! سو! کن! شاکن! ہر! دگر! سمجھ تھکن! پھ
دنارن! سیل! دیار! آپھ! راہن ماہا! پن! آو! تھکن! آنگیا! پن!
لپھ دنیا! بگراؤ! وجیشور و آسیں! منز! تھکن! تم پن! رجا! پن!
شیز! سمجھا! تاکھ! تاکھ! نایا! پور! سراو! و تھو! کر! کر! پن!
پن! لوگ! حاصل! و تھو!

پر تھہ کا نہی خانپ دار! زمش! بھو! نو موٹ، بیٹ جاے! زھاران! تاکر
رود! چنس! راھی! تھہ! واوس! نش! بچا! وزو!۔
پلانچر! چم! برہمن: - کوہ! جاے! تھا! و کھو! تھکن! کوہ! سالم! دگر! دھرم
سال!، منز! دو، و باری!، پچھا، کوہ! ہمارا! گپن! گان! میں! تن!
چھ! ساری! و تھے! پدر! تھے! کوچ! گکتا!۔
شیم! برہمن: - لُر تھے! ٹھا! تھکن! جاہی! دھرم! خاپ! دار! تھا! پن! دار! شہ
چھو! شکر! مری!، سمجھ! کران! او! دیا!! عا! لص! او! دیا!!

باتے ساری! گینگر! راوی! زیمچھ! راؤ!

وابے۔ والے۔ نا۔ نا۔ نا۔

زیمچھ! برہمن: - پانڈو! لر! پن! تھو! تھکن! حال! گوئی! نگز! کچھ!
پر تھا! انڈ! دن! پچھا!۔ سیم! آنہ! پچھو! تے! ملپڑ! و تھان! آمن!۔
امس! آنہ! پچھو! طبیر! تلپڑ! و تھان! جو! بن! تھے! کھنڈن! مٹک! پھملان!
ثرد! پارک!

دؤم! برہمن: - دھرم! پٹک!، شاستر! پتھر! پوچھ! بسند! اسبار! گیہ! کا! تھو!
گرو! منز! دز! تھے! بیو! ورق! کیا! لوگ! دز! س۔ بُر! تھر! لو! گلو!
پن! دز! س۔

زیمچھ! برہمن: - آڈ! دو! بھج! مون! نگ!، آڈ! دو! کھنگ! سیر! پھلو! بیو! بھر!، پیٹگ!
پتھ دوب! - میں! پی! چھ! آنیک! وجیشور! نگرا! آتم! و اراس!
منز! چھ! کن! تے! کیو! وجیشور! منز! زمش! سارے! سے! پچھا! من! کران!

تجب چھو !!

گنج دھر :- بی چھو ڈیکھ لانیگ چکر ! کس را ز ! ایں رنگ جو کین پچھے
بہتھ دھر وہ تھالیں منڑاں ان کران . مئے چھو گا سر گھوپیں
چھوٹ پھر میشرا ہیر تھا کین منڑاں کران . آن یک گافاں
ریتھیں راوان . بدھس پڑ آزیں کن و چھوٹ تھر سکان . واو جر
واوس تل شونگ تراوکن وال رانچو از ڈولی پسند کی باٹھ جو
واون کران . گھنٹہ وادن دوکر میس ٹھگر کن مئے گھنٹہ
پسچا تا پھوٹھو و چھان روزان . ڈیکھ تال ننگہ چھوت میں
شانی پتھہ ڈیکھو چھو بسان زینتہ بارو چھو اڑاگی گھر صحتہ
ڈولیکس تل سون ورث دھارن کر چھو بھتھ .
اندر سیزراں بیا کھ لونکر دنڈک

دنڈک :- گنج دھر . گنج دھر .

گنج دھر :- ڈلو ادندک جو اٹو . پرس کھچ پھٹھ چکھے ؟

دنڈک :- ڈلو - ووچو . ملبر تکر تو دستے سورے شسترا مبارہ
تلواری ، دھالی ، کوچ کر پاڑ ، تسرے پر بیتھاں مچھو پکوٹ .

گنج دھر :- دنڈک !! پلوز چکھو دنا ان !

دنڈک :- آ - آ . ڈلو ووچو ! بسان چھو میر پورک تالوچو چھو دزمھ
و چھتھ آمٹ پڑس گھو صحتہ زینتہ شتر بھنڈاں پچھے ٹھاپ
ہیوہ پیوٹت . سورے چھو بوس تل گومٹ . گنج کھنچھو مولی

تم دھان آجھو ڈیلڈھ ملکوٹی ای کران
تے نیسر پنچ سکھ کران .

لکھتھی کوں :- وجیور سامی کرکن رائی ماتایر تے رائی انت دیوس آجھوڑت !
برہمن زینٹھ بہمچھ کرکو . دریہ کرکو . بینڈ سکے کرڈ کو سر شوون . پررو ؟
بہتھ چھو ہر کاں . یس سیس ہر دو ملنے چھو کرکن ہر رود
ڈیچ سکھر . پنڈ وجیور سامی روزن توہن پچھہ ہر بان !
آس پچھے ہر بان !!

اندر سیزراں انت دیون لونکر گنج دھر زنہ

چھوٹ سر پنڈ تے سلوس منڑ آنت بیسٹه .

گنج دھر :- بیسٹہ کس چھو . کس چھو . برہمن زینٹھ مہیہ کاک !! اپنا ہمارا !
بہ چھس گنج دھر گذھو کرو راڈری تیشن خجز میں کوڈلبیتہ
ٹھٹھ گنج . سالم سون تر رڈ پچھو چھو برا بر مخڑتے ٹھٹھ شرکار
آبھوش چھو برا بر خالیں چکھے دھر تے دزان آکھ کند کنہ . دراں
چھو اپر کر میر پورک لمبی و سختہ آمٹ تھکھو تل سالم منڑہ بھے
ڈیچ روز میش .

برہمن زینٹھ :- تم کرچھو . بیسٹہ اوسن ویچھے گومٹ . تم چھنڈ بیسٹہ
گنج دھر :- تکڑی نار پئے دلماگی سندھ پاٹھو و ہیچہ اپر کھنچھو اکس
ڑھیتھ چھرس تل کران واس
کوں :- لکھ :- رائی انت دلچھا و ہیچہ آپا بر ٹھھیتھ چھرس تل کران واس .

دلایل و دلتمت دیکھ نہ مر میتے رثیتے گئو یہ سوز سیکھ۔
گنجھل مھر :- داہ بیم شور نہ کرو پا ایا شپھو بآ و در از ریشیں! اپکو تم گز من
پرمن تمن پیٹھے لو ہے سیقہ۔ پھو

تم دھو شوے شیران تمن میکن نہ کن نہ ان کو رسے
و تارے ساری نکلو اسی۔

برکن زیستھ :- پھر و دلتو شپھو رانو ریشیں۔ تمسیتے کن کن نو شکتی۔
آئندہ سارے پرمان پوکن تے سینکن سو مراد و قدر۔ سیکن نو سر
چیشورس آباد کر کھ۔ لیا نامہ گلند رکھ۔ نو تو رپ دلخہ۔ گولنے
ون - وان - و بار - مٹھ۔ کو ٹھیار میں نو سر تعمیر کر کن۔ دیگر شری
اکن، یود دے سدن وہ پھر تے دنارن ہندے گنج سالم ایج آس
سوزے تعمیر و اکشن رہ تین مفتر آند۔

آئی ور لیکا تے دلگاہ بہت پن شاہن
پھٹھے بڑو قدر شیران آئندہ۔ سریتی وہ پریش
ہش زندہ و بلا پھ کران۔

سریتی :- داہ کو زکھ سارے کم کرندن نزور رویتے اڈاڑی پھو جو
پانگ، چوکر، سترے دڑر، بھچہ سرث۔ سارے پسے جھو گوئت سوئر
بھچہ چوڑنے، پاؤ دلو و خاطر گڑھو موقاح، کم دیور گئی
ڈرخت۔ کیا وہ وہ کیا کیا اکم، کس سو لاسا سٹھے نو شرے وا جن
کو کھ سارے گو ڈیٹھ نا بزری۔ کو سر شوب تھا گم کیا هم تھک

ناو ہے کیا باو ہے کیا چھا وہ کیا باو ہے اوس تے گونا بے بزری!
را جھہ ما نکھ دنو ڈھنکار، تاکر میا بس ڈسیں تے ڈکھ نہ
زیستھ نیا۔ اکھے اکس فش بیون یون روز لکھ تے چھکھ نہ
ڈھنچہ تریش بھان۔ کچھ حاس واتہ ناو ہے ہے گاکس
پیٹھ بیٹھ ناو ہے۔ کس ما پنر تینہ! اکس نا زر تینہ! اکرم
و تر تینہ نہیں بھاش۔

کو چھتے اوش تراوان۔ وو تھراوان

دلگا :- ماتما سمجھ کر دی سوزے بیس پیسے! وحیشور ساریں روز چھنٹو
رُو۔ یہ چاکم۔ پناہ تین تینہ تراوان پیٹھ ہے آس پکھنا دلو دلو
اکستہ ما آس ہے ہونا رس نہیں دو دی مت

ہر ہم زیستھ:-، ہی راجھا ادیل کر ڈو۔ تو ہر چھتے بار دسرو داری پلا کر کر پڑے پڑا
ہئے دھو صلی دڑ راون۔ کن کن دپن دکھ دپن دن پھر دن پھر
کن کن زمین زراعت والیں دی کچھے لیے واہن ڈو ڈو وان
کوڑ دھرم اسالو گئی بزری کیا ٹھوڑ دل تھ۔

ڈیم برسیں :- مالپر شکر بیٹھ دو دک نا پڑو لوکن نہیں بات کر بیٹھ تے کمر
ٹھصلی اوٹنکھ سوزے تھی گیرس نہیں تھے دیز دیلشہ دیز که
ٹھیٹھی لپش پتھ کا سو دیرن دا یارکھ۔ زو لکھ سوزے نلگر کس
لکڑ خبرا

تر نیم برعین :- بلکیں اسکے پہنچن بنیں شومن بتے کھیاوان۔ ہنگ ملگ

گوکه و نیش کس روز خبر !!

ژوئنیم برخیمن :- بچه ماجر آسر و زهین دود چادان چه گا س کر تیخن و فکه نار
لبکه و دخان. کس تھا د که خبر !!

پانچم برخیمن :- خران سندھیا کر کہ آسکو بھکھو مندر منز پیوندا پاٹھ تر
بھجن گوان تناکر کر کے گی کھکھ. وہتے آیکھڑے ڈرلنس بشری مرد
تپ گرڈھاں گپن ڈاکھنیلر تراویں. بے خبری منز آیس اساری
ہے نہ! کس تھا د که خبر !!

ولگا :- کشند د کھڑھ زیادت کشند کم. نار پھی پھرس لازماں
ایں جایر پور د توں پھوڈیرا واد. ایں د دشے جاے
جادار دو د شرگو در پل د بخت. آس ڈاکر کم مو قاچ. لوکن
تپ یا ترین شر دن دن ڈاکر کم شرناگتھ. وجیور و اسی تزاوک
وہتے پھٹو.

لوکن :- آز دکھتی چھوڑپن تپ د طرن پیچھے ونگی چھرن تل شرک
مررو گپ بار سچھ ایتا گھتھ بخت. ساربئے چھتے ما تامہ سمجھتے
دلی. اکھڑذ کر کن یقہ ششن پیچھے بر رہہ جایر پور شرین.
سمحان.

سریز می :- لوکن ا تھکن چھا جتمندن نارن ما گلر د تین دیار
ہاگران کنکن بیتیہ کئی کس کس کن د را واد.
رشیک برخیمن :- راجھاتا! امادی بو زیوند نی تھکن چھو نگرو ایسین جایر پور

شیشور پا پکھ دنار بیگان - ماتا۔ پتہ بو زیر انہ سندھ سالم گنج
سون تے رو پکھ چھ بیلا لو قھان بائی تل د رامت.

سریز می :- تپ چھ پیوند پناہ دا پر شرکھنڈ پھس وو تھتے. لوٹ پھن
و جیشور سامی یئن کرنا کار بڑھ.

برخیمن زیمہ :- استر شستر بھنڈارست پھو میتھلہ درامت.

سریز می :- تپ چھ پیوند تو تو پچھو قھان تیکت ز ترستے پیچ لگن زیمہ نس
پتہ تو برس. کس و پن کیا کیا کیا چھو نیون؟ ناپر سر زکو گوم؟
لوکن :- ماتا! ہند سون زیور تو نیز. سارو رہے گھڑھا سورون اس د مو
و نہ پیس را ل. پس جوست کھن و سرخ آمیس تالوں. دیونکہ تکوت
گٹھو بھ. کیتھے سوت کیتھے نیز لون.

ولگا :- نار دزاد کون. پلہ ن تپ بکو. شو دھ تپ بکو.

اور اڑان انت دیو، گنگا بھر تر دنک جو.

برخیمن بست کوکن :- لایز ریشیں ایں سون پا د سرنا! ا دیشور سامی دی لو
ہ سمجھتے حوصلہ!!

سریز می :- برجکر بھتھ بو ان تے انت دیوں

بجھ پیش کھتھ تھا وان تے انت د پو

تس شان سمجھ مسٹھ د وان.

سریز می :- یلات کیا ٹل لو تو ہکر و بیتھ الپر د زدنیں و جیشور نگرس
لنکار و چھن. و نہ چھا سیمہ کھو ت بد و مچن بیتیہ کیتھے.

انست دیو : - کیا وو نیچه ؟ دن دن بس بخس و چشم نظاره ؟ نارس و چشم نظاره ؟
پهنه اه نه ! ایه چو کیوں پس از اب ! تجربه یو گلک میں برو نه کن
دینه - میلے بلوان ، میانی ، کو نما تھے ، گالب ، میر شرگر ، کارو گر
کتاب س ، گتھر کار ، گتھر نیشن پر کلا دنت کشہ ترا و وہ دنیم
دیش کن ڈلن ، یقہ دیشنس منزہ گر گلایا و وہ تھن تی کیا
کرن تمہری نیتی پر رازس درشتی آسے . میں پہنچن ، پیڑا پہ
رشد پر پشک پاگاہ یونکو چھٹھ تپہ شرائی تھے . یشدنا کال
کیوں پیڑا پیلا آسے . ملکر لانا واقعہ آن دھن پت پوکھوں
راور لان آسے . تشدود کر کر کھاٹل آسے . کن گو نما تھے آسے ؟
کس کر نیشیں راز کاس منزہ مانیتے سو کو سان بلے کیں
کر ؟ پلی آم نا پر منزہ درستھ تی دھنے اپاگاہ آسے کر دھن

سارے نے کیتی ! اثرے کیتی ! امے کیتی ! اپر زایر کیتی .

کورس : - پتا ماہ اتراؤ و با چکش پر دساں ! ! انگل نیوز سر تغیر کرنی
ئتن کرڈ - دکھی و چیشور دا اسکرین دیو ہے سیھے .

سر تھیت : - تیر چھبے ساعیہ کو ساعیہ گرترا واقعہ نیز بگل پھل .

انست دیو : - میلے ندوتے مان رقصنے موکو گر ترا و لکھ دن چھپہوان
تمہر ورچھو منوش نیشتہ ساعت و پچان . آنگل اشناوی
اکس میتوں پر چھتھی و رائے چھ کیوں ڈلان . شرمدار گلے
یئنہ و دل ترل . اچھو بون کن ترا و وہ اندری گلان سو رس

ڈلان تے ڈلان - رو - تو بالٹ ترٹ رٹ ہے چھ پیمان جنگل
پہنچ جنگل تا اخالیں زھپین جائے بدلاں . اگیات داس
کڈان . چلے کشیر منڈل سروادھیکاری راز مکریں اوت .
کورس کو شپن پہنچے راز اشت دیوس اندھر
اندر ریتھوان .

کورس :- بس کرڈ پتا - بس کرڈ ! ہٹھ دکھ دکھنے چھٹھ اس
سہم گڑھان اسکرڈ پھٹھ خبر دکھنے ہٹھ دکھنے پر بآپتھ
بلداں . اکھ و چیشور ننگر کی - زور دسوں یو دو
شستر تپہن ٹلکر تھن تھنوت پر تو ہر بہارون چوپیڑھان
تھے خاطر جنگو پتھ .

"تم دو تھان پتھری بیون بیون گڑھان "

سر تھیت :- اسے چھے ہٹھیز طرف اگری تے فاداری پھٹھ پور پڑھے مگر
اے یہ کہنے اوس تے رو و سیہ بھر دا بس منڈر دلیل یوتا اچھو
چھ و تھو تے شاہ چھ کسان - تو تاں چھ -

امی و فر چھ کیتھ ران پر شش کیشن نا پر شورن
ریز گنڈ کر تھر انان .

چھر بولپ :- راز اشت دیوس ایس سون پر نام - !

گلیش - دکھک، درد - یعنی - کوشش

انست دیو :- کھپر بلوپ :- کچھ کھپر کھپر کھپر کھپر کھپر کھپر کھپر

انست دیو :- کھپر بلوپ :- ہے دیوں ! یا جوچہ تو ناوارث دار و مشرک ہے موہوں پھوڈ جیو
نگر نار دیشت۔

سرتہ سی :- اچھا ہے سد بدلے ساتھی۔

کھپر بلوپ :- ما تائخ شلی یوں یوں دلو۔ تم اُسکر تھہڑے شکار پن
کھکھڑلان۔ گارا سہ روڈ سنگھ تلم۔

انست دلو :- پرثر ھینو اکھیم کتکر روزن والٹل چھ۔

"نابر ڈار آچھے یوں کوئی کھکھڑھوپ کران"

کھپر بلوپ :- ڈیونو پنیتے زیو ! اکستکر روزن والٹل چھو

نابر ڈار (۱) :- ہے دیوں، شید دلو !! اُسکر جوچہ کھما منگان۔ اُسکر جو
سرکر شوکر کر روزن والٹل تیر تریکم چھ آپی رو اسی۔

انست دلو :- پرثر ھینو کھکار کیتے چھ کران

نابر ڈار (۲) :- اسے سر تھشو فونڈ کار چھ۔ رازن با سرن، شنر پیش
ٹوکر و ٹوکر و گوکر بناول تھے کنھ۔ پن زوزہ پٹھر
بائی پالرن۔

انست دلو :- پرثر ھینو کھا ایور کھکھڑزک؟

نابر ڈار (۳) :- رازن ! اُسکر سوزر — اُسکر سوزر۔

کھپر بلوپ :- (روہر سان کر دب لای مقدمہ نان کوئی چھو۔

انست دلو :- کھپر بلوپ ! متحا ستحا پس پہنچ نہیں۔ نہ نشتر بارہ نہ نہ

مار۔ پرثر ھینو کھا !۔ کھکھڑزکر کھکھڑزکر

نابر ڈار (۲) :- رازن ! اُسکر سوزر جیانت ! اسے پھیکر سا ہے گامن
ڈان ہے سرین۔ ڈار و ڈار کلکن اُسک۔

انست دلو :- پرثر ھینو کھد کلکن کلکن چھکیکہ دیشت مٹ کھنہ معاد ضہر چھکیکہ
چھکر دوٹ ?

کھپر بلوپ :- دُونو ! دُونو — جل و ٹو!

نابر ڈار (۱) :- رازن اکی۔ کی دُونو۔ کھکھڑیلوہ لوں۔ سالم کو پٹھہ ہے تھا ایم
باندر بناؤ کھ بہشن منزہ بھری کھ رانی معل داتا و دنی۔ یستہ ،
ساری شری مری بڑا تیر ٹھو تھا و کھ باندر کر واں منزہ۔
اسو آپناؤ کھ پیش۔ دو گوکر پتھجہ نادن تو بہشن ہر تھکھا جہ
لیو۔ بنتی ش تھا و کھ نز تو نتا تراوں نے سامن کو بھعن یلو
یونا ہوت دھیشور نار دیکو۔

کو رس :- تڑا ہہہ با تراہہ !! دھریے رو رو۔ رانی دھریے رو رو۔ دیا
دھریے رو رو۔

کھپر بلوپ :- ہے پتا۔ یم جوچہ اپنر و نان۔ ڈامب لا گان۔ سر کونڈ

کلش دلو تھ جا نند بیکھ تھ پٹھ راج کھن تھا و نان

باندر و نان تھ گزون دہن کھیا و نکھ تھ جا و نکھ۔ ہے

انست دلو :- یسخه استھا پس منزہ و نسیہ اپنرا پرثر ھینو کھ و نہ کو رس کام

چھکھ پیشہ مٹہ

کھپر بلوپ :- ڈینو۔

۱۲۸

نایر ثور (۱) :- ہی رازن! اسے میت کر تو شرم نہیں اسکے جھپٹاپی۔

” (۲) :- ادھری! اسے کہتے بخشنے دے۔ اسے کس بخشنے۔

” (۳) :- اُسکے کرکے مجدور گپا ترا وہ خیری میاڑ تھا وہ کھبند۔ کئی کشمکش کھمیٹ۔ خود پر کر کرہ وہ گوک پیشہ تھے پتھر کرن دال بیٹھنے ماسٹر پتھر نگزائیں۔

” (۴) :- دُن لاین چھپنے۔ وُن لاین چھپنے۔ ہنگے منگے دین انا تھے زاہن۔ سامِ نگزائیں۔

” (۵) :- سُستے سیلے ساری یا ترک ٹالی سالی، بھکھر زن مندن تے وہار نیز سندھیا پلازا آس کران۔ یوب دان آسن کران۔ تو ٹوتا آس پران۔

” (۶) :- رازن اپی اوں آدیش تپی اون آس کو کرمی زنوباعل روپو اسے سزا، دم دلو۔ نوم پتھری ٹلیو۔ اس پر لوگن پرایچھتا۔

” (۷) :- اُسکے جھک کرمی۔ لاچار کو کرمی۔ مجھر کو کرمی = کھپر بلوپ :- یقہ نگرس کور و ڈپر ڈس۔ بشری بار، ہتھ کرکڑ و کھ ساپر دا گردبھا جاو۔ ساپر دا گپن۔ ڈور دنگر چھ دتن، کھعن، ڈلن تے ڈولن پسٹھ۔

نایر ثور (۲) :- گھما کر رازن۔ اسے چھپاپ کو رہت۔ ہماپاپ یا انگر

۱۲۹

کلش دیلو پتھر بیسی کر۔ اکھ آکھ ساس دنار چکے
چکو دم۔ بیسی و گوں تے ہجمن ہست مول الگ۔

نایر ثور (۳) :- سائل شر بر یاڑ، بب مان نے بند تھا وہ ایں اسکر ہاٹہ نہ زانہ
یتھ کار، یتھ پاپ۔ داے! مجوز گپا لالچار۔

” (۴) :- کس پتھر ہو ہنگے منگے یتھ گانک کار کر کر۔ رازن! اسے
کر کھیا!!

” (۵) :- یتھ کار پتھر گو تھو لا گھکھ۔ میون بڈ بٹھ تھا وہ کو
بنت۔ ہجن واجھ کر۔ اُو کو تھے مجھوں گھنٹھتھے یور ٹنگ
آنکار۔ پاپ کو تر دا ٹنھ مارنے کیتھ تھے ہے ٹاکس پوٹر
پتھر ہو سبیں جیہے ہست باندھ دیں۔

گوڈ اشت دیو نبر دست آس کران
چوتھ بجھوڑتے آسن تے کران۔

اشت دیو :- ہا۔ ہا۔ ہا۔ کھپر بلوپ! یہ ترا وہ کھیلے!! ترا وہ کھیلے!!
بولا تھو! (۹) سریتی کن! (۱۰) اون کس پوٹر پتھر ہو پن بب
ما جی ہند باندھ دیں۔ کس پوٹر؟ یکوں سون پوٹر!!

رائے کلش دیو! ہمارا لی شریتی تے ہمارا ہج اشت دیوں
پتھر۔ بیسی کس۔ ہا۔ ہا۔ ہا۔ ترا وہ کو کھیلے۔ واپس
نیز رائے دا ہی۔
کھپر بلوپ :- ہے تاماہ! یہ کنہ چھو تو کر و نان۔ اسے اُن یہم دو ٹھٹھن کٹھ

نایر ثور (۱) :- سائیز زم کرن میں آئی۔

بلقز :- اُکر چھپاپی۔ اوصاری! اُسر کرو تو ہو کجھما۔ اسے متوجہ تو
انش نظر۔ اسے کوئ اُتر بار اُتر !!

نایر ثور (۲) :- رشیت پڑھتے اس نین رو ز پچ آش تراویش۔ زونٹ
اوں نیں کچھ اپارس منیر بیو پگاہ دارس کھاربی۔

" (۳) :- نیت رش سلا گشیر سارے ناکن قی۔ مگر ان ریکر گور
کھادان۔

تریشوے :- ہی زگت امبا! ایا انت دیو تر ران ماتا سری مت کڈن گیڑہ
رشایہ منیر۔

نایر ثور (۴) :- ہے ہیشور میں کر اچھو۔ پن کر اچھو۔ سون ماہر اُسکو سارے
پار پڑنا۔

تم سارے نے خان تے پتو نیران۔ کھل بوب
تیشران۔

کورس :- نایر ثور اُسکھ انت دیوس تے سری مت نندے زالیہ موکھ
سوزر مت، سمر کھوپ بود شستار تھ کیا آسی۔ ہی ویشور میں
پشن ڈفوب پھیٹھ کرم کرنا دا ان۔ بیتیہ پڑھ کامہہ ایتھے اسکیں
بود اُسٹرچھ یہ !!

برہمن لیٹھ:- کیٹھ سے آؤ۔ بیتھ کیمپ پڑھ کیٹھ سے ہیسے! دان دھری
پنیسہ پارا پکارن کیا اُر تھو تھو۔ کنیہ ساری سنکارا داں۔

کرچھ مسلکن ریٹھ۔ بیوزول وجیشور بیکھ۔ پن دلو سزا تاکہ
دویں روز عبرت۔ یم کوت تراواد کو کھیلے۔

انت دیو :- کریا کھ کھا! یم سوزکر کلش دیوں۔ جیا ندن۔ پن سون
شوثر فون چھ۔ پہندر کو ٹبھچھ کھکھ بند را ڈل مکر۔ کریا کھ کھا
۔ ہے وجیشور میں! اکس پوٹریتھ بیس ما جھ ہش باندر
ہن۔ کس پوٹر !!

انت دیو اندر اڑان۔ سری متی۔ گھنگا دھر
دندگ۔ لوز کا تے ولگا تے آندر اڑان نا۔

ڑوں پوان اچھے گنڈے یکہ تراویث۔

کھبر بواپ :- راز پوٹر چھ تھیس راج یہاگی مارس نایر بُر کر ڈیو کھ
نایر ثور سوزکھ وجیشور بیکھر زالی دا ان تے ران مول چھ
نایر ثور دن کھا کران۔

برہمن زیٹھ:- یہ چھ سیک کرڈھ تے میٹھ انجو! اکھ تیاگ۔ کھا
تے داں کران۔ بیتا کھ دہر دا سس رونگت۔ لکھنا شش
لونگت۔

نایر ثور (۱) :- یس کار اُسکر نا دکھ تھا اوں آس زو ڈنڈ دیں۔

" (۲) :- نیتے اُسک دو شرے پھتر ریٹھ نا دلز۔

" (۳) :- دے دین انت دیوس ریمر لیش آے۔ اسے کوئون
کھدا داں۔ رُور و چھن۔

پھر درن بار کوئی نہ دیکھ۔ مگر متے گز سٹھا تھے تیر۔ یہ نادار بیکرے
ہے رکھتے۔

تھکن : - اے تونر پٹاں بکاٹ دیوت پڑا شاپ۔ اگر آس کرنا ان اگر کہ نہ
پس کر سکتا ماہس دو کھد پیچ کوشش۔ مگر اپنے آس پڑا کاٹ
تھے برا فتح۔

برہمن زیستھے : - راجحکار اکنہ ذلتوں امامیہ اوس طیس پہنچے۔ کوچھ کوچھ اگر ان
ٹھٹ کمکھ عورت و گوہر تو پتھر کھنڈ اکھ دہس و جیشورس
پھر ان یہاں صیام کیسیں لکھ مدنر استھان کن ساموہک
پتار تھا کر ری گیٹھے۔ ٹوڑ دزوں یہ ہم سے کے منای تھے تکھوڑی پتھر
پشن دزوں لٹپنگکار دا رداڑ اڑتے تاڑ لج نکار کے آندر پتھر
پیس آندر سہ تام ناد لگپس۔

اکتم برمجن : - گوپن تھے پتھن پڑیتھکھدار تھے ٹولت اکھ اکھ گرپن پہنچا تھے
اڈی نادون کیتھ۔ کس سنبھا سے امکھ تھوڑت اسہ بھکار
موکھ۔ ہی دیہ! اے کر رکھیا!

ہرش دیلو : - متے کوئی یور و انسن تھیں۔ یہ بدر کار بیکپے رکھتے!!

برہمن زیستھے : - ہاصل! کبھی کمزورہ اوس سپینڈن تھے پس۔
ہرش دیلو : - بیو دے بے پل کر اکھ کچھ رنگ ملندوں منزگرہ رہیں، من
پسازندرن سکر نافر گریہ کر آس رہا پڑ دیستھ
برہمن زیستھے بے گو توہر اسوب کامنہ لفوناٹک گنڈ پیچ گیارہی کران۔

دوئیم برمجن : - سنکار راؤن پڑ سنکرنی مونکل۔ رپڑتے مریا دایر مونکل
کو و اتنا، بدآڑا رتے بدھو شرار سید دھہ بہش زندگی ہند رویہ۔
تریسیم برمجن : - کر بن بدن، واکھ، وژن، وائی تے شبد بدن پس معمیہ تے
ارکھ، رہن ہمن بدلن، مزانج بدل، دھن پتہ دوں ساری
ٹوڑیم برمجن : - سکنہ بدن، رشتہ بدن، ورن بدن، کولاڑا بدن تے
ورن سنکن کھسے بونش، کل یاگ آس رگن رگن شنر تیس
مکھ رکھتھے گومت۔

پچھیم برمجن : - گوھر، گول، آڑا رتے پڑ سو بھاد آس بے صن، رکھ، میں۔
برہمن زیستھے : - اما پوز یلوٹ شہر کو کس چھو یور پکان۔ شاید چھو کتا م
رُتھی۔ گڑی ٹاپن تے شکاران، شپر اواز حصے کن گزھان۔
کیون نہ... کیا ساہے... دلو و چھو۔
کورس روزان برس بھیڑ زنی پارا دن
اور آڑا ن تھکن تے ہر ش دلو۔

ہرش دیلو : - میاں پتاما تھا ہمیں چھا وائے پاٹھک۔
تھکن : - پلکل دار تے کاپ۔ کیوں گوئیگر سیز مرز، ڈھے ڈاس
برہمن زیستھے : - نارن تر قوڑت کہیں باتیے۔ راجحکار! توہر کبھی کمزار یور
ہرش دیلو : - یہ میاں تھے لوز زیماں تھا چھپے نیکر لانک سنگر کو موت میتے
کو زند دی دی بل پلور کھ جو پا جوان رخ تے روپ بدھتھ
یور سوئر رکت۔ بٹتے تو مس نائی تھے منزیری را چھو درن تے

ہر ش دیو :- بے اوس گاراگ را گئی شاران پتے گرا شرمن واد بدلا و ان پر جمیں
مول اوں پنڈادھیکاری سچھہ و جیشورس ناپر بُرکر کرنگ شر
کران۔ تو پر گرن دکٹر سینگھ نگرگ سروناش یہ صنان۔ افسوس !!
بر جن زیستی اپہر ا تو ہبہ کر لوگ اسرائیلیہ ہند پے پتا۔

ہر ش دیو :- ناپر ڈولو سوز پریستہ سہ دے ہک دیلہ لٹکا ہبہ اک ددہ پاندر
داون کرکن پکش۔ بند کو کور پر و پھٹھے واپس، و پاکھ و تکھ بید
تراو پچ پر ارتقا کر کچھ۔ تجوے کر باوچہ زیستی دکر یا وستان
چھک جھکل منز ناپر مار ڈھلنے پتھنا و مقدار سونکر میتھے تین
تراو نے تو تما میلو یوتا میں تام و جیشور نگر ناپر بُرکر کر کر تھے
وابس پھریں۔ بے آسے مل تھی اوپر درامت مگر پر پار لوں
پنڈ بنس مایس راپن کلش دیلوں یکھ تھم بانڈ تراو ناپکھ میلو
نے دوہ چاٹم بلکہ پڑا ان آخر نینیوں میں پر زریں راپن کلش دیلو
چھ پاٹتے پر ڈھٹھو مونکھ و بے کھیتر کن درامت زد جیشور
نگر سیا نار دن۔ کاش ابے آسے ناپر دون دوہن تھے
ٹھیٹھ بومت۔ راپن مدد و متنہ دراں ڈھل کر کر تھے۔ آندے
اوٹ ٹھم پاس مکتیر و فل و دشیں یور۔

آسے :- راجھکار۔ پہ کوت تراو تو ہبہ کنی۔ سچھے پڑھ کامس منز
میفن رُو تے تو ہبہ سچھہ لگے تو تھے کیا، وگ۔
تھکن :- لا راجھکار! فل او اندہ اٹھو تے و پھو جیشور مند چھ از دھرم

سالو روستے کئے ہے مشرس۔ دھرم سارے چھتے کھنڈلے تکڑے۔

مُہنڈ پاہ تھا پتھا جی آس ملے زائل دنماں پتھا ملے
پر اسی سترے تھے۔

ہر ش دیو :- مطلب؟

تھکن :- آسے ما ناپر بُرکر گڑھ تھے و نہ تے کیتھے پکھو ہٹ بکھہ نہ
کامنہ مول چھڑے۔

ہر ش دیو :- پکو؟

ہر ش دیو، تھکن تو آنڈ آثان اندر

ہر جن زیستی :- راجھکار ہر ش دیوں تھے و چھتھ کو ناہ پر سن پسدن دو شے
راجھاتا ہے راپن تھر۔ نو رو پیکھے۔

دو قم برجمن۔ پریستہ سکھنے تو تم چھا ہر ش دیلوں بروجہ کیتھے و چھان؟ کہنے
کو پن چھ و چھان!

تھر نیم برجمن :- لوپر مارکرین را ز ماتا یہ بھر تھے اسخون دا گڑھ صن سکو۔ لوپر
اگر پیسہ و پتھہ ہر ش اگر کی پاٹھو بر لکھ۔
بر جن زڈریم۔ ون تے پر زھن کیتھے واریاہ آس تھر تو سب نہ تکن اکھیں دھٹھ
پھٹھ شبد۔

پل انشر نیم برجمن :- یس راجھکار س پتھر بروٹھو چھو و چھان تھ کس و تھر کر کن؟

پر اسی، پڑا فن۔ سترے تھے سو بھراؤ پر شر دولت۔

کم پلنگ تا پر بگ و خداون؟ کو سر تو سرت پا لار زاد و خرسن؟
شیخ برخمن:- مکن باش منز کیهان و چاون؟ کم سانگ پر شر آنون
از نانا پر گارگ بوزن!!

دقیق برخمن:- شرنا گھر رازی یوش کمک سو پر چو کر پیش پینه او تک چهلناویں
پاد:-

زیست برخمن:- آئن چود تک کھلان پیش ھو پلزا نه آئن چو منز چادان!
آس و اس اشت دیوس تے چو آز ناما مار شر چادان لاین
بنادان. پائیز ڑھیتی چھپر سل اپیوز رازی کارس کیتھ کرناو
واس:-

تریشم برخمن:- آس گھن منز یحی نو ہماش منز کوتاه ہاوس دوہمہ گاری
دریٹھان. ورن چھ دو اری کا پیش بلبس تل د و دھان یحی
گیٹ کارس منز کرن تریشوے راون پیٹھے واولہ. بیتے کیا
کرن. کس و نہس پر سورے کیا زگریو کو.

زیست برخمن:- ہی وجیشور سائی! پرو پلاشی کر تیشل گرن. نیش پاپ نیش
بودھ تیشل زعن پر و پلاشی کر عابن تے ہرن. پیز جس سایس
تل اپکو کس اسی بھکت زن ہے وجیشور سائی.

تریشم پیوان نیشن یحی و دنگر منز ارام
کرن تی وزن چکنے نگرو اسکی سینت ہے چھت
آندر اڑان.-

سینت:- اے برخمن! ڈیلو رازی اشت دیو کتے چھ؟ بیتے چھا کیتھ
ویتھ بھجے پارو چھ.
زیست برخمن:- ڈیلو کڈو تکھا کتے ہیچھ او! رازی اشت دیو کتے مہارانی سریتی
ڑائز اور ادی سیسر جیشور کر پوت آنگنہ منز اندر. ساید
نایر مکر مسار گا میر دھرم سالہ پندن فرشن تے تالون نڈل
ویتھ برخمن:- دیش! تم چھ ویتھ سنشر ھٹھ عاران.

کھٹ:- یہ چھ رازی دا نیت پیٹھ را پکھش دیوں دوٹ آمٹ. رازی اشت
دیوس تے سریو متی یکٹ فرمان پیٹھ.

زیست برخمن:- کی ہیتھ فرمان! دا زن آدیش! یہ چا کیوں راز پتا
ماہ تے راز را لپٹ پتا ہی کیٹ کمپن ساری ہے پیڑا ازن کیٹ.
دوٹ:- یہ چھ کیوں رازی اشت دیو تے رازی ما تای کیٹ!
سینت:- تو ہم کڑو بیتی ٹھہراو! پکر پاتھ رانی رائیشس و منجز
نگر پیٹھے چھ آمٹ راز کھش دیوں دوٹ راز آگیا تے
پاگام، ہستھ۔
ئے اڑان آندر

دقیق برخمن:- آماکی آسے راز آدیش؟ تو ہی چھا کیتھ خبر?
دوٹ:- بالکل ہے! میتھ ٹما کپد امٹ کر نزی پر پتھر کیوں رازی
اشت دیوس دین۔ بیتے پتھ کاٹ:-
تریشم برخمن:- ضرور آسے راز کھش دیوں وجیشور واسیں اپھر دوٹ کر پڑ

سُرپِرِ مُتی :- دُلَا ! کیناہ چُھُ فرمان !

دُوْت :- راجماتا تے چُھُ سیّه پاٹ پُس پھٹھ پکھٹھ۔
سُرپِرِ مُتی :- دُلَا ! یلواری۔

دُوْت :- ڈُماتا تاڑ پکھتا کید آئٹ کرنڈ پر وہ میر کیوں راز
انٹ دیوس۔

سُرپِرِ مُتی :- کیا؟ —

سو پھر ان پوت پتہ زنان برہمن

سُرپِرِ مُتی :- اے برہمنوا سے چُھُ ثیرامٹ۔ گُڑھو گڑھ وہ نیز پڑھن
ڈیرن پھٹھ آن زل تے آرام۔ ژوڈش ہست ژوڈش تے چُھ
وہ لکھوڑتھ پندرہ۔

برہمن نیران نیران زنان۔

کورس :- دیون ہش دیو۔ ہادا پوکرنا رکھیا۔ ہی وجیشور اٹھی بُت
نُت ہا۔ سور پر زدیہ تو نازس۔

سُرپِرِ مُتی زنان دُو قس نُش گُڑھٹھ۔

سُرپِرِ مُتی :- دُلَا یہ نای آگئی پُتھر یلواری۔

دُوْت :- ڈُماتا بائے پکھتا کید آئٹ کرنڈ پر وہ میر کیوں راز انٹ
دیوس !!

سُرپِرِ مُتی :- کیناہ بے چھَ نادو دُو گھیں۔

دُوْت :- ماتائے کیہ ووں تے۔

سو کھو نیکل نو آنھا پر تعمیر کرنا کھو دیز دنیار سوزنگ آدیش
سوزنگ۔

ژوڈش بُرمیں :- ناکن۔ پن بان نیز دوش ثابت کرنگ پھر آس۔ بیتھنے کیتھے
پلاشر پھر بُرمیں :- وجیخوار سہمبار دُچھھتے بلوڑ تھا آس میں پھرلان اے
آسین پن لچھاتا پک نامہ سوزنگ۔ بیتھنے کیتھے۔

شیشم بُرمیں :- سیدل آسین بلوڑت لونک گو آلناش۔ چپن ڈور ڈنگر
پیتھے سر راہ۔ پھیلورٹ آس۔ اُس تے وجیشور واہیں
آس، میں کھمامان مویگت۔ بیتھنے کیتھے۔!!

اور نیران سُرپِرِ مُتی تے نوکھا۔

سُرپِرِ مُتی :- کھمٹ اکن جھو بیگڑ ہڈھو آئٹ ہی سینٹ تے هر شدی لوٹر
لوکنے کھا پھٹھ کو کدا ہتھ آپد۔ ہم تارن اسے سایپے کیتھ تاکن
کھتھ کھنہ میسٹر نار لونگ تینہ آپیچھا استھا پس میز رنگر
سُندرا دیز۔ ون کھن جھو آئٹ بکر پھٹھ ہی۔

کھمٹ :- نای ناتا۔ یہ دُوٹ جھو راز لیشیں کیٹ راز کھش دیون
فرمان، سیّھ آئٹ۔

سُرپِرِ مُتی :- راز دا نہ پہنچا ! کھنے تھے شاپر سیّھ پیتھر کے لکش دیو پھر تھے
چھے ?

دُوْت :- نای ناتا۔ میشون اکر لپا دپر نام۔ میہ وسٹھ تھے آئٹ
بے چھس تی زنان

سریہ مت :- و اکیا جو کلش دیلوں فرمان۔ بستے بوز۔ آن یوری ۹
 دوت :- ماتا! رانہ انت دیلوں سوائے، ہین کر پڑے پڑے گٹھے دو۔
 سریہ مت :- کیا؟ بچھا دو لذیما کہ کاہے! دیلوں کی چھا تھکھے
 ۶۴۔ میا نہ اکر کھجھ دکھڑاوس جون کلش دیلوں اسran ہے
 پڑچکہ دلے دلے فراہرداری پستہ کر درلاگان۔ دیلوں
 دوت کھوڑ ان گھوڑاں فرمان یخھان
 گھوڑی مکر سریہ مت چھبیکر لوان اکھو قنبر۔
 سو چھتے دلیکس آندس تل گڑھان ہے لش
 گماش تل بران سو چھتے خمی چنموز نہی
 بچھتے لوان ہے کنان۔

سریہ مت :- ت چھبیل دناش گومت! شے کم بچھ بچا سہ باششہ کھلان!
 پڑھن کو کر من ہند دمپ دلائے لہروان۔ آسے پر ہکم دوان
 زکا نہ کار کر گرگڑھ پتہ تندی جازتے درائے وجہور لیوں کر تیر
 کرن۔ سُکس چھو ڈکھ چھاپن ہندی شیبھجاو موکھ دن
 پڑھ لکھ روان ہے رازس چھار جازت، ہوان؛ ہے تو نیمر
 کر پرم کوچھ اسے دو لس اجازت ہون! دکار آسے
 نس! دکار چھ اس رازس۔ دکار! تکھ کھن دو تھیمہ
 لکھ دشوار! گڑھ وس و جیشور لکھ لون سر تیر کر کل
 ستر چھ میت کوئٹ! دنہ تدیا لاگر بس کس چھو؟

۱۷۲
 دپس پہنچن کاڈن ہتھ کام! اس کیا ہر تھن اپار کھن بھی
 ڑھی گرپن کاڈن ونہ نس کن تھوان! اتھواں پہنچن
 دیش راجس پے کوس ٹھوٹھے پے دو لچھ تسلان، ناک واں
 گڑھ یتھی دھر نیز زدی گماش منزو اپس پے وسٹس سیتھ یور
 پڑ کا نہ دوت تے آدیش سوون۔ گڑھ؟ چھپن تل داس
 کرن دل اس گرپت راج تیاں کی ماں کھچ پڑھ چھ گھوڑاں?
 تند کس بے چھ؟ دپس پہنچن گڑھ جار کاڈن کام
 ہمچکن راج۔ نیر۔ نیر دا اپس!!

دوت :- ماتا! پر کرس با دھنے۔ آپا پولز۔
 سریہ مت :- کیا؟

دوت :- سے ما ہیوک پر فرمان راز انت دلپس دھنے۔
 سریہ مت :- تھن تھے منز کو سر فرق چھے؟ یو س کھم اتھ فرمان
 نہر چھ اخس پڑھ پکھتھ بہیکھر پڑھ بادھ کاٹے
 پڑھ کر کھنے، سر گڑھ!۔ ہر گڑھ! نیر؟ یلات۔ آپڑے
 یلات آپن کار دو تھیمہ! تھ کوہ گڑھ وڑھ۔ ہی پرمیشورا
 تھ کوہ گڑھ وڑھ۔

سو دوان فرمان نیس آندس کس دایکہ
 امی وز راز انت دیلو تھکن نیران نیس۔
 سریہ مت دار دار سکھلان۔

سوچنے کیس پر کمز فرمان چھا دان۔ ۱۳۳
 سوریہ متی:- کہیں نہ۔ کہیں نہ۔ یہ کی چھ۔ پائیں پر کمز
 بینے کیا۔ بینے نہ کہیں۔
 اشت دیو:- کش دیوں فرمان کی چھ ریشم پیٹھ پہنچھے؟
 کی چھ پہنچھے۔ پر؟ بو نادو؟
 سریر متی:- ن۔ ن۔ چھنے پُونا۔ تراویدہ کھجھ۔ پیکو لند جایز
 کرو آرام یوتام آن ہمہ داتن سینٹ ہر سرش دیو۔
 اشت دیو:- یوتامہ امیر پر کھچھ کھکھ یوتامہ ڈھنے فرمان یوتام
 پئے کا بھیا۔ سے پس نہ قرار۔ یوتام یوتام نہ۔ فرمان
 پر کھ۔ پر؟ د نہ نہ نہ نہ۔
 شہزادہ منڈ فرمان نہیں
 سوچنے بیس آنس کئی یوان یوتام
 اُخس پہنچا کھ آند تس آفہ پیش کھ
 آند اشت دیوں اچھو دزان ہستہ مالم۔
 ریشم پر اشت دیو تھبی نوان۔ یوتام
 روزان نوم سمود جاری۔
 سریر متی:- ن دلوں پا دمن پہنچھے ہیو۔ بے بو نادو۔ اکھ تاڑ بھوت
 بھن۔ نتے وہ سخت یاڑن۔
 اشت دیو:- فرمان کیا چھ؟ یہ فلم بوزن

۱۴۴
 کھیث:- پر نام ارازن پا دپر نام!!
 دوت:- رازانت دیوں ٹمن راز کلش دیو پر نیس دوت شند
 پر نام!!
 اشت دیو:- دوت!! کشیں منڈل کسی راز کش دیوں دوت!! پر نام!!
 کیا چھ شیخوں کیا چھ پا گام!! کی چھ فرمان۔ دُپو؟
 سریر متی:- دیٹ اُرس جواب۔ پر تو کر؟ قس و لیویں پہ
 سے ووں۔
 دوت:- پر نام ہزاران۔
 کھیث:- راز ریش آہن جے بے کار۔ جے جے کار!
 دوت پر کھیث نیسان۔ سریر متی
 گڑھان پہنچ پہنچ زندہ فرمان کھیٹ۔
 اشت دیو:- کہتے چھ فرمان۔ کی چھ؟
 سریر متی فران تلان تولو دل رکنان۔
 اشت دیو:- کی چھ آندہ پکھھے؟ کو سر شیخو سلیون؟ کہتے۔
 سریر متی:- یہ چھنے کہیں ابلکی اسٹرگی! توہر کیا بنتے دیٹ نیس
 جواب۔ آندہ۔ پیکو کے آڈریر۔ آلام کرد۔ چھوپتے پر
 چھتے زوڑ را تھ۔ روڈش ایڑز۔ پیکو وہ ہمہ بھٹھ پہنچھے
 روڑتھ۔ کرزو بھکوت بھن۔ پیکو!
 اشت دیو:- آندہ کیا چھ پکھھے؟ کی چھ فرمان۔ راج آگیا
 ۹۹۶

ایکاٹت دا اسی راز انت دیلوں نس کو پڑنے پڑھ۔

انت دیلو :- (کر کچھ و دان) واه! واه! بوزان چکھ کیو سہماں پسند
میاں نس دنیش نس پڑھ۔ شابش چھے ساڑھ کولوتار کر۔! ا!
پر۔ تکن ہر دن تکن پر۔!

تکن :- راز کلش دیلوں نکھر دئے سپید و جیشور نگر لوسر تغیر
توتا میاں نام پر راز انت دیلو کش تراو و تھہ پر نشرتہ تزن پتھی
سر کان تو چھان انت دیلوں کن۔

انت دیلو :- پر۔

تکن :- یوتا میاں راز انت دیلو کش تراو و تھہ پر نشرتہ تزن پتھی
گرن داس۔

انت دیلو :- (کر کچھ دتھ) کشاہ — ہ — ہ !!!

تکن :- کامنہ کا گر گر ہستیہ شمار کلش دیلوں اجازتہ و رائے
و جیشور منزرو تحریر کر بخ کام مٹ۔ ستر بوج کر دنڈا۔
— تکن کران تھہرا۔

انت دیلو :- برومنہ کن پر۔ ہستیہ چھاکتہ پاکھتہ
تکن :- یہ فرمان چھ انت دلپت کشیر نشکا سخی راج آگی۔
راجا کلش دیلو۔

انت دیلو :- بوز تھہ ہ۔ پتھرس بھتھ دتھ کیا ز چکھ کوش دا
بوز تھہ ہ۔ سیکھ کشیر منزرنیز نک حشم آؤ دین۔ پر نشرتہ

سریر مت :- تراوو — یہ لوزر۔ سے کڑو پر شد۔ یہ چھنٹو کا مہنہ
آدیش آگیا۔ بوزو ہر شیوں تا پر ارشنا۔ بونا و دو
انت دیلو :- مصشم شروع پسند پاٹھو چھکھ مالان۔ و فرمان یور مر
نہتے پر۔

سے چھ تھپھ دوان۔ دو ز چھ اکھ اندر
تس آنھتے بیا کھ اندر سریر مت آجھ۔

انت دیلو :- تراو تھپھ! یوٹ کی چھ کھٹن لایق ہ۔

سریر مت :- یہ چھنٹو ہر سریرن لایق ہ۔ چھنٹو۔ دلے می سیتی
چھٹھ پھٹھ گڑھن۔ !!!

انت دیلو کو لو ان فرمان ہے سریر مت
پتھرس بوز لایس تمسنڈ دیول س چھ
تس کلک پتھر پتھرس بوز لایس بس
روزان کی نشرت کا س اٹھو مدرایز نہ
پشمان۔

انت دیلو :- تکن۔ دو لپر کیچھ کی چھ پاکھتہ۔ ڈنے پر بوز پیہ۔
تکن ریان فرمان ہے تلی پریان۔

تکن :- یہ بوز تھ چھ کشیر منڈل کس راز کلش دیلوں پاٹھا
انوس ز و جیشور کس استھا پس ہ۔ مگر س چھ ناریا و
ناو پتھم۔ پر زا چھ شک کران ز و جیشور کس سہماں پس

گٹھ صحت چھ کر داں واس۔ بوز تھے ہے یہ نگر زالنود کھ میا ہے
خُکھے ستو۔ چاہن اشارن پسپھٹے۔ بوز تھے ۶۔
ہے۔ افسوس !!!

تحکن پشمان گٹھ صحت پاؤہن پسپھٹہ بہان
کھلہ نومراو تھ تو انت دیوں زمینہ جیر
یوان۔ پچھ کر کھو رو دان۔

اے انت دیو اچاہد راز بود کیا ہاں گو ۶ دکار پھٹھ
تس رازس یں ننہ لفے پنڑ نیں پو ترس راج سانپہا
دکار تس رازس یں پنڈ بٹانی ریشید موهہ زال منشیہ
پتھے یوتسر راج تاج دیہا دکار تس راجس یں پنڈ
پگاہ موچیہا دکار تس راجس یں پنڈ لکھ کو وادس سام
ہیسیہ اسید۔ تے ابجی مک پے کٹھا !! دکار تس رازس یں
تزریز اڑھس پر کھیہ دکھنے کر لئے دکار۔ دکار۔ انت دیوا
ثرے پھٹھے دکار اسوارے راو رکھ بے ماں اولقار اپر شھما
آڑار اوپھزار ابلو داں !! مردانگی حرف ہے تمسیں رائیں
۔۔۔ هندو رامان ہوں ہے شوق رچھان۔

سریسیہ می ہوان اچھ تر کراو تھ وو تھن
تحکن یوان کیتھ قدم ہو منہ مہن
کھن پو تھر کر پنڑ نیں داشٹھ مائس ملکہ نیتھر نشکانک خلم

۱۳۵
کن کر؟ آئیا یو تھ پو تھر تھ بیٹھ ک انش۔ ہر گز ٹپھے برگ
ٹو۔ ہر گز ٹپھے۔

سریسیہ متی وو تھان۔ انت دیو تحکن پسٹھن

شان ہے ٹھڑستے یوان لا یہ سو۔ سریسیہ متی
گر شھان ڈاٹن ہش یہلے۔

سریسیہ سی۔ ڈھو پیر کڑو۔ ڈھو پیر ا تو ہر چھو خرو ہو ہر کیا چھو دناں
شرم لزا۔ ہو چنہ کھوئے تے کے دہڑا دنہ روئے چھو دناں
گر شھان۔ کو سر کھت کھر دنہ پیر کر لزا۔ پتھر چھو تو ہر آنگان،
دہڑا دن۔ تو ہر چھن پاں پیٹھ پسند وائی تے زی یو پیٹھ کاہنہ
بندیش۔ یہ اناب اشناپ کڑو بند۔ کیا گر شھ یو دو دے اُک
بیٹھے پتھر تھر تھے بالو اپور تھر تھے برد شرھ کو داں !!

انت دیو۔ کیا گر شھ ایا ٹھ پتھر تھے یہ بیٹھان یہ کلش دیو چھو شرھان
ڈو۔ ڈو۔ یا گلار دھانگنی ! رانی۔ پو دھرم پتھنی ایتھ رتی
شرھان۔ چون پو تھر چھو شرھان۔ مئے۔ مئے فریتھی زاؤں
دھتھ بندھ پتھر نیتھر کلٹھ تھ بالو اپور تھر تھان تراؤں داہ !!

واہ !! اے دجیشور سامی بوز۔ بوز تمسیں ترے با پتھر
کھوئے۔ کی داے تدب پر چھ دو وان !! افسوس اُمُو سندھ اگی
کاری پتھر۔ کیا کیا داو رپنے مئے اعام لکھ چھ زنان موران
ہندو بھوگ لگ تما شہ زنان۔ مگا اعلیت چھے ز مرد چھ زنان

ہند گھنڈن تماش، کا ٹھیک پوچھ لیا۔ اپارکر چھوڑ دیں پس پالکر پھیلی۔ فتحت خوش بھیں۔ ہے، افسوس! کیتھر زنا پختے کمن مکن ہر دن شیرن لول بچت بات نہ فخر گھنڈتھے پڑھ رہا وان۔ تبیر لاوان تھیز رہا وان دو ساوان تھے آخمن ہنڈا رس کھانا وان کیتھرو ٹھوکر بلوان نریل۔ کیتھرو کوڑا گائی چورتے کیتھرو سوندر د کوڑ جود۔ کھڑک حضوت پر کھوڑ د پد بایا یہ سستی مردن ہندر د انگی وش پر کیتھرو ہیتھر تھند پر ان۔ ہے افسوس۔ چھت کئی داہر اثر رو د چھ بالا پس پھج جسے د سرھ بال رہا ان تھے کئی چھتے کمرباون مٹر چسے کر دفعہ ثرا بک دیکھن گوھن منزرا میں پو ترن آتھ راج تاج پر ن کرنا وان۔ اجھر چھتے از در رذہ بہنچ مکن مکن پتو ریشن پر والاں ماجھ چھتے راز کو کچھ اس سکھ د قیمین کو لو کہن پو ترن کھو بن لئو و رکھ راج سانپان۔ کھر چھنی مرد د سد والاں۔ کوہاگن لاگان۔ نہا وانہ د لیٹھ چھکھ باسان نی مرد بڈیتھ تھکھ لگائی کائی نہ پاؤے چھتے پو ترہ بول تر کلان تاکر کر رکھ کھجور منزرا اوے چھتے ادوار گڑھو تھے پو ترہ کل تھاوان۔ تیسندی ارامن رچھاں۔ چند پلابر کران تے ہمازس پیڑی نیں نم تل تھاوان۔ بڈس اڈنگھی ٹینپن ہنچھ منزرا وان۔ ہے۔ افسوس! زنانہ یہ مندی کیم شاری دلوش زانہنچتے کر رہتے ہے پیٹنگ باریا سو کار تے زانہنہ تے کلام سی پیٹاناد د دھے اس سیستے کے پیٹھ راج کلان۔

آگئی کران پر بھا و ترا وان!! ادھیکار جا وان!! تبیر لوکی سایرو سو کھو کپدا ان ہند ناش کر لونڈن تے دوز کرم پر لو کرک سو کھو، کا بھکھا یہ نیتھی!! افسوس! دوز چس داٹھ! ٹرم چم د بھیڑھر۔ پنگ نانگر چھنے متر، سس گوتھ، ہتال چھنڑھ گا ٹھرڑھ موں نکھو امٹ۔ تے یہ دشا پر د تھکھ کو سچا ہے چھوڑھ موں نکھو امٹ۔ تے یہ دشا پر د تھکھ کو سچا ہے چھوڑھ موں نکھو امٹ۔ تے یہ دشا پر د تھکھ کو سچا ہے چھوڑھ موں نکھو امٹ۔ سیسے مند رک دار ترآ و تھکھ کلات پریتے دو فرانت سیسے پھٹھے خڑھن۔ کوئت؟ د ایپہ لوک تیر لوک تارن دوں چھ پوھھا سان۔ تے کس آسی یہ تھکھ نے بواں یہس تبیر استھا پسند تے پھر تھکھ منزرا کہ نا و نہ کوہاگس منزرا یہش روہی میون مژن۔ ہے۔ سیسے میاند لائز دیسنا! تیسندیں گوئن نے دو ہے پلوزا کڑا وان دو یہس گوڑا رک بالک تے رانی مند د منزرا د چھن۔ پی چھ لا کھ آز تام و نان۔ تے دو ہنچھتے آٹھ منزرا پر زلبیز یوان۔ نیس پو ترس نو مارسندیں آزارن دہ ساران تے شکھ د پس سیسے میں آسے۔ نیس پسند نہیں بندن، آشنا و رشان دھیے بی نظر چھیڑھ ضرور گنڑھ زانن زسے چھنڑھ تیسندی ہیز بالکل ہڑ۔ ہے۔ افسوس۔ پیٹھو ہٹھ زنا نہیں کی گڑھ سپدان۔ زندے د تھکھ منزرا شرپن۔ نہتے۔ نہتے لیتھ جان ہیون۔

شاراتس پتھر کش کشان سریمی
لہتہ بولیاں لایسیز۔ تھکن مٹان اس
تھوڑے کوچھ پتھر لگھان تے زنان.

سریز می :- سینیس و آنٹھے بڈس شرکھ زبولارڈس چھنڑ وہ ذ
کھنچ خوب۔ میں رُٹتا اُس قرضہ لا دیں تل۔ میں
تاج، تخت تھلوکرداری پی لوڑا سامگری تا اُس رہن
آسان۔ میں پر شران سندھا کر کھنڈ بدلاوں کیفت پلودلو
اویں تھوڑی کینہ پر فوڑتے عکھن تھکر کر کھنڈ۔ پھر سائیز
پڑرا زنان ز پکنہ تھتے میں متعلق وہ تھتھ تھوڑے
چانس نیشن، ماں، پٹھن تے پسترنیشن میگر۔ بہر کسر
تھی ساوٹری تے سنتی پستا چھتے۔ یہ کے چھ جانے غاطر
پڑا سچھ کر ڈن۔ ز پھتے یکگہ کر نک۔ کیا ز پکھوڑ پا پیچھہ
کر ان؟ پڑنہ پا پیر کرسن کھنڈ مٹکان؟ سینیس کرسنہیں
بڈس کوئر پیخوار دلپشہ لشکان کر پنچ آگیا تے دو فر
ترو و پسند زنا شہرت۔ بس اُمی کو واو موکھوچیں پڑتے
لار۔ نتے کٹس بے اوس میتے، راج کرنا۔ وغیرہ جس
پنکھہ کریدا ز چھ بجا ش چھکان؟ نیٹت لagan —
سا بروے ترقو منڈا وکھتے بے اُٹ جس یوسہ اُس کر
سترنیشن، چارکیا چھم اپامن روزہم جاسے! بجھس منز

تر ڈون رون چے تر سوکھ جاونہ بھج راہ مندو بھزا
ہو۔ ہنے ستر ستی آتے ایسا گھمہ ہیوہ آسہکہ کوچھ
کوچھ پھر ان لوک ہجھ !!

انٹ دیوں تکل جیڑیوان ش کر پکر
دوان دوان، سیر پا دین کھان۔
انٹ دیو :- بس کر۔ بس کر بھٹاں! بس کر۔ گنڈھ کوپیز
و سکر ای داہن مکروہ اس گزھوہ شے نتے تے فرنس.
شیروں راجدھانی دا پس۔ چھاو۔ راجتھ۔!!
ہی و چیشور سائی! ہی ٹندر شکھ! بھکوان بھکھو!!
نے کر تھے دمہر سنکھ پاہر نوش مونکھو! اُچھو، چھیزیں
پر ای چھھو، ہو۔ شمبو!!
شے چھ حصہ لوکن کن کر کھن خیزدھ شوڑا افغان
منزہ رتھ ہیوکھا تھ پکر دالیمھ بید ویان
تے پہر دو گن گزھ صھ پا دین سچھ لایسیز لوان.
تمکن :- ہے پتاماہ —!!!

شیوان دوران پیوںس انٹ دلوس
ز نتی کھوہ منزہ مٹان۔
تمکن :- راجھاتا۔ اُمرتھ۔ راہ انٹ دیوں —
سریز می وار دار انٹ دیوں کن لظر دوان۔

سُریرہ می: شے۔ شے۔ شھو پر۔ پر۔ شھو پر کر۔ کر کھو مر کر۔
حقنکن: ہے پتا۔ مل پتا ہے!! رانی ماٹا! رتے شرگو!! ہے ہمادیو۔
انت دیلوں کلہ ہناہ ملان تے قمن تل پران۔
حقن: شمبو۔ بتو رو شمبو۔ بتو رو شمبو۔ ہے ہماد پو شمبو!!
انت دیلوں کلہ پھر تراوو تھن ان۔

حقن: راجھاتا! انت دیلوں وچ پاڑی پاس کتل۔

سریمی پھنگن دوان لظر ڈپھنگ کونک دوان۔
سُریرہ می: کین گوم! سو پوان پکر انت دیلوں نزدیک۔
حقن: رتے شرگو کو رتے شرگو۔
سُریرہ می: شھو پر کر۔ کاشہ ڈل زپد۔ اُم کیا کور پاس بھندیں
لایق تھوں نہ!

سوچھتے انت دیلوں کلہ تل نرپن پا اقص
وچان۔ خجرا تھن منزہ پھنگ دا ڈھنگ دوان۔
پس ہول مژراوان تے تمہرے سکھ انت دیلوں
ید گنڈان۔ حقن چس مدد کران۔
کریمی: مند چھاؤں! کاشہ ڈل زپد کیا کوڑن۔ پکھ گامس پس
تراوون۔ ہنکہ ہاڑہ وو تھے!۔ پس پدن اوں تے سپد
دیش پش پان بیان بھنچ
اندر سیران نوئنکا۔ ولگا۔ گنگا دھر۔

یونکا: یہ کیا! میں کیا سپد! یہ کیا سپد!
ولگا: یہ کیا سپد! ہے پتا ماہ!!
گنگا دھر: چڑا ہم، میں پرستے تراوو تھے گٹھھتھے، ہی رانی! یہ
کیا گوا!

سُوریمی انت دیلوں، تھکن تے گنجائی
حوالہ تراوان تے پاٹہ بر بکر پھنگ پر نیوں
کڈاں۔ نیبڑہ چھاؤان ہرش دیلو۔ اندہ
تے سکن بہت فاگ کر جن پہر مژان مزہ پھر۔
ہرش: ہے پتا ہمی! اُسکا آپ سارے کیٹھ بتر ٹھاکر، سہھ۔
تس پوچن حقن تے پر انت دیلوں لالہ
گن نظر۔

ہرش: ہے پتا ہمی! یہ کیا?
شہ پکھ کھان، اسکر پیاون۔ اندہ تے سکن
پہر اڑا پاون پس پڑھوان۔ سگری خاموش یئے
بُنگر ہو را انت دیلوں لاث اندکا گندک۔ نوئنکا
پڑھا گھر ستمتی نزدیک پیاون۔
ہرش: گنگا دھر ای کیا سپد! ہم کیا زر تھر شرگا دکر۔ ہے
پتا ماہ!!
سُوریمی: ہے ہرش دیلو۔ یہ گو رتے شرگو، رکھتھے سارے کھن

روزِ قمر نزدیک روز شنبه میش، بتوس آسه، منزه کامنایه تر آبرزو
آسن ایلو پرشان و شوکت، مان مریدا ده تهدی نزدیک روز شنبه میش
کن ساری افعی ملکون، بنتیاد و اکه تر و لشک گون، بریز چو تر
نا و کهان، سوکینه کریز قدر رفیز بهله میش گر آسره کر آرسن
راج آسره راج آسره پیمیوکن که کر نزدیک رفیز بهله میش بنا زن
ب پسپورت پنیس بازس سخ شستی کردی تاری - کردی تاری - کردی تاری ؟

آنند پریزان آشد آگس اقص شنز
دنیون شوگ، همچو تپنیس اقص
شنز گا کر گنجیر همچو -

هرش :- میانیه موکو کو پتا میں ! میانیه موکو بدلیه فاصله ؟
شاری گزهان فریز

آنند

۱۵۶
هرش دیلو چمود و دو تھان پتھر تلان خنجر تو
سواریه متی نزدیک پتھر و دو تھان پتھر شفیع شه
سان پتھر شان .

هرشدیو :- مکر کرتند چیو کن کچھ کن کن کر کر کم چھو کر لد کم کو کنور جدت
پیمان بخی کن کن کن کو و اچ پانی پانی کن کتیل .

سریه متی :- یہ چمنه کافیه میں ارازگران شنز چینے کن کن کن سرن پریز
پلاش پیوان کرلا !

هرشدیو :- پریزان اطا ظمس سو دن اش پتھر
سواریه متی :- سوزنیوس بگرس پیزنس مارس کر کنیز زاده هست پتھر کی
زاده هست پتھر اولیان حکم سی پتھر . لونکات اولیان شوکو وس
شاندن تل زالیه . پگاه سندھیا سمیہ بروتھ کریوس داه
سنکار پتھر سپیو ایس سترکتی اکڑو تیار .

هرشدیو :- کیا اے کیا اے ہے پتھر اے - نو - پتھر میں ! متی کو کچھ
سواریه متی چجز زیور بلسر شنز اسان . سوچتے
تھود و دو تھان تپ تپ دا ڈیکھ دان سے پریز
دیلوں کو دھمیس سترهان . آند چچ اندر آڑان .

سریه متی :- یس پتھر دان گھٹ دیم تیم تیم ستر بسیم گزعنون چھمیون دھریا
سکھشا پر لد کایا پر کوئے شکوب رفوا ایس رفوا یلو سر
راز رہ تک کو را اک سدا نامی :- گرتا میں اچاچ سو کی کرو دند